Madeline Ker

Doamna virtuoasă

Colecția EL și EA

Editura CONI

MADELINE KER

DOAMNA VIRTUOASĂ

Traducere din limba engleză de
TEODOR ATANASIU

București, 1993

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Lector : ANGELA VASILE

© by MADELINE KER 1983
SILHOUTTE BOOKS

Colecţia : „EL şi EA"

CAPITOLUL I

– Chiar l-ai bătut pe prinț ? a spus domnișoara Quinlan cu voce slabă. Unicul fiu al șeicului. *Chiar* l-ai bătut, nu ?

Storm a încuviințat posacă.

– Da, domnișoară Quinlan. A fost numai o palmă la fund totuși. Nu știu de ce au făcut atâta caz. S-a mișcat incomodată pe scaun ; agenția de angajări a domnișoarei Quinlan nu dispunea de lucruri atât de rafinate precum niște scaune confortabile. Și mai ales nu pentru angajații recent concediați. S-a uitat s:idătoare în ochii răutăcioși ai domnișoarei Quinlan. Pe de altă parte, a adăugat ea, a mer tat-o cu prisosință.

– Era un prinț de sânge regesc ! a cârâit domnișoara Quinlan jignită.

– Era un mic monstru, a spus Storm.

Domnișoara Quinlan s-a înfrânat :

– Datoria ta ca guvernantă a copilului, o spus ea cu răceală, era să-l educi, nu să-i administrezi pedepse corporale ! Zău că nu-mi pot închipui ce te-a apucat...

Storm a așteptat cu răbdare ca domnișoara Quinlan să termine. Din cele trei luni petrecute în Arabia Saudită, singurul moment luminos fusese atunci când l-a pus pe genunchi pe prințul mirat – în vârstă de zece ani – și i-a tras palma controversată. La prima vedere, cu trei luni înainte, serviciul de guvernantă la singurul copil al unui șeic bogat în petrol păruse o absolută mană cerească. Domnișoara Quinlan descrisese cariera viitoare a lui Storm în termeni favorabili – distracție, vrajă, soare auriu, program comod, salariu splendid, șansa de a lucra într-un palat oriental – totul sunase atât de minunat!

Ceea ce domnișoara Quinlan nu-i menționase era că Storm era a cincea guvernantă pe care o trimisese aceleiași familii în doi ani.

Și nu i-a trebuit mai mult de o zi ca să-și dea seama că serviciul ei în Arabia Saudită nu era o mană cerească.

Da, palatul era luxos și nimeni nu se putea plânge de salariu. Și dacă te conformai codului strict de etică al Arabiei Saudite, era o țară suficient de plăcută. Însă tânărul prinț Majeed Hassan Hussein, moștenitorul milioanelor de pe urma petrolului șeicului și singura grijă a lui Storm, era mai curând un demon cu înfățișare omenească, din câte văzuse Storm.

– Mă asculți, domnișoară Calderwood? a dojenit-o domnișoara Quinlan.

– Da, domnișoară Quinlan, a spus Storm calmă. Nu era dispusă să fie deosebit de amabilă față de domnișoara Quinlan. Ar fi trebuit s-o prevină, să-i fi spus ceva cel puțin.

Răsfățat de când se născuse, satisfăcându-i-se toate hatârurile și capriciile, micul prinț reacționa la orice opoziție cu istericale și izbucniri spectaculoase. Când era în asemenea dispoziții, servitorii palatului pur și simplu fugeau. Nu însă și Storm. Ca o biată proastă ce era își luase serviciul în serios, încercase să controleze mica brută, încercase să-l facă să-și mănânce legumele, să-și facă lecțiile la aritmetică și să se culce când se cuvenea.

Se împăcase cu loviturile de picior în glezne, cu zgârieturi și mușcături, cu pumnii mici ascuțiți pe care Majeed Hassan era atât de expert să-i tragă.

Dar două luni de constrângeri cucernice le erodaseră răbdarea celorlalte patru guvernante care o precedaseră. Când prințul a împuns-o într-o zi cu capul în stomac, făcând-o să se încovoaie complet, lui Storm i s-a umplut paharul răbdării. Îndată ce și-a recăpătat suflul s-a îndreptat spre Majeed Hassan Hussein cu un licăr de bătălie în priviri. Îi dăduse numai o palmă. I s-a făcut inima cât un purice după

aceea – Storm nu era capabilă să vrea cu adevărat să facă rău vreunei ființe. Era sigură că, oarecum, chiar prințul o mințise ; însă lovitura dată mândriei sale princiare a fost severă și atrăsese după sine o furie de asemenea dimensiuni, încât Storm s-a trezit escortată afară din palat cu o grabă aproape indecentă, în câteva ore.

Lucrul ciudat era că micului prinț îi păruse rău văzând-o că pleacă și i-a oferit o cutie de curmale lipicioase, să le mănânce în drumul spre casă cu avionul.

Salaam aleikum, domnișoară Calderwood, îi spusese el cu timiditate. Ei bine, Allah să o ajute pe următoarea biată guvernantă care nu bănuiește nimic și se va duce acolo.

– M-ai dezamăgit foarte rău, a conchis domnișoara Quinlan, sigură pe ea.

– Dar, domnișoară Quinlan, a spus Storm într-o doară, cred că ar fi trebuit să-mi spuneți că eram a cincea guvernantă trimisă acolo. M-ar fi avertizat la ce să mă aștept...

– Cum îndrăznești ? a răsuflat greu domnișoara Quinlan. Ai venit la mine fără nici un fel de referințe, domnișoară Calderwood ! Te-am luat după aparențe, crezând că vei ține la înălțime numele de Quinlan...

– Știu, a întrerupt Storm, însă nu m-am așteptat ca prințul să fie atât de dificil. Cred că ați fi putut să-mi sugerați... S-a oprit, luptând împotriva dorinței de a fi mai fermă. Nu se făcea, de

altminteri, să o ofenseze pe bătrâna domnișoară Quinlan. Storm spera că poate va fi în stare să-i găsească un alt serviciu. Vistieria Calderwood va avea nevoie de fonduri de acum înainte.

– Ei, nu se mai poate face nimic acum, a ripostat domnișoara Quinlan. Mi-ai produs o mare dezamăgire. Când te-am luat, practic de pe stradă – Storm a scrâșnit din dinți – mi-am pus cele mai mari speranțe în cariera ta. *Nu pot* să-mi dau seama ce te-a apucat să te comporți atât de stupid. Ai dezamăgit rău firma Quinlan, domnișoară Calderwood – foarte rău !

– Însă...

– Și n-are nici un rost să încerci să spui că Quinlan te-a dezamăgit, a adăugat domnișoara Quinlan cu un contraalto tremurat. Consider că e o foarte mare ingratitudine.

– Îmi pare rău, domnișoară Quinlan, a oftat Storm.

– Ai avut noroc că te-ai ales numai cu o simplă concediere. A fixat-o pe Storm cu ochii ei galbeni. Te-ai gândit – a spus ea cu o plăcere feroce – că șeicul ar fi putut da ordin să ți se taie mâinile ?

– Nu, a recunoscut Storm privindu-și mâinile cu adevărat frumoase, acest aspect nu mi-a trecut prin minte.

– Nu. Și presupun că nu te-ai obosit să te gândești nici la reputația Agenției de angajări Quinlan înainte de a începe să-l bați pe acel copil ?

– Nu l-am bătut de fapt, a corectat Storm, începând să se simtă sâcâită. I-am tras numai o palmă uşoară. La urma urmei, mi-a făcut o vânătaie serioasă pe stomac, ştiţi ?

– Nu mă interesează stomacul tău, a spus domnişoara Quinlan glacial. A ridicat cu o mână, supărată dosarul de pe birou şi i-a dat drumul în coşul de hârtii. Pe copertă scria „S.L. Calderwood". Storm a clipit îngrozită.

– Asta e, domnişoară Calderwood. Trebuie să te informez că Agenţia Quinlan nu angajează persoane care au obiceiul să lovească copiii. Ai prejudiciat o dată reputaţia acestei agenţii, domnişoară Calderwood. Să sperăm că putem salva ceva din epavă. Domnişoara Quinlan lăsă impresia că Storm pilotase un Concorde prin acoperişul micului birou murdar (dar monden).

– Vreţi... vreţi să spuneţi... că sunt dată afară ?

– Mă gândeam că e perfect evident, a spus domnişoara Quinlan ridicându-se.

Storm s-a ridicat încet, clipind.

– Domnişoară Quinlan...

– Cu asta s-a terminat, a spus domnişoara Quinlan cu răceală. Dacă şeicul se hotărăşte să te acţioneze în justiţie, voi şti unde să te găsesc. La revedere.

– Dar, domnişoară Quinlan...

– Nu mai e nimic de spus, domnișoară Calderwood, a răspuns ea și a împins-o pe Storm cu fermitate spre ușă.

Zăpăcită, Storm a ieșit în culoarea și zgomotul de pe Bond Street și a încercat să se gândească la situația ei. Mai avea pe piele bronzul auriu din Orientul Mijlociu, iar chipul ei plăcut și oval și ochii verzi atrăgeau o mulțime de priviri masculine în timp ce mergea pe trotuar. Erau, a calculat ea, aproape cincizeci de lire în contul de la bancă. În câteva zile – dacă șeicul nu stopa plata – ar mai trebui să vină încă două sute, prin Banca Arabiei. Stătea destul de bine. Deocamdată. Și avea și apartamentul. Deocamdată. Storm a intrat într-un mic café-bar și s-a așezat să mediteze lângă un cappuccino. Ei bine, era din nou pe drumuri. Două luni ca guvernantă și mai luase sfârșit încă un vis. Ultimul serviciu dinainte fusese de chelneriță într-un café-bar ca acesta. Cât de îngrozitor de anost fusese. Durase șase luni, totuși, nu prea rău pentru o bătăușă de copii. Și înainte de serviciul de chelneriță fusese – ce fusese ? A fost serviciul tentant pentru agenția de secretare ? Sau magazinul de fructe unde bărbatul o ciupise de fund ?

Situația era că dacă erai foarte drăgută, înclinată să fii impetuoasă, și dacă un tată aiurit te botezase Storm *, începeai orice carieră cu un dezavantaj.

* Storm = furtună (engleză).

Absolvind o universitate de provincie la vârsta absurdă de douăzeci de ani, fără părinți care s-o îndrume, fără avere care să o susțină și fără un soț în perspectivă care s-o îmblânzească, Storm Calderwood s-a angajat într-o mini-odisee de servicii. Surprinzător de frumoasă, cu un păr într-adevăr auriu și ochi cu adevărat ca smaraldul fusese totuși prea scundă pentru a concura ca manechin. Și nu suficient de înfumurată pentru a face teatru, a lucra la reclame sau în publicitate. Primul serviciu pe care l-a avut, la firma de electricitate, prevestise în mod amenințător dificultățile care aveau să urmeze. Șeful ei direct zâmbise batjocoritor la diploma ei în literatură și italiană și o pusese să îndosarieze hârtiile și să bată la mașină. O muncă de mortificare a sufletului, care fusese o amară deziluzie după trei ani de universitate când spera că lumea aștepta ca pur și simplu să i se arunce la picioare după ce va absolvi. Purul adevăr era că nu existau locuri de muncă. Nu erau posturi pentru femei tinere care nu știau nimic altceva decât câteva zeci de cărți bune de citit și cunoșteau literatura italiană din secolul XX. Nici chiar pentru tinere surprinzător de frumoase cu ochi verzi. Erau numai servicii plicticoase, care îți distrugeau mintea, locuri de muncă pe care nu le voia nimeni și care țineau numai șase săptămâni, până ce se întorcea titulara doamnă

Simpson, sau unde şeful era maniac sexual sau unde...

Storm începea să regrete acea palmă care îi mersese la suflet, aplicată la fundul mic şi răutăcios al prinţului Majeed. Privind în urmă – şi când te trezeşti deodată fără loc de muncă într-o toamnă cu burniţă la Londra – chiar şi Prinţul Majeed era o perspectivă mai bună decât nimic. Toate acele dineuri magnifice ! S-a lăsat pe spate şi au trecut-o fiorii în stomac, acolo, unde o lovise capul regal cu o precizie demonică. Nu, dacă se gândea mai bine, nimic era o perspectivă mai bună decât prinţul Majeed. Însă trebuia să se pună în mişcare din nou şi asta repede. Banii pur şi simplu se evaporau când nu exista o sursă constantă de venit.

A plătit pentru cappuccino şi s-a dus direct la cel mai apropiat automat din afara băncii, a introdus fişa şi a apăsat pe butonul care să arate soldul. SOLD LA DOUĂZECI OCTOMBRIE 29.05 LIRE a spus automatul impasibil. Vai, mai puţin decât se aştepta. Şi mai abătută, Storm a luat un autobuz înapoi spre Maida Vale, a făcut ceva cumpărături la magazinul local, s-a uitat înapoi la tânărul din spatele tejghelei care mesteca gumă şi s-a urcat la ea în apartament.

Înghesuiţi nu era un cuvânt frumos. Din această cauză proprietarul îl descrisese ca fiind „compact". Şi totuşi, s-a gândit ea punând

ouăle şi costiţa în frigider (care duduia şi mârâia noaptea ca o fantomă electrică), era acasă la ea. Literalmente acasă. După ce muriseră părinţii ei lăsând-o pe Storm uluită la şaisprezece ani, se dusese şi casa. Acest apartament era ultima dintr-o serie de asemenea locuinţe în care trăise. Şi era departe de luxul palatului şeicului.

A verificat cât e ceasul. Era timpul să-i telefoneze lui Kelly Oates, cea mai bună prietenă a ei şi să-i spună că se întorsese la Londra. A format numărul florăriei unde lucra Kelly şi vocea uşor gâfâită a lui Kelly a răspuns la a patra ţârâitură a telefonului.

– Kelly ? Mă bucur să te aud din nou !

– Storm ! De unde suni ?

– Din apartamentul meu din Maida Vale.

– Maida Vale ? Credeam că mai eşti încă în Arabia. Ce s-a întâmplat cu serviciul ? Nu, nu ai fost din nou concediată, nu-i aşa ?

– Mi-e teamă că da, a spus Storm posacă.

– Ce ai făcut, neroado ? Ai furat bijuteriile coroanei ?

– I-am tras una prinţului, a mărturisit ea.

– Vai, e atât de grav ?

– Se pare că da, a surâs Storm. M-au dat afară din ţară exact în douăzeci şi patru de ore. Dar spune-mi despre tine – ce noutăţi ai ?

– Ei, sunt noutăţi mari, a râs Kelly misterioasă, dar pot aştepta până te văd. I-ai spus domnişoarei Quinlan despre dezastru ?

– Da, a oftat adânc Storm.

– Şi ce-a spus ?

– Ghiceşte, a replicat Storm tristă. A refuzat să mai încerce să-mi găsească alt serviciu – a spus că le-am distrus reputaţia.

– Prostii, a spus Kelly cu fermitate. Care ţi-e situaţia financiară ? Au venit portăreii la uşă ?

– Nu chiar atât de rău, a gemut Storm. O să-ţi spun când te văd. Ce părere ai de costiţă şi ouă la prânz, în apartamentul meu ?

– Sunt acolo într-o jumătate de oră.

– Abia aştept să te văd, Kelly !

– Şi eu. Iau nişte prăjituri de la magazin. La revedere !

Aşteptând-o pe Kelly, Storm şi-a petrecut timpul uitându-se la oferte de serviciu în Jurnalul de dimineaţă. Era aceeaşi veche poveste – o sută şi douăzeci de cuvinte pe minut la maşina de scris aveau o importanţă infinit mai mare decât o diplomă de licenţiat în litere. Şi cele şaptezeci de cuvinte pe minut ale lui Storm erau prea puţin chiar şi pentru cea mai modestă muncă de birou. Provizoriu a încercuit două anunţuri, a ezitat, apoi a sunat la primul. Postul fusese deja ocupat.

– Deja ? a bolborosit Storm.

– Timpurile sunt dificile, a spus vocea între două vârste cu compătimire şi a închis. Storm s-a uitat la al doilea anunţ pe care îl încercuise. Un alt post de vânzător în magazin. Cu excepţia că acesta promitea „o muncă

interesantă şi plină de satisfacţii pentru persoana potrivită". A format numărul plictisită. Era un magazin profilat pe sex din Soho.

– Nu cred că sunt persoana adecvată, l-a asigurat ea pe bărbatul cu vocea răguşită şi a închis. Era pierdută în gânduri negre când Kelly a ciocănit la uşă. Prietenele s-au îmbrăţişat cu afecţiune. Kelly şi Storm coresponda-seră cu regularitate în timpul serviciului lui Storm din Orientul Mijlociu deşi, îşi amintea cu vinovăţie Storm, înfrumuseţase mult situaţia ei în scrisorile către casă.

– Mai ai încă apartamentul, a spus Kelly cu sufletul la gură, aşezându-şi persoana curată pe o sofa extrem de prăfuită, cu băgare de seamă.

– Am semnat contractul pe un an, a explicat Storm, şi am făcut plăţile la zi în timp ce eram în Orientul Mijlociu. Presupun că aş fi putut să-l închiriez cuiva, însă într-un fel nu m-am putut obişnui cu gândul că altcineva ar putea să locuiască aici.

– Oricum, toate astea nu au importanţă ! Storm, arăţi fabulos, draga mea. Ai putea să apari direct pe un afiş care face reclamă pentru concedii în Spania însorită ! Aşa că spune-mi ce n-a fost în regulă de data asta ?

Storm i-a explicat cât de concis a putut, în timp ce frigea costiţa şi prăjea ouăle. Pe când şedeau împreună la masă, Kelly şi-a scuturat părul şaten cu părere de rău.

– Ca să fiu sinceră, Storm, încep să cred că nu eşti angajabilă. Ce naiba te-a apucat să loveşti mica brută ?

– Nu l-am lovit, nu sunt un monstru, pentru numele lui Dumnezeu, l-am tras numai o palmă. Şi pariez că m-a durut mâna mai mult decât l-a durut pe tânărul Majeed...

– Şi presupunând că şeicul cum-îl-cheamă îşi punea în minte să fii bîciuită în public ? Sau să fii omorâtă cu pietre pentru că ai atins persoana regală ?

– Asta a spus şi bătrâna domnişoară Quinlan. Dă-mi sosul Worcester, te rog. Nu, nu ştiu, a continuat Storm, lovind sticla cu palma. Presupun că ar fi putut face aşa ceva. Pur şi simplu mi-am pierdut cumpătul.

– Totdeauna îţi pierzi cumpătul, Storm.

– Nu e adevărat ! Ei, la dracu' ! Un dop oribil de sos congelat a ieşit pe gâtul sticlei şi un lichid de culoare maronie s-a revărsat în farfurie, peste ouă. Kelly s-a uitat la rezultat cu un dezgust prost mascat.

– Sosul ăsta e aici de când ai plecat tu în Orientul Mijlociu, acum două luni ? a întrebat ea.

– Aşa bănuiesc. Cum ţi-ai dat seama ? a întrebat Storm răzuind puţin din lichidul care picase pe faţa de masă.

– E mucegai verde pe etichetă, după asta ştiu, a replicat Kelly. Şi-a împins în lături farfuria şi a privit-o pe prietena ei cu o răbdare re-

semnată. Storm, lasă mâncarea. Mai bine să bem o cafea și să vorbim. E în regulă ?

– Da, a oftat Storm. A privit-o pe Kelly cu afecțiune în ochii ei verzi. Sunt totdeauna „în ceață" Kelly, nu ? Și îmi pare rău pentru prânz.

– Nu face nimic, a surâs Kelly scuturând cu grijă sofaua de această dată înainte de a se așeza. Kelly arăta foarte bine, și-a dat seama Storm. Părul ei închis la culoare era lucios și des și tenul ei de obicei palid strălucea, ca și cum ar fi avut o viață interioară. Vreun bărbat era pe firmament, s-a gândit ea în timp ce făcea cafeaua. Abia când l-a dat ceașca lui Kelly a remarcat scânteierea de pe degetul prietenei ei.

– Kelly ! Te-ai logodit !

– Mă întrebam când o să observi, a râs Kelly, acceptând sărutul. Numai de săptămâna trecută.

– Și cine e ?

– Paul Phillips. Lucrează la Spitalul Guy.

– Doctor ?

Kelly a încuviințat din cap cu ochii strălucind.

– Cel mai chipeș doctor din Londra. Și cel mai amabil.

– Ești fericită ? a întrebat inutil Storm, aruncând o privire nostalgică spre fața radioasă a prietenei ei.

– Sunt în al nouălea cer ! Ne căsătorim după Crăciun.

– Fantastic ! Presupun că a fost o dragoste vijelioasă !

Kelly a dat din cap.

– Îl cunosc numai de şase săptămâni. Dar sunt atât de sigură că el e omul, Storm, n-am mai întâlnit în viaţa mea pe cineva ca el... e... e... A inspirat adânc, ochii strălucindu-i. Vai, e pur şi simplu minunat, asta e tot.

– Cât te invidiez, a spus Storm calmă, surâzându-i destul de trist lui Kelly.

– Nu, nu mă invidiezi, a zis Kelly cu vioiciune. Totdeauna ai spus că nu e pentru tine căsătoria şi chiar nu e. Nu încă, oricum. Ceea ce ai nevoie, fata mea, este să te linişteşti şi să-ţi pui în ordine eul tău confuz.

Storm i-a luat mâna pentru a-i examina piatra scânteietoare.

– Ceea ce îmi trebuie e un serviciu. E un inel frumos, Kelly. I-a dat drumul la mână prietenei ei cu admiraţie. Ard de nerăbdare să-l întâlnesc pe Paul al tău. E frumos ? Deştept ?

– E o încrucişare între Einstein şi Cary Grant, a surâs Kelly. O să-ţi placă.

– Sunt sigură de asta. Au trecut secole de când n-am mai întâlnit un bărbat realmente atrăgător – norocoaso !

– Da, Paul e minunat, a răsuflat Kelly şi Storm şi-a ascuns zâmbetul. Dragostea l-ar face pe Paul să-i pară lui Kelly minunat chiar dacă ar fi cel mai urât bărbat de pe pământ. Şi tu ?

a sondat-o Kelly. Ai întâlnit vreun Rudolph Valentino bogat acolo în deşert ?

– Uf ! Singurul mascul pe care l-am văzut vreodată a fost prinţul şi era mai mult ca o mlniatură a lui Boris Karloff.

– De asta ai nevoie, a decretat Kelly cu infatuare. Dragoste. Un bărbat minunat, sigur de el, care să te aprecieze la justa ta valoare... .

– Dragostea este o aberaţie mentală, a zâmbit Storm. E dăunătoare pentru creier, Kelly. Oricum, am prea mult scaun la cap ca să vreau să fiu dominată de vreo brută de mascul şoim, vreun porc. Oricum, a oftat ea, am nevoie de un serviciu, nu de un bărbat. Deşi trebuie să recunosc că gândul de a merge înapoi la muncă mă îngrozeşte. N-am mai avut o vacanţă de ani de zile. Am impresia că muncesc încontinuu.

Kelly a dat din cap cu înţelegere.

– Spui că ai suficient să te descurci ? Paul şi cu mine te-am putea împrumuta...

– Mulţumesc, Kelly, a surâs Storm, însă mă descurc pentru moment. Dacă voi ajunge să fac foamea, am să ţin seama de ofertă.

– Mă întreb, a cugetat Kelly, dacă tu eşti cu adevărat făcută pentru posturile care se găsesc azi pe piaţă. Nu eşti o persoană de duzină. Poate că..., da, poate că în loc să cauti tu servicii, ar trebui să te caute ele pe tine ?

Ochii verzi ai lui Storm i-au privit pe ai lui Kelly nedumeriţi.

– Cum ?

– Dând un anunț în ziar. În definitiv, n-ai găsit deloc un serviciu potrivit. Așa că de ce să nu dai un anunț ? Ceva în genul „Fată, 22, caută angajament interesant și profitabil". Ce zici ?

– E o idee, a spus Storm surâzând, arătându-și dinții foarte albi și foarte egali. Și ce fac cu toți nebunii și aiuriții care vor răspunde ?

– Nu îți vei da numele în anunț, ci numai un număr de căsuță poștală. Apoi faci o selecție de una singură și pe îndelete. Nu știi niciodată ce se poate ivi.

Ochii lui Storm au început să scânteieze de interes. A sărit în sus să la un caiet și un creion.

– Cred că ai avut o inspirație bună, Kelly. Ajută-mă să redactez.

– Da, aș încerca cu „Fată, 22" – nu, mai bine pune „Persoană tânără, 22..."

– Îmi place „Fată, 22", a surâs Storm.

– Ce zici de *doamnă* ? a făcut Kelly un compromis.

– Bun, a spus Storm scriind de zor, *Doamnă, 22, caută angajament. E necesar să fie neobișnuit și interesant. Nimic ilegal.* Ce spui ?

– Nu-i rău, zise Kelly zâmbindu-i cu afecțiune lui Storm. Aș da anunțul mai curând în ziarele de seară, decât în cele de dimineață.

– Nu-mi pot permite să-l dau în mai mult de unul sau două ziare, a spus Storm, anali-

zându-şi critic textul. Ce zici de un ziar de seară şi unul de dimineaţă ?

– *Standard* şi *Times* ?

– *Standard* şi *Times* să fie, a zis Storm. A ridicat ochii spre Kelly privind-o fericită. Ştii, Kelly, cred că ai avut o idee teribilă cu asta !

– Mă străduiesc să produc satisfacţie, a spus Kelly zâmbind şi s-a uitat la ceas. O, dragă, trebuie să fug Ce faci în seara asta ?

– Stau şi lâncezesc. De ce ?

– Vino cu mine şi Paul, mor să-l întâlneşti.

– Şi eu abia aştept să-l întâlnesc, a zis Storm conducându-şi prietena la uşă. Vin la tine ?

– Nu, te luăm noi. Pe la opt ? Excelent ! Acum dă telefoane la cele două ziare !

Storm s-a uitat după silueta grăbită a lui Kelly şi a zâmbit în sinea ei, apoi a închis uşa şi s-a întors la anunţ şi la o a doua ceaşcă de cafea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea de a da un anunţ la ziar i se părea mai atrăgătoare. Şi-a ros creionul o jumătate de oră şi în cele din urmă s-a hotărât la :

Doamnă virtuoasă, 22, caută angajament neobişnuit sau interesant. Pregătită să ia în considerare orice ocupaţie care nu e ilegală sau plicticoasă. Se garantează răspunsul imediat.

Şi-a luat caietul la telefon şi a făcut două apeluri, unul pentru *The Times* şi celălalt la *Standard*. Secretara de la *The Times* nu s-a

angajat în discuție. Femeia de la *Standard* a spus cu suspiciune : O mulțime de trăzniți îți vor răspunde la acest anunț, dragă. Pentru câteva lire, ambele ziare au fost de acord să-i permită să folosească un număr de căsuță poștală și a aranjat să-și ridice corespondența de la birourile ziarelor. Apoi s-a așezat.

A cuprins-o un sentiment ciudat, familiar. Ce era ? Ceva din copilăria ei... Da, asta era. Era sentimentul pe care-l căpăta când, cu prietenele ei și Katey, vara, se așezau în jurul mesei de spiritism. Cât de clar își amintea, camera întunecoasă, micuța masă rotundă cu toate literele alfabetului pe margini (aparținând mamei lui Katey, și interzis fetelor mici). Și cele cinci sau șase fete stând într-o teroare delicioasă pe lângă ea, fiecare cu un deget tremurător pe pahar, așteptând ca acesta să-și facă drumul misterios de la literă la literă în întunericul emoționant, fantomatic.

Ceilalți erau de obicei prea emoționați ca să înceapă și Storm era aceea care punea primele întrebări cu degetul arătător murdar așteptând pe pahar – *e cineva acolo* ? Și după aceea urma pauza răbdătoare, chicotelile nervoase, înainte ca paharul să zgârie și să alunece în jurul literelor.

Era această senzație de așteptare pe care și-o amintea acum, anticipare, nervozitate. S-a

dus la fereastră şi s-a uitat afară la străzile ude de ploaie, lucitoare. Şi se întreba cine din acea lume mare, necunoscută, avea să-l răspundă la anunţ.

CAPITOLUL II

Când şi-a citit propriul anunţ în ziarul *Times* de a doua zi dimineaţă, a avut o senzaţie stranie. Anunţul ei părea atât de ciudat în coloanele sobre ale ziarului şi când a citit rubrica „cereri de serviciu" şi-a dat seama că nici unul dintre anunţuri nu era atât de aparte ca al ei. Apăreau paznicul de vânătoare, cele două călugăriţe, comerciantul cu experienţă şi contabilul calificat, toţi cu texte respectabile, mohorâte. Printre ele, anunţul ei era la fel de bizar şi frivol ca un fluture într-o librărie cu cărţi de mâna a doua. Şi totuşi, citirea lui îl producea un fior de emoţie.

Seara petrecută cu Kelly şi Paul fusese amuzantă. Paul s-a dovedit a fi un tânăr subţire, vag chipeş, cu înclinaţie spre remarci nostime. Storm l-a aprobat întru totul – era tocmai perfect pentru Kelly. Şi după privirile visătoare pe care le tot schimbau păreau extrem de îndrăgostiţi. Ceea ce era o situaţie pe care Storm era înclinată să o găsească puţin de neînţeles. Odată îşi imaginase că a fost sedusă de unul

dintre profesori în primul ei an de universitate, însă aceasta a trecut curând, el dovedindu-se a fi un burlac bătrân mâncat de molii, foarte departe de imaginea byroniană a fanteziilor ei. De atunci ieşise cu o mulţime de tineri şi trebuise să se lupte cu nu mai puţin de jumătate dintre ei în maşini parcate sau în cinematografe, însă nu-şi simţise inima bătând mai repede pentru nici unul dintre ei. Evident, nu era croită pentru idilă şi flirt. Lumina lunii şi trandafirii o lăsau rece. Şi oricum, avusese întotdeauna o mulţime de lucruri de care să-şi facă griji, ca de pildă de unde să facă rost de mâncare pentru a doua zi.

Aşa că se uita la Kelly şi la Paul cu un zâmbet îngăduitor, neînţelegându-i. Paul a fost amuzat şi impresionat de ideea cu anunţul lui Storm. Şi o privise cu ochi albaştri cercetători (oare toţi doctorii aveau ochii aceia clinici ? s-a întrebat ea) şi a spus : „Eşti şi mai frumoasă decât m-a făcut Kelly să cred", ceea ce era drăguţ din partea lui.

De la mama ei moştenise Storm chipul oval frumos şi părul blond. De la tatăl ei îi proveneau ochii verzi scânteietori şi înclinaţia spre independenţă. Bieţii mama şi tata ! Abia începuse să se apropie de ei, după războiul rece al adolescenţei, când s-au dus în călătoria aceea nefericită în Scoţia. Unde pata lungă, înşelătoare de ulei pândind pe şoseaua udă de ploaie l-a aruncat în parapet şi în jos în pră-

pastie. O soră neliniştită, amabilă, îi spusese lui Storm o poveste sentimentală despre cum şi-au luat adio de la ea, în spital, înainte de a pleca în voiajul spre necunoscut ; dar un doctor răstit i-a risipit această minciună prietenoasă, informând-o că nici unul dintre părinţi nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa înainte de a muri. Nici că se putea mai lipsit de sens şi mai tragic decât atât.

Şi-a îndepărtat gândurile triste. Trecuseră ani de când nu-şi mai permisese să-şi reamintească incidentele acelei oribile luni. Şi-a examinat apartamentul cu un licăr de luptă în priviri. Două luni lungi de neglijare îl făcuseră practic de nelocuit şi strănutase toată noaptea de praf. Şi-a pus un şorţ, a pus în priză Hoover-ul şi şi-a petrecut ziua făcând curat.

Când a terminat, apartamentul era din nou lună, fiecare suprafaţă strălucind, fiecare pernă întinsă, fiecare geam curat ca lacrima. Şi-a petrecut seara uitându-se la televizor, cu picioarele ei lungi şi frumoase întinse pe o pernă, şi mâncând mere. Cu mult sânge rece, a rezistat dorinţei de a se duce a doua zi să-şi ridice corespondenţa, ştiind că va avea mai mult de consultat dacă va mai aştepta încă douăzeci şi patru de ore. Însă după încă o zi a luat metroul până la Fleet Street cu inima bătându-i de emoţie. A fost uimită de cantitatea de corespondenţă care o aştepta – un morman de plicuri asortate şi cărţi de vizită la ofi-

ciul fiecărui jurnal. Emoționată, și-a dus comoara acasă triumfătoare, și-a făcut o cană mare de ceai și s-a așezat cu ochii strălucindu-i să-și trieze corespondența.

Marea majoritate s-a dovedit a fi din primul moment dezamăgitoare – scrisori de la diferite organizații religioase fanatice, mai multe de la firme comerciale care livrau marfa la domiciliu promițând profituri enorme, trei sau patru de la perverși, una sau două de la organizații dornice să-i împrumute bani cu dobânzi care l-ar fi făcut pe Shylock să pălească. Pe acestea le-a dat la o parte, rămânându-i o mână de scrisori ce conțineau oferte autentice de serviciu sau care erau interesante. Exista chiar o propunere de căsătorie printre ele. Și variate servicii neprecizate în țări străine nespecificate. O propunere de la un bărbat care avea nevoie de parteneră într-o întrecere de baloane. Un bărbat care voia să-și completeze echipajul pentru o călătorie pe un yacht. O femeie care voia un partener cu care să facă prospecțiuni pentru opal în Mexic. Cineva cu numele K.K. Kavanagh (sex necunoscut) care voia să lanseze o revistă satirică în Scoția. Și o scrisoare de la Kelly Oates spunând: „Dragă Storm, asta este pentru ca să te consolez în cazul în care nimeni nu va răspunde anunțului tău..."

A meditat asupra colecției ei, înlăturând încet pe cele care păreau cel mai puțin promițătoare sau dubioase.

Printre primele care au fost înlăturate se afla propunerea de căsătorie, o notă scrisă foarte pe scurt care era lucrul cel mai puțin romantic pe care-l citise vreodată Storm. Voiajul transatlantic cu yachtul părea o escapadă prea rece pentru toamnă. Cursa de baloane suna încântător de inutilă și neobișnuită, însă va aduce ea oare foarte necesarele fonduri bănești ? A pus-o deoparte gânditoare. Goana după opal în Mexic suna fermecător de romantic. Însă puțin cam dură. Și mai rămâneau revista satirică (oare exista o piață de desfacere pentru satiră în Scoția ?) și variatele servicii neprecizate în țări străine. Inclusiv gentlemanul care se semna Mustapha Freedom (Libertatea) care avea nevoie de surori să-i îngrijească pe răniți „în lupte de eliberare pentru națiunea noastră nou dezvoltată dar oprimată". Reflectând mai serios a înlăturat-o și pe aceasta și s-a dus să-i telefoneze lui Kelly s-o invite la masă după serviciu.

– Și ca să mă ajuți să le aleg pe cele la care să răspund, Kelly. Și apropo, mulțumesc pentru scrisoare ! A fost un gând frumos.

– Plăcerea e de partea mea. Bine, voi fi la tine în jur de șapte. Să-l aduc și pe Paul ?

– Firește, a zâmbit Storm – și când au sosit Kelly și Paul, au găsit pe masă trei castroane cu supă aburindă.

După cină s-au uitat prin scrisori împreună. Paul a dat la o parte încă două din cele se-

ecționate, clătinând sceptic din cap, cu privire la propunerea financiară obscură implicând „numai o foarte mică investiție, dragă doamnă" și invitația de la Mustapha Freedom. Au aranjat ofertele în ordinea preferințelor – preferințe în mare parte hotărâte de Paul (cu ochii aceia albaștri cercetători și acea încredere masculină promptă în privința vieții altor oameni) care curând a preluat comanda. Pe primul loc au pus oferta de guvernantă pentru perioada de vară în SUA. Apoi oferta de la marele hotel Birmingham care avea nevoie de un organizator (care înseamnă „îngrijitor", a strâmbat din nas Storm) pentru o serie de expoziții de artă comerciale pe care plănuiau să le organizeze. Apoi venea doamna care căuta opal. Apoi revista satirică (sună ca o acțiune studențească puerilă, a judecat Paul cu răceală, la un an după terminarea facultății) și cele trei servicii neprecizate în țări străine care ar trebui verificate înainte de a putea spune mai mult despre ele. Ultima dintre toate venea cursa cu balonul.

– Nu o respingem încă de fapt, a spus Paul – pentru că nu se știe niciodată – însă nu o iei în considerare în mod serios, Storm, nu-i așa ?

– Nu, a spus Storm cu ochii ei verzi meditativi, nu în mod serios.

– În definitiv, a zis Kelly, privind chipul frumos al lui Storm cu o nuanță de îngrijorare,

o întrecere cu balonul nu îți poate plăti chiria, nu ?

– Nu, a spus Storm cu hotărâre. Sigur că nu. Mai vreți cafea ?

În drum spre casă mai târziu, Kelly s-a întors spre Paul cu o figură îndurerată.

– Aș fi dorit să nu pui afacerea aia cu balonul pe ultimul loc, a zis ea.

Sprâncenele lui Paul s-au ridicat în timp ce schimba viteza.

– De ce nu ? Era cea mai puțin rațională dintre toate.

– Sigur că da, a fost de acord Kelly. Drept pentru care ar fi trebuit s-o pui penultima sau în capul listei.

– Ca s-o abatem pe Storm de la ea ?

– Da, a zis Kelly aplecându-și capul ei castaniu lucitor pe brațul lui Paul.

Paul a oftat.

– Nu cred că voi înțelege vreodată femeile, a spus el.

– Ei bine, îți va lua oricum mult timp ca s-o înțelegi pe Storm Calderwood, a spus Kelly gânditoare. Primul lucru pe care îl va face mâine va fi să se ducă să-l vadă pe omul cu balonul. O să vezi.

Storm s-a controlat în oglindă. Fustă albă, jachetă verde de bumbac, pantofi albi de pânză fără ciorapi, era un mic ansamblu sport care îi punea bine în evidență corpul. Și-a le-

gat părul la spate și a pus cea mai frumoasă pereche de ochelari de soare – o concesie făcută soarelui de dimineață de octombrie și a plecat la drum cu coșul ei mare de pai.

S-a uitat la adresa de pe scrisoare – Whitethorn Road 24. Nu era exact adresa cea mai impresionantă din Londra, a reflectat Storm. Era în zona docurilor, lângă Insula Câinilor. O parte a zonei de est a orașului care a fost rău bombardată în ultimul război. Și în afară de această adresă care te surprindea în mod neplăcut, tot ce mai avea ca orientare era un nume – Jason Bentley. În mod hotărât un nume aristocratic, s-a gândit ea, citind scrisoarea lapidară :

Dragă Doamnă Virtuoasă,

Am nevoie de o parteneră pentru o întrecere europeană de baloane, nu neapărat virtuoasă, dar femeie. Sunteți interesată ? Sunt necesare condiție fizică bună și obișnuința cu înălțimea. Treceți în orice dimineață înainte de sfârșitul lunii.

Numele era semnat îngrijit, fără aroganță sub formă de înfloriturî sau alte farafastâcuri. O scrisoare fermă, concisă și clară.

A trebuit să ia două autobuze pentru a ajunge la Whitethorn Road și s-a trezit întrebându-se de ce alesese – împotriva oricărei logici – să încerce în primul rând la bărbatul cu balonul. Și a avut suficient timp să-și răspundă

la propria întrebare, pentru că primul număr la care a ajuns pe Whitethorn Road era 2301 – mai avea de mers 2277 de numere. O perversitate firească, a presupus ea. Pentru că asta era ceea ce alți oameni – în special Paul Phillips cu vocea lui destul de pedantă – se așteptau ca ea să facă. Și de asemenea pentru că îi plăcuse de fapt tonul rece, ferm al scrisorii lui Jason Benetley. Nu avea nimic sentimental sau pretențios – era clară și fără compromisuri. Deși ideea unei încercări de baloane (și Storm și-a dat seama că nu văzuse niciodată un balon) era aproape lucrul cel mai nepotrivit de care auzise vreodată. În fapt, această combinație de claritate fermă și aventură lipsită de simț practic se potrivea exact dispoziției ei în momentul de față. Să facă pe guvernanta în America ? După tigrul acela mic de Majeed ? Nu, mulțumesc !

Whitethorn Road era lungă, murdară și necesita reparații. Consta în depozite imense, cele mai multe dărăpănate, câteva fabrici mai mici, cârciumi murdare și apartamente, garaje și ateliere. În spatele fațadelor victoriene de cărămidă, cerul era dominat de formele uriașe ale unor macarale și cele cinci turnuri imense ale unei uzine de gaz. Pe partea cealaltă se aflau coșurile murdare de fum ale diferitelor vase murdare de pe râu. Atmosfera era încărcată de zgomotul sirenelor și motoarelor și doi bărbați mânjiți de ulei care au trecut pe lângă ea au

fluierat la vederea picioarelor ei, cu un entuziasm industrial pătrunzător care era de-a dreptul asurzitor. Începuse să regrete că își părăsise apartamentul în momentul când a ajuns la celălalt capăt al străzii unde depozitele erau și mai dărăpănate și precare, iar fabricile făceau loc unor terenuri mari abandonate, cu moloz și ierburi până la brâu, dincolo de care se putea vedea cotul strălucitor al râului și un grup de șlepuri negricioase. Era o barcă neașteptat de mare și ruginită sprijinită de stâlpi de lemn, un depozit de mașini uzate populat de doi câini corciți care lătrau și câteva zeci de mașini extrem de uzate și apoi un depozit lung pe ale cărui uși de lemn scorojite era vopsit numărul 24.

Storm s-a oprit cu suspiciune. Asta nu arăta ca începutul a ceva promițător. Deși parcată pe cealaltă parte a străzii se afla o mașină roșie strălucitoare Lamborghini. O mașină extrem de încântătoare și elegantă. Asta dacă erai frivol și ușor impresionabil de acest gen de exhibiționism masculin. Storm s-a uitat la acel lucru imoral, recunoscătoare faptului că ea se afla deasupra unor asemenea nebunii și a împins ușa mare din lemn a depozitului.

Clădirea lungă, cu ecou, era rece și slab luminată. Șase luminatoare în tavan trimiteau fascicule de lumină prin aerul prăfuit care se proiectau pe pereți și pe dușumea, unde un bărbat lucra la ceva, înconjurat de o întindere

vastă de material stacojiu și turcoaz. Când ea s-a îndreptat spre el s-a întors, dezvăluind o siluetă surprinzător de masculină, îmbrăcată numai în niște blugi decolorați care îi acopereau șoldurile subțiri, și o pereche de pantofi sport. Torsul lui puternic, fără pic de grăsime, era descoperit și mușchii netezi ai brațelor și umerilor erau acoperiți de sudoare și prăfuiți cu rumeguș.

– Domnul Bentley ? a întrebat Storm ezitând. Ochii care i-au întâlnit pe ai ei cu o spontaneitate șocantă erau verzi-căprui, poruncitori, cu licăriri fioroase de auriu.

– Eu sunt, a dat el din cap. Sunteți Doamna Virtuoasă ?

– Da.

L-a studiat repede în timp ce venea spre ea. Avea praf în părul creț care-i acoperea pieptul și în părul negru din cap. Această înfățișare aproape sălbatică era departe de imaginea suavă pe care se aștepta s-o întâlnească. Ochii scânteietori ai acestui bărbat și aerul poruncitor te intimidau puțin. Și nici o cantitate de lustru sofisticat, a reflectat ea n-ar fi capabilă să ascundă cu totul puterea goală, fățiș masculină a acestui bărbat. Era o calitate care se afla la baza frumuseții trăsăturilor sale severe, reci.

– Ei, păreți în bună condiție fizică, i-a zis el calm, aruncându-i o privire fără rușine de sus și până jos.

– Da ? a făcut ea uimită.

– Sigur aveți douăzeci și doi de ani ? a întrebat el direct. Păreți de optsprezece.

– Am douăzeci și doi sigur, a zis ea iritată de franchețea lui.

– Oricum, nu are importanță, a spus el și a zâmbit. Era într-adevăr un bărbat extraordinar de frumos, și-a dat ea seama începând să se simtă puțin neliniștită de privirea lui rece pătrunzătoare.

– Vă mulțumesc că mi-ați răspuns la anunț, a spus ea rece, încercând să-și recapete calmul.

– Vă mulțumesc că ați venit, a dat el din cap. Și vă pot asigura că ceea ce am de gând nu este nici ilegal, nici plictisitor. S-a întors să-și pună un tricou și ea a privit cum dispar mușchii unduitori sub bumbacul alb rece. Ultimul meu membru de echipaj a dat în primire, a spus el pe când îi apărea din tricou capul ciufulit.

– Sper că la propriu, nu la figurat ? a zâmbit ea.

– Da, așa, a spus el sec. Ea s-a răzgândit E o prerogativă a femeilor, înțeleg. A examinat-o cu ochi contemplativi. Ați zburat vreo dată ?

– Numai în avion, a mărturisit ea.

– Ei bine, călătoria cu balonul e diferită, a prevenit-o el, apoi a făcut semn cu mâna la materialul mătăsos și lucitor întins pe dușumea

Iată-l, Doamnă Virtuoasă – e mândria și bucuria mea.

– Aha. Storm a examinat materialul colorat cu suspiciune, încercând să găsească ceva în plus să spună, Jason Bentley și-a pus pe el un sacou de velur, transformându-se deodată într-o siluetă de o eleganță aproape piratească și a luat un portofel și niște chei de mașină de pe un scaun.

– Mergem să bem ceva undeva și să discutăm ?

– De ce nu ? L-a urmărit spre ușă studiindu-l dintr-o parte în timp ce mergea. Un bărbat grațios care se mișca cu precizia sigură a unei pisici mari. Un bărbat dominator, nicidecum genul pe care te-ai aștepta să-l găsești umblând aiurea în baloane. Deși nu știa cu adevărat la ce se așteptase. Oricum, acest bărbat arăta ferm și eficient și plin de succes. Și foarte sexy. Dacă ținea la asemenea aspecte. Când a deschis ușa mașinii roșii Lamborghini, ea a zâmbit în sinea ei. Era mașina perfectă pentru el, puternică, masculină și eficientă. În timp ce își punea centura de siguranță, ea a privit spre magazie.

– Nu e exact ce mă așteptam, a spus.

El a surâs, dând drumul la motor.

– Baloanele sunt lucruri extrem de substanțiale chiar când sunt dezumflate. Nu am loc pentru el în apartament așa că am închiriat acest loc de la un prieten din comerțul naval

– Nu sunteți... un conducător profesionist de baloane ? a întrebat ea în timp ce el trecea pe lângă picioarele de oțel imense a circa șase macarale mobile.

– Nu prea, a zis el sec. Călătoritul cu balonul nu aduce bani, îl consumă.

– Deși consider că această întrecere a dumneavoastră presupune un premiu consistent, nu ? a întrebat ea cu delicatețe.

– Aveți un spirit foarte pătrunzător, Doamnă Virtuoasă. Da, există un premiu întâi de douăzeci de mii de lire. Premiul al doilea de opt mii. Și alte cinci mii care se vor împărți între restul celor care se situează pe primele zece locuri.

Storm s-a uitat la ceasul subțire de aur de la încheietura mâinii lui puternice, la bordul capitonat cu piele al frumoasei mașini.

– Nu știam, a murmurat ea. Par o mulțime de bani, domnule Bentley.

– Este cel mai mare premiu care s-a oferit vreodată într-o competiție de baloane. Vocea lui, a observat ea, era adâncă și vibrantă. În plus, a adăugat, trăgând mașina în fața unei cârciumi cu aspect nautic și priveliște spre docuri, balonul meu va purta o reclamă mare galbenă, pentru un vermut italian foarte cunoscut.

– Vă sponsorizează ?

– Îmi acoperă aproape toate cheltuielile, a dat el din cap, închizând motorul care făcea

un zgomot discret. Storm nu și-a deschis ușa, bănuind instinctiv că el va prefera să l-o deschidă el însuși. Jason Bentley avea mult stil, începea ea să descopere.

– Îmi ofensează simțămintele estetice, desigur, a spus el deschizându-i ușa, însă cei cu vermutul au fost foarte generoși. El a surâs, un surâs de tigru care i-a dezvăluit dinții perfecți și i-a croit două cute fascinante în obrajii solizi. I-a apucat brațul cu fermitate și a condus-o la o masă cu umbrelă de la marginea grădinii. Jason Bentley i-a ținut scaunul să se așeze cu o galanterie de expert și apoi s-a așezat în fața ei, cu o înfățișare elegantă venită parcă direct dintr-o reclamă fermecătoare. Însă mult mai viguroasă și mai crudă decât aceasta, îndată ce te uitai cu atenție în ochii lui căprui și observai conturul hotărât al gurii sale nemilos de frumoase.

– Scoateți-vă ochelarii de soare, a invitat-o el și ea l-a ascultat, dându-le drumul în coșul ei mare de pai. A privit-o fix o secundă. Sunteți realmente frumoasă, Doamnă Virtuoasă, a zis el calm și spre groaza ei Storm a simțit cum îi vine sângele în obraji. Dar se părea că el n-a observat. Acesta este un adevărat noroc, dragă doamnă. Sunt posibilități certe în acest fapt.

– Ca de exemplu ? a întrebat ea rece. Un chelner și-a făcut apariția și Jason Bentley i-a dat comanda (brandy pentru Storm, care ținea

la imaginea ei virtuoasă, şi bere lager pentru el).

– Ca de exemplu, a zis el examinând-o cu o intensitate destul de alarmantă, ochii lui oprindu-se cu o insistenţă lipsită de ruşine asupra sânilor şi gurii ei, ca de exemplu sponsorii mei dragi. Care nu sunt capabili să reziste în faţa unui chip frumos. Sau a unor picioare frumoase. Şi ale dumneavoastră, a rânjit el, sunt printre cele mai frumoase. Sosirea chelnerului a amuţit replica care îi venise pe buze lui Storm. A sorbit din brandy privindu-l cu răceală în ochi.

– Ce legătură au picioarele mele cu sponsorul dumitale, domnule Bentley ?

– Mă gândesc că ar fi mile întregi de bună publicitate care s-ar putea face cu imaginea unei blonde splendide navigând printre nori într-un balon, a spus el calm punându-şi paharul jos. Şi asta ar putea însemna un onorariu mare pentru dumneata, chiar un contract. Ultima mea parteneră nu arăta rău, a spus el cu blândete, însă nu avea stilul dumitale.

– Aaa, a zis Storm privind crunt spre bruneta aferată care arunca zâmbete voluptuoase în direcţia lui Jason. În principiu o irita orice altă femeie care făcea ochi dulci bărbatului cu care se afla ea, deşi se ridica deasupra micilor gelozii care păreau că le obsedau pe unele de sexul ei când erau confundate cu o pereche de pantaloni. A studiat chipul lui Ja-

son cu atenție, remarcând liniile care însemnau hotărâre din jurul gurii sale aspre, pasionate, calitatea echilibrată, fermă din ochii lui căprui. Nu era un bărbat pe care să ți-l faci dușman.

– Și ce faceți când nu călătoriți cu balonul, domnule Bentley ? a întrebat fără vreo legătură.

Lui i-au scânteiat ochii.

– Sunt avocat, Doamnă Virtuoasă. Sau mai bine zis am fost.

– Ați fost dat afară din barou ? a întrebat ea cu o undă de batjocură pe care imediat a regretat-o. Ochii aceia aveau ceva de oțel, ce a înfiorat-o.

– Nu, nu am fost dat afară din barou, a zis el cu răceală, degetele lui subțiri bronzate bătând darabana pe masă.

– Îmi pare rău, n-am vrut să fie o răutate, și-a cerut ea scuze. De ce ați spus „am fost" atunci ? N-aș putea veni la dumneavoastră dacă am necazuri cu poliția ?

– Va trebui să treceți mai întâi pe la un avocat consultant, a zis el sec, însă într-adevăr am practicat până acum două săptămâni. M-am hotărât să-mi iau o vacanță de la... balanța justiției. Și de la sabie. A rostit aceste cuvinte cu o nuanță atât de amară în voce încât Storm a clipit. Aici se ascundea ceva, vreun mister dureros pe care ochii reci, căprui îl și acoperiseră ca pe o taină.

– Dar dumneavoastră, Doamnă Virtuoasă ? Din ce vă câştigaţi existenţa ?

– Nici nu m-aţi întrebat cum mă cheamă, a spus ea privindu-l peste marginea paharului. Din nou i-au apărut cutele în obraji şi zâmbetul lui era ironic.

– Ca avocat de succes, a zis el, am constatat repede că numele sunt adesea total nesigure şi de multe ori complet la discreţia clientului.

– Ceea ce vrea să însemne ?

– Că mi-aţi putea da numele dumneavoastră sau al altcuiva, după chef. Tonul rece, tăios a înţepat-o pentru un anume motiv.

– Nu sunt criminală, domnule Bentley, şi nu v-aş da un nume fals.

– Firește, a murmurat el cu un surâs batjocoritor, sunteţi o doamnă virtuoasă şi deasupra oricărei suspiciuni. Am pur şi simplu o înclinaţie naturală spre cinism.

– Numele meu e Storm Calderwood, domnule Bentley, a spus ea cu o voce glacială. Şi ultimul serviciu pe care l-am avut a fost de guvernantă pentru copilul unui şeic arab.

– Storm, a zis el cu ochi batjocoritori de data asta, ce nume perfect pentru dumneavoastră. De ce vi s-a spus aşa ?

– A fost ideea tatălui meu, a zis ea, înroşindu-se puţin. Numele ei fusese adesea o sursă de jenă pentru ea. M-am născut pe mare, pe un pachebot. Mama m-a născut în cabină, în

timpul unei mari furtuni. Tatăl meu pretindeu mereu că furtuna m-a adus pe lume, pentru că m-am născut cu şase săptămâni mai devreme. Ar fi trebuit de fapt să mă nasc la Londra, cu mult după venirea noastră din America. A sorbit din brandy, foarte conştientă de ochii bărbatului care o privea cu intensitate. Dar asta e. E un nume ridicol.

– Ba din contră, a vorbit el serios, e un nume remarcabil de frumos, pentru o tânără doamnă remarcabil de frumoasă. Bătea din nou cu degetele în masă. Şi în plus, le va place sponsorilor. O privea cu aprobarea rece a unui antrenor care se uită la un cal de curse pe care intenţionează să-l cumpere. O izbucnire de indignare a trecut prin ea, dar şi-a domolit-o. Va fi rece şi fermă, exact la fel de rece şi fermă ca Jason Bentley.

– Sunteţi foarte convins că voi merge cu dumneavoastră, domnule Bentley a zis ea sec.

– Mă cheamă Jason, a zâmbit el. Pot să vă spun Storm ?

– Spune-mi. Şi-a lăsat ochii în jos, întrebându-se de ce naiba era el în stare s-o facă să-i tresară inima numai ce o privea în ochi, zâmbind.

– Da, sper foarte mult că vei merge cu mine, a zis. Şi-a întors scaunul şi a privit spre zona agitată a docurilor. Storm i-a examinat profilul ferm, curat şi se întreba dacă îl place sau nu.

– Mi-e dor să plec de lângă toate astea, a murmurat el aproape lui însuşi. Departe de agitaţie şi de zgomot, de murdărie şi cruzime.

– Dacă nu îţi place murdăria şi cruzimea, a replicat ea, n-ar fi trebuit să te faci avocat.

Ochii căprui i-au întâlnit pe ai ei glaciali, plini de o provocare puternică care au făcut-o să simtă fiori reci pe şira spinării.

– E adevărat, Doamnă Virtuoasă, a spus el moale, cu chipul brăzdat din nou de amărăciune, n-ar fi trebuit să mă fac avocat.

Un stol de pescăruşi a plutit ţipând pe deasupra meselor acoperite de umbrele din mica curte interioară şi sirena unui remorcher s-a auzit în depărtare. Storm s-a mişcat incomodată de scaun. Ochii acestui bărbat aveau ceva care te pătrundea, o calitate puternică care ameninţa şi înfiora. Începea să simtă că nu-l place, în definitiv.

– Spune-mi despre întrecere, l-a invitat ea.

– A, întrecerea. S-a lăsat pe spate în scaun, şi-a împreunat mâinile după ceafă şi i-a făcut favoarea unui zâmbet care îţi zdruncina stomacul. Cu adevărat, se gândea Storm, era capabil să aibă cele mai diverse efecte asupra cuiva. Nu este deosebit de lungă, a spus el, circa două sute de mile, cu cât de multe sau cât de puţine opriri vor competitorii. Este ultima întrecere din acest sezon – italienii o numesc La Corsa delle Foglie Cadenti – Cursa Frunzelor Căzătoare.

– E un nume frumos, a surâs ea.

– Italienii sunt o rasă sentimentală, a zis el sec şi zâmbetul ei s-a evaporat. Are loc pe cinci luna viitoare. De la Cremona în Italia până la Konstanz în Elveţia.

Storm a clipit.

– Dar asta e de-a dreptul peste Alpi !

– Într-adevăr, a încuviinţat el cu un zâmbet uşor. Numele oficial este Cursa Transalpină de Baloane.

S-a uitat fix la el, observând zâmbetul lent pe curba buzelor sale tulburător de crude, scânteierea din adâncurile verzi ale ochilor săi.

– Domnule Bentley... Jason... cât de înalţi sunt Alpii ?

– Unde îi vom traversa ? Nu mai mult de zece sau unsprezece mii de picioare *.

– *Unsprezece mii de picioare* ? A căscat gura de mirare. Şi la ce înălţime merg baloanele ?

– În acest caz la treisprezece mii de picioare. Şi-a terminat berea calm şi s-a uitat la ea.

– D... dar... a făcut o pauză să-şi recapete răsuflarea. Dar la înălţimea asta zboară şi avioanele !

El a ridicat din umeri.

– Unele avioane zboară mai sus. Firește, va fi extrem de frig. Şi probabil că vei simţi altitudinea în diferite moduri. Dar nu uita că Alpii vor fi de departe zona cea mai înaltă a cursei

* un picior = 30,5 cm.

și nu va fi decât o porțiune de șaptezeci de mile.

– Șaptezeci de mile par un drum îngrozitor de lung, a spus ea. Avea o senzație neplăcută în stomac, o încordare care era parțial teamă și parțial emoție.

Jason a scos un Parker de aur din buzunar și a desfăcut un carnet.

– Trecem la lucruri concrete, Storm ?

– Foarte bine.

– Bun. În timp ce vorbea și-a făcut niște însemnări în carnet, rapid și îngrijit, dându-i posibilitatea lui Storm să-i admire mâinile puternice, elegante care ar fi putut să aparțină unui maestru muzician. În primul rând, voi încerca să-i conving pe sponsori să-ți plătească un salariu rezonabil, de acum încolo până la capătul cursei. Plus cheltuielile de transport până și de la locul începerii cursei. Și să-ți facă un fel de contract de reclamă. Ceea ce va implica să-ți arăți picioarele frumoase ici și colo, poate unul sau două interviuri în reviste. Poate chiar și la TV.

S-a uitat la el, neștiind dacă să-i placă, sau să fie ofensată de tonul lui rece, profesional.

– Dacă lucrurile astea nu se realizează, îți voi plăti personal transportul și salariul, care va fi negociat astfel încât ambele părți să fie satisfăcute. E bine ?

Ea a dat din cap, începând să simtă că Jason Bentley era într-adevăr un bun avocat, avea

o autoritate, o eficiență rece care tindea să anihileze orice opoziție.

– În al doilea rând, vei primi o treime din banii de premiu pe care-i câștigăm. Asta poate fi șase mii de lire sau la fel de bine nimic. Intenționez să câștig, natural, însă nu pot garanta acest lucru. În al treilea rând, îți voi plăti asigurarea completă de viață și accidente pe întreaga durată a exercițiului. Să-mi spui cine este beneficiarul. Și voi lua asupra mea plata pentru orice tratament medical de care s-ar putea să ai nevoie în perioada cât suntem în Europa. I-a făcut semn chelnerului să mai aducă un rând, apoi a privit-o cu ochi pătrunzători. În al patrulea rând, voi plăti pentru îmbrăcămintea și echipamentul de care vei avea nevoie pentru cursă. Asta include orice îmbrăcăminte la modă dorești. Și o rochie pentru bal.

– Bal ?

– Ei, vor fi două, de fapt. A făcut o grimasă. Face parte din programul de publicitate pentru cursă. Toată treaba asta este cu adevărat proiectată pentru a face publicitate mersului cu balonul ca sport. Da, este un dans la Cremona în seara dinaintea cursei. Care va fi, a zâmbit destul de fioros, aproape ca drumul dinaintea bătăliei de la Waterloo. Și la capătul cursei la Konstanz – e Constance în engleză – va fi un bal mascat pentru supraviețuitori. Ochii verzi ai lui Storm s-au aprins și el

a examinat-o cu o ironie seacă. De asemenea, este de aşteptat să te îmbraci frumos tot timpul, Doamnă Virtuoasă. De fapt, am putea fi descalificaţi dacă nu suntem imaculat îmbrăcaţi. Sponsorii cursei vor ca acesta să fie un spectacol cât mai fermecător posibil.

– Presupun că acest aspect nu te interesează ? a întrebat ea, acceptând paharul de brandy de la chelner.

El a ridicat din nou din umeri.

– Mă interesează cele douăzeci de mii de lire. Şi călătoria cu balonul. Şi poate că cel mai mult, a rânjit cu o lumină roşiatică în ochi, concursul. A rupt pagina din carnet, a împăturit-o şi i-a dat-o ei. Am scris tot acolo, Storm. Împreună cu numărul meu de telefon. Gândeşte-te şi apoi sună-mă când te-ai hotărât. Dar, te rog, nu întârzia prea mult. A băut din pahar privind-o atent. Nu e prea mult timp şi sunt o mulţime de cumpărături de făcut. Pentru a nu mai vorbi de nevoia de a face unele exerciţii

– Exerciţii ?

– Cu balonul. Dacă va fi să călătorim două sute de mile peste Alpi împreună, va trebui să ştii ceva despre baloane, chiar dacă vei fi mai degrabă un decor.

– Decor ? a rostit ea. Modul rece, indiferent în care el spusese acest lucru a afectat-o. El a surâs întrucâtva batjocoritor.

– Ornament, atunci, dacă preferi. Funcţia ta e să arăţi încântătoare şi feminină, Storm. Şi

să te împodobești frumos ori de câte ori ne aflăm în raza aparatelor de fotografiat și a spectatorilor.

– Nu sunt sigură că îmi place cum sună asta, a spus ea supărată.

Gura aspră, frumoasă a zâmbit cu amărăciune.

– Asta e afacerea, Doamnă Virtuoasă. Fondurile pentru această cursă sunt puse la dispoziție de Asociația Conducătorilor de Baloane, diverși producători de echipament sportiv și cei care confecționează și proiectează baloanele. Ei stabilesc regulile. Și această cursă atrage o mulțime de publicitate, deși datează de numai patru ani. Personal găsesc ideea de a lăsa așa-numitele femei fermecătoare să bântuie peste tot la fel de dezagreabilă ca și tine. Sunt și multe lucruri în plus, o să vezi. Dar asta e, îți place, nu-ți place, n-ai încotro. Dacă nu-ți place ideea, Storm, va trebui să găsesc un manechin de profesie. S-au chiar să o bag pe una din verișoarele mele în treaba asta – Doamne ferește-mă. A bătut din nou cu degetele în masă, zâmbindu-i rece. Ai întrebări personale ?

– Știi foarte puține despre mine, Jason...

– Nu doresc să știu nimic despre tine, a întrerupt el sec. Va fi un parteneriat de afaceri în ciuda ipocriziei și vorbelor goale. Vâră-ți bine asta în capul tău blond imediat. Și mă aștept

ca nici tu să nu vrei să cunoşti istoria vieţii mele.

S-a uitat la el supărată, rănită din nou de dojana implicată în tonul lui rece.

– Eşti foarte tranşant, s-a plâns ea.

– Sunt avocat, a ridicat el din umeri, ochii devenindu-i brusc duri.

– Ei bine, am o întrebare de pus, domnule Avocat, a zis ea tăios. Nu mi se pare că eşti sărac. Şi această maşină luxoasă, a arătat spre automobilul roşu Lamborghini din strada murdară de mai jos, asta nu a fost ieftină.

– Şi ? a întrebat el hotărât.

– Şi... eşti plin de succes, adevărat ?

– Foarte, a fost el de acord cu aroganţă glacială, ochii lui fixându-i provocator pe ai ei, în mod neîndurător.

– Atunci cum se face că un avocat extrem de plin de succes se apucă să-şi ia vacanţă toamna călătorind cu balonul prin Alpi ? Nu e perioada ta cea mai aglomerată în acest moment ?

Din nou, a apărut o mânie glacială în ochii lui căprui şi cruzimea gurii sale s-a adâncit. A observat că muşchii de sub tricoul lui erau încordaţi.

– Asta e treaba mea, a spus el cu asprime în glas. Dar dacă trebuie să ştii, se întâmplă să am nevoie de o pauză. Vreau să ies din acest oraş blestemat, cu viţiile lui murdare.

– Vrei să spui că demisionezi din Barou ?

– Asta nu te privește, l-a retezat-o el. Se vedea o supărare reală acum pe chipul lui frumos. Dacă vrei să mă verifici, ia legătura cu secretarul Asociației de Drept. Altfel, doamnă virtuoasă, nu cerceta. În definitiv, nu am întrebat de ce ai fost dată afară din ultimul serviciu. Nu e treaba mea și ăsta e numai un aranjament de afaceri. Să fim parteneri de afaceri și nimic mai mult. E bine ? S-a uitat la ceas, apoi s-a ridicat cu puterea vioaie care-l caracteriza. Am niște întâlniri la care trebuie să merg, a zis el. Pot să te las undeva ?

– Lângă orice stație de metrou, a răspuns ea, ridicându-se fără chef. Foarte bine, domnule Bentley, nu îți voi cerceta viața particulară, după cum spui, oricum nu înseamnă nimic pentru mine. Mă voi gândi la ce mi-ai spus. Și te voi suna de îndată ce am răspunsul. Dar nu te baza pe el, a adăugat în sinea ei. Nu te baza pe el, domnule Avocat cu Ochii Reci.

În timp ce se îndreptau spre mașină s-au ciocnit de un cuplu care venea spre grădină. Jason s-a uitat la fată, o blondină frumoasă cu un machiaj abundent aplicat cu grijă.

– Bună Tessa, a zâmbit el întinzând mâna.

Femeia blondă a surâs radioasă.

– Bună Alex, a ciripit ea întinzând mâna ca s-o apuce pe a lui, însă partenerul ei, un bărbat micuț cu buzele strânse, îmbrăcat în-

tr-un costum scump, i-a şoptit ceva la ureche şi a zorit-o să treacă mai departe. Jason s-a întors să se uite după ei cu ochii lui căprui şi mânioşi.

– Ce-a fost asta ? a vrut Storm să ştie. Nu eşti infecţios, nu-i aşa ?

A întors spre ea nişte ochi amarnici.

– Credeam că-ţi vezi naibii de treaba ta, i-a tăiat-o el. A cuprins-o puţin frica în faţa supărării lui evidente, s-a uitat înapoi după cei doi care mergeau grăbiţi şi apoi a ridicat din umeri.

– Nu e treaba mea, a admis ea calmă.

El i-a deschis uşa maşinii roşii sport, să intre.

*

– Jason Bentley ? Reprezentantul Asociaţiei de Drept avea o voce dogită de fumător şi băutor. A devenit avocat al Reginei acum patru ani, domnişoară...

– Calderwood. Deci nu e nimic în neregulă cu el ?

– Nu ştiu ce înţelegeţi prin *neregulă*, domnişoară Calderwood, a spus oficialul glacial. Domnul Bentley este unul dintre penaliştii noştri cei mai talentaţi şi respectaţi.

– Înţeleg, a spus ea încet. Ştiţi cumva dacă mai practică ?

– Nu umblaţi prin cercurile juridice, îmi dau seama ? a zis vocea dogită cu condescendenţă.

Nu ? Ei bine, Jason Bentley a avut o serie de succese destul de spectaculoase în ultima vreme. Poate că ați citit despre unul sau două dintre ele. Gemenii Schabram ? Cazul de fraudă al lordului Ellbeck ? Morgan și Outram ?

– Morgan și Outram mi se pare familiar, a recunoscut ea. Nu sunt ei cei doi ucigași care au omorât un polițist ?

– Domnișoară Calderwood, a exclamat vocea dogită pe un ton de consternare scandalizată, Morgan și Outram au fost achitați de învinuirile împotriva lor !

– Aha. Mulțumită domnului Bentley, presupun ?

– A fost o apărare strălucită, a spus vocea... încă neiertătoare. Verdictul juriului a fost în totală discordanță cu concluziile judecătorului.

– Vreți să spuneți că Jason Bentley i-a convins să-i achite pe Morgan și Cum-il-cheamă deși judecătorul le-a spus să-i condamne ?

– Ca să spunem lucrurilor pe nume, a spus vocea dogită cu răceală, da. Vă mai pot ajuta cu ceva, domnișoară... oh... ?

– Și spuneți că specialitatea lui Jason Bentley este să-i scoată pe escroci basma curată ?

Temperatura tonului oficialului a scăzut la minimum.

– Domnul Bentley a avut un succes deosebit cu clienții lui, domnișoară... ah... Poate că aceasta e o surpriză pentru dumneavoastră, dar potrivit legii engleze oamenii sunt considerați nevinovați până li se dovedește vinovăția. Când sunt achitați, domnișoară... ah... sunt considerați *de facto* nevinovați. Și cei care îi numesc *escroci* (a pronunțat cuvântul ca și când era teribil de murdar) pot fi acuzați de calomnie.

– Înțeleg. Da, mulțumesc, domnule... ah...

A închis telefonul. Așa ! Jason Bentley era deci criminalist. Unul care se specializase în a-i scoate basma curată pe ucigași, indiferent cât erau de vinovați. Și-a reamintit cazul Morgan și Outram cu claritate. Fuseseră doi tipi grozavi din lumea gangsterilor care împușcaseră un polițist în timp ce jefuiau o bancă. Asta era acuzarea. Deși oricine știa că sunt vinovați. Remarcase cazul în jurnalele imediat după întoarcerea ei din Orientul Mijlociu și presupusese pur și simplu că Morgan și Outram fuseseră condamnați. Însă scăpaseră nepedepsiți. Mulțumită lui Jason Bentley. Buzele lui Storm s-au încrețit de dispreț. Fără îndoială că vroia să scape de mizerie și cruzime ! Ja-

son Bentley era unul din acei bărbați care-și foloseau deșteptăciunea pentru a păcăli legea, pentru a permite ucigașilor și asasinilor să scape de justiția pe care o meritau atât de mult. Luând și un onorariu gras între timp. S-a gândit la mașina roșie sport, la ceasul subțire de aur de la încheietura delicată a mâinii. Toate plătite de criminali recunoscători. Cu bani pătați de sânge și corupți. Într-adevăr, mizerie și cruzime !

Storm s-a dus în bucătăria ei mică să facă cafea. Acum știa mult mai mult despre Jason Bentley. Tot ce avea nevoie să știe. Ochii cruzi, arcuirea rece, pasionată a gurii – toate se explicau acum. Un bărbat glacial, deștept care nu avea nevoie de sentimente sau emoții. Un bărbat care stăpânea legea pentru a o dejuca. Un om al justiției care se mișca printre criminali și ucigași. Care câștiga atât de mulți bani încât își permitea să participe la întreceri cu balonul peste Alpi. Ei bine, se hotărâse în privința lui Jason Bentley, a decis ea când s-a așezat cu cafeaua alături. Nu-i plăcea câtuși de puțin – nici el nici profesia lui ipocrită Cum se simțise văduva acelui polițist când a auzit că ucigașii bărbatului ei au fost eliberați, zâmbitori și fără vină ?

Și era ea, Storm Calderwood, în stare să suporte un contract care o apropia de Jason Bentley în luna care urma ? Reflecta, bând cafeaua, la toate acestea.

CAPITOLUL III

Kelly Oates şi-a privit logodnicul cu ochii ei bruni îngrijoraţi, apoi s-a uitat înapoi la Storm.

– Am avut o presimţire că vei opta pentru cursa cu balonul, a spus ea cu tristeţe. Şi acum că ai descoperit că este un avocat strălucit, ce vei face ?

Şedeau în ceainăria de la hotelul St. Clement's şi mâncau nişte prăjiturele. În faţa lui Storm, de partea cealaltă a mesei, se afla figura medicală dezaprobatoare a lui Paul Phillips. Fuseseră însoţiţi de Steve Manning, unul dintre prietenii lui Storm, un bărbat cu chip de copil, surâzător, cu ochi albaştri strălucitori amuzanţi.

Storm şi-a îndepărtat nişte firimituri de pe vârfurile degetelor.

– Ei, a surâs ea, cred că am să accept.

– Să accepţi ? a rostit Paul. Nu fi proastă Storm !

– Storm, a zis Kelly cu delicatete, credeam că ai zis că nu-ţi place deloc tipul ?

– Nu-mi place, a spus ea calmă. Dar nici nu-mi displace atât de mult. E rece și dur – și eficient – și asta îmi convine.

Paul a pufăit zgomotos, iritat.

– Asta poate din cauză că îți imaginezi că ești și tu rece și dură și eficientă ?

– În anumite privințe sunt, a ridicat ea din umeri. Socotesc că pot să mă orientez.

– Îți dai seama că această... această... Paul căuta cuvântul, că această escapadă nu îți va aduce nici un ban ?

– Ar putea să-mi aducă șase mii și jumătate de lire, l-a corectat Storm amabilă.

– *Dacă* câștigați, a subliniat Kelly.

– Mă gândesc că e foarte probabil că Jason Bentley va câștiga, a zis Storm, sorbind din ceai.

Steve Manning și-a frecat obrazul cafeniu gânditor.

– Scuzați-mă că intervin, a spus el, dar știi ceva despre baloane ?

– Nu chiar, a recunoscut Storm aruncându-și părul auriu pe spate. Însă mi se par minunate.

– Hmm, a zis Steve. Am zburat foarte mult – cu avioane ușoare – și pot să-ți spun că a fi sus în aer nu e pe gustul oricui. Presupun că nu sunt baloane dirijabile.

– Ce înseamnă asta ?

– Nu au elice, nu poți să le pilotezi, e corect ?

– Presupun că nu, a fost ea de acord cu suspiciune.

– Așa că există posibilitatea s-o sfârșești pe vârful Mont Blanc, a continuat Steve, sau în Adriatica ?

– Uite, Storm, a spus Paul cu convingere, postul acela de guvernantă în America era foarte bine plătit. Și erau de acord să plătească și transportul dus-întors.

– Se întâmplă să-mi placă ideea unei călătorii transalpine cu balonul, a spus Storm fermă. Și dacă asta înseamnă să merg cu Jason Bentley, atunci merg cu el. N-am mai făcut așa ceva vreodată și dacă nu merg acum, probabil nu voi mai merge niciodată. E o aventură, a explicat ea, uitându-se la ei cu ochi verzi strălucitori. Nu vă dați seama ? Poate nu aduce mulți bani în cele din urmă – și compania ar fi putut fi mult mai bună – dar va fi ceva de care să-ți aduci aminte.

– Îți vei aduce aminte, a spus Paul misterios. În special dacă vei cădea la Chamonix Sau rămâi fără aer fierbinte deasupra unui lac.

– Storm, a stăruit Kelly, ascultă-ne ! Cum îți vei plăti chiria pentru apartament, în primul rând ?

– Mi-au venit două sute de lire din Orientul Mijlociu în dimineața asta, a răspuns Storm. Asta acoperă chiria. Și Jason – sau sponsorii lui – vor plăti pentru echipament. Voi căuta un serviciu când mă întorc din Elveția.

– Dacă te întorci, a rostit Paul. Şi în momentul acela vei fi complet lefteră şi fără vreo perspectivă.

– Nu sunt o găgăuţă, Paul, a zis Storm sec. Voi putea scrie articole despre călătorie la vreo revistă. Cu fotografiile mele, nu sunt un fotograf prost. Şi cei cu vermutul ar putea avea de lucru pentru mine.

– Poate. Dacă. Eventual. Paul s-a uitat crunt la ea. Eşti nebună, Storm...

Kelly a pus o mână calmă pe braţul lui Paul şi el a mormăit ameninţând. Kelly ştia de mult că obiectând nu va face decât să-i întărească voinţa încăpăţânată a lui Storm.

– Vă mai pun nişte ceai, a spus ea cu diplomaţie, turnându-le tuturor. Ochii frumoşi de smarald ai lui Storm aveau o licărire rebelă. Presupunând că te duci, a continuat Kelly cu blândeţe, cu ce te alegi exact din asta ?

–. Ţi-am spus, o aventură.

– Sunt înclinat să fiu de acord, a zis Steve Manning în mod neaşteptat şi toţi s-au uitat la el. Aventura se întâmplă a fi un lucru foarte important. Dacă o scapi, nu te linişteşti niciodată. O vei regreta întotdeauna, indiferent de cât de prostească pare altora acea aventură. Le-a surâs cu blândeţe tuturor. În cazul meu a fost paraşutismul în cădere liberă. Am fost paraşutist în armată – când eram tânăr – şi m-am apucat de cascadorie care era pentru mine cum e apa pentru o raţă. Sau mai bine

spus, eram ca un vultur în aer. A ranjit. Da, a trebuit să execut căderi din ce în ce mai lungi. De la înălțimi tot mai mari. Prietena mea din acel timp, Les, se înfuria pe mine. Nu putea înțelege cum de îmi asumam asemenea riscuri stupide. Da, era aventura. A inspirat adânc, subit conștient că toți se uitau fix la el. N-am vrut să țin un discurs, a zis el, scuzându-se. Dar cred că înțeleg ce e în capul lui Storm. A mestecat o prăjitură, meditând. Bineînțeles, în cele din urmă mi-am rupt un braț.

– Vezi, a spus Paul triumfător.

– Dar nu regret, a conchis Steve cu blândețe. S-a uitat în ochii verzi ai lui Storm cu un surâs. Nu am de gând să dau nici un sfat, i-a spus. Trebuie să-ți conduci singură viața. Nu poți să-i lași pe alții să ia decizii pentru tine.

– Mulțumesc pentru acest comentariu filozofic profund, a zis Paul cu sarcasm și Kelly i-a pus o mână pe braț din nou, să-l stăpânească.

– Steve are dreptate, desigur, a spus ea calmă. Nimeni nu poate lua decizii în locul tău, Storm. Trebuie să faci ceea ce, pur și simplu e bine pentru tine.

Dar de fapt, propriile sentimente ale lui Storm despre întrecere și despre Jason Bentley erau cu mult mai puțin certe decât pretindea ea. Voia să meargă, știa acest lucru. Ideea cursei, ideea de a pluti peste Alpi era enorm de atrăgătoare. Chiar dacă nu avea o idee

precisă cu privire la ce implica ea. Cât îl privea pe Jason, era ceva cu această figură foarte frumoasă, foarte arogantă care o obseda. Nu-l plăcea. Şi nu-l plăcea ideea muncii de rutină pe care o făcea. Dar era, după cum îi spusese lui Kelly şi celorlalţi doi, eficient şi imperturbabil. Arăta ca genul de persoană care obişnuia să rezolve treburile.

A fost forţată să recunoască în sinea ei că se simţea atrasă de el în parte şi pentru că propria ei viaţă era un talmeş-balmeş, pentru moment. Dacă e să spunem adevărul, a oftat ea pentru sine, viaţa ei n-a mai fost normală de la moartea părinţilor ei. După trauma pierderii lor nu mai îndrăznise să ia nimic în serios. Şi e puţin loc în lume pentru diletanţi, aceasta fiind motivul pentru care viaţa ei, în ciuda avantajului inteligenţei şi – s-a flatat ea – al unui dram de frumuseţe, fusese întotdeauna puţin confuză şi nesatisfăcătoare. De ce nu a fost în stare să se stabilească într-un serviciu şi cu un bărbat, aşa cum făcuseră prietenele ei ? Şi de ce era atrasă atât de paradoxul stabilităţii de piatră a lui Jason cât şi al idilei aventuroase ? Îi plăcea claritatea lui, precizia lui neemoţională. Într-un fel, el era chiar un fel de substitut pentru tatăl ei, căruia îi dusese atât de mult lipsa – o prezenţă masculină puternică, gata să ia hotărâri, să preia controlul. Şi ea ura ideea de a reveni direct la muncă, sau la vreo rutină care îţi distrugea

sufletul. Nici măcar la îngrijitul copiilor vreunui bogătaș. Storm iubise întotdeauna copiii ; însă cele două luni petrecute cu micul prinț o demoralizaseră. După dezastrul cu palma dată la fund, fusese expulzată din țară atât de rapid încât abia a avut timp să-și adune mințile cum trebuie. Avea nevoie de o pauză, de timp să se gândească la lucruri cum se cuvine. Și poate, după cum o sfătuise Kelly, să-și pună gândurile în ordine.

Astfel, când a ajuns acasă după ceai în acea seară, ochii verzi ai lui Storm erau încețoșați de gânduri. Una peste alta, erau o mulțime de motive pentru care era tentată să accepte oferta lui Jason Bentley. O mulțime de motive, toate adăugându-se unei decizii, dar nici unul din ele suficient de clar încât să poți pune degetul pe el.

Faptul că Jason Bentley era cel mai atrăgător bărbat pe care îl întâlnise vreodată – faptul că își putea aminti fiecare mușchi de pe acel tors bronzat – nu-i trecea prin minte ca fiind unul dintre motive.

Nici chiar atunci când acordul ei, la telefon, i-a transmis un fior de emoție prin vine.

– Jason ? Sunt Storm Calderwood.

– Bună, Doamnă Virtuoasă, a răspuns el calm. Te-ai hotărât deja ?

– Eu... ei... aproape.

– Aproape da sau aproape nu ?

– Aproape da.

– Înțeleg. Era din nou acea notă batjocoritoare în vocea lui. Azi e vineri, Storm. Urmează să iau balonul și să-l duc mâine după-amiază la tatăl meu în Kent. A făcut o pauză. Vrei să vii să vezi cum e ? Asta te-ar putea ajuta să te hotărăști.

– Presupun... S-a oprit, inima bătându-i puțin mai repede. Da, a zis în cele din urmă, da, bine.

– Excelent. Aproape că putea vedea linia curbă a zâmbetului lui. Te iau mâine la zece și te aduc înapoi duminică seara. E bine ?

– Vrei să spui să petrec noaptea cu tine ? a spus ea cu stângăcie.

– Nu exact cu mine, a zis el sec. Vei fi în perfectă siguranță, te asigur.

– Nu voiam să spun... bine, da, nu-i nimic. Da, e în regulă, presupun.

– Mă bucur să aud asta, a spus el cu ironie rece. Ai grijă să-ți aduci ceva călduros de purtat acolo. Bine, și unde stai ?

I-a spus, mintea începând să-i alerge.

– Unde e locuința tatălui tău în Kent ?

– Sutton Valence. Nu e prea departe de Londra și e destul de civilizat. Foarte bine, mâine la zece.

– Bine, a spus ea. Telefonul s-a întrerupt

Sutton Valence era așezată pe un teren care urca, un peisaj englezesc cu vegetație bogată, cu pășuni și pajiști cu pâlcuri maies-

luoase de stejari și de ulmi proaspăt înmuguriți și un cer englezesc nemărginit, liniștit. Automobilul Lamborghini îi adusese de la Londra cu duduitul înfundat al țevilor lui de eșapament și pe când luaseră în piept Calby Hill, Storm s-a uitat la peisajul idilic de țară cu un zâmbet abia schițat de gura ei rebelă.

– E frumos, a oftat ea. Mi-a lipsit atât de mult în Orientul Mijlociu – toată această vegetație verde și tihna. Nu știu, dar natura pare mai blândă aici.

– Natura nu e niciodată întrutotul blândă, a zis Jason calm. Ferma tatălui meu este după sat, în spatele acelui lung șir de grozamă de pe culmea dealului.

– Apropo, unde e balonul ? a întrebat ea.

– Cel pe care îl voi folosi în cursă e încă în Whitethorn Road. Lucrez la coșcabină. Am altul la Netherby.

– Aștept cu destulă nerăbdare să fiu sus, a zis ea, privindu-i profilul. Sper să fiu de ajutor.

Ochii lui căprui i-au întâlnit pe ai ei un moment și zâmbetul ironic era din nou acolo, trasând acele linii fascinante în jurul gurii contrariante.

– Ți-am spus, Storm, ești numai pentru decor. Mai bine să te concentrezi să nu cazi sau să nu ți se facă rău de înălțime.

– Voi face tot posibilul, a spus ea destul de scurt. Era nemulțumită de acest aspect al că-

lăturiei. De ce să fie numai „decor" ? Zona rurală frumoasă, vălurită, din fața lor era ispititoare, un peisaj zâmbitor de câmpuri bogate și case de fermă frumoase. Vitele mari din rasa Jersey de pe câmpiile verzi aveau înfățișarea animalelor bine hrănite, lucioase, care sunt crescute mai curând ca un hobby al unui om bogat decît ca șeptel de făcut bani. Lui Storm i-a venit în minte că aceasta nu era o zonă rurală pentru cei lipsiți de bani. S-a uitat din nou la Jason.

– Tatăl tău s-a pensionat ? a întrebat ea.

– Da, împotriva voinței lui. A fost judecător. Mai e încă magistrat local, bineînțeles.

– Judecător ? S-a întâmplat să apere pe cineva în vreunul din cazurile sale ?

– Nu. Nu ar fi fost corect.

– Destul de norocos, a comentat ea ușor ținând seama că ați fi fost unul împotriva celuilalt.

– De ce unul împotriva celuilalt ? a întrebat el uitându-se la ea pătrunzător.

– Eei, a spus ea cu inocență, am considerat că avocatul apărării încearcă întotdeauna să scoată pe acuzat din ghearele legii.

– E o modalitate amuzantă de a pune problema, a zis el rigid. Problema unei judecăți este de a stabili dacă cineva este vinovat, nu neapărat de a-l pedepsi vrând-nevrând.

– Nu fi atât de oficial, a râs ea deplin conștientă că tonul ei l-a rănit.

– Îmi pare rău dacă sună oficial, a replicat el. Se întâmplă să fie un principiu înscris în legile engleze.

– Cum, Justiție ? Echitate ?

– Ceva asemănător, a spus el, ochii lui crunți întâlnindu-i din nou pe ai ei. De ce să ridiculizezi asta ?

– Ei, a zis ea cu o notă de indignare prezumțioase. Nu întotdeauna numesc „justiție" ceea ce realizează avocații, Jason. Și nici tu n-ai face-o, dacă ai fi onest.

Linia gurii lui era severă și Storm și-a dat seama că pășește pe un teren sensibil. Avea o înfățișare amarnică, implacabilă și era mai bine să nu-l provoci.

– Spune-mi, Storm, a zis el calm, ce încerci să insinuezi ?

– Ei, da... a spus ea în pripă. Cred că știi motivul pentru care ultima ta parteneră s-a răzgândit. Și de ce perechea pe care am întâlnit-o la cârciumă ți-a întors spatele. Am auzit de isprăvile tale recente. Și, ca să fiu sinceră, m-am scârbit.

Mâinile cafenii pe pe volan s-au albit brusc de încordare. Țintise precis, a exultat Storm, întrucâtva nervoasă, deși vocea lui era calmă și egală.

– Chiar așa ? Ai vrea să fii mai precisă ?

– Dacă vrei într-adevăr, a spus ea, frecându-și palmele, care-i transpiraseră brusc, de blugi. Acum câteva săptămâni ai apărat un cu-

plu de eroi care se numeau Morgan și Outram. Am dreptate ?

– Da, a scrâșnit el, cu ochii fioroși fixați pe șoseaua din față.

– Și i-ai scăpat. Se presupunea că împușcaseră un polițist cu sânge rece, nu ? Un coleg de-al tău mi-a spus toate astea foarte mândru. Și tu ai avut o asemenea prestație bună, încât juriul i-a achitat, deși judecătorul le-a ordonat mai mult sau mai puțin să se pronunțe că sunt vinovați. L-a privit și a văzut cu emoție că fața lui era palidă sub bronz.

– Și ? a întrebat calm.

– Și ? Asta e tot ce poți să spui ? I-ai scăpat pe ucigașii ăia, Jason ? Deși meritau să putrezească în închisoare. I-ai salvat. Ca să ucidă din nou, eventual...

Mașina a scrâșnit oprindu-se, azvârlind-o înainte, cu inima pulsându-i frenetic. Jason a apucat-o cu extrem de mare putere de bărbie și i-a întors capul astfel încât să o poată privi în ochi, cu o mânie cruntă care a îngrozit-o.

– Copil stupid ce ești, a spus el, cu o voce foarte aspră, deși calmă și ucigătoare. Ce dracu' știi tu despre treburile astea ?

– Știu suficient pentru a face distincția între rău și bine, a spus ea cu teamă.

– Excelent, a surâs el cu amărăciune. Și îți imaginezi că poți împărți întreaga lume cu judecățile tale mici și crude, produse de ignoranță și stupiditate ?

Storm şi-a răsucit capul pentru a se uita pe fereastră.

– Intimidându-mă pe mine nu vei schimba nimic şi ştii asta, a zis ea cu o voce nesigură. Cei doi l-au omorât pe acel poliţist şi...

– Îmi dai voie să-ţi amintesc, a spus el cu răceală, că un juriu format din doisprezece adulţi imparţiali a decis că Morgan şi Outram sunt nevinovaţi ? Şi ascultaseră timp de trei zile mărturii întocmite de experţi. Şi acum tu – un copil stupid – îţi imaginezi că ştii mai bine decât ei !

– Nu sunt copil, a replicat ea. Ai convins juriul să-i achite în ciuda tuturor probelor...

– Ce dracu' crezi că sunt ? a întrebat el firesc. Vreun magician ocult ? Bărbaţii şi femeile din juriu nu sunt nişte tâmpiţi notorii cum îi consideri tu, Storm. Nu crezi cumva că le-am manevrat judecata, nu ?

– De ce nu ? Eşti un avocat strălucit, nu ? a zâmbit ea în batjocură. Una din stelele în ascensiune în profesie, e adevărat ? Şi eşti deştept, ai o înfăţişare plăcută şi elocventă, ai fi putut s-o faci. Şi ai şi făcut-o. Şi ai primit şi un onorariu mare şi frumos pentru asta. În timp ce se aşternuse tăcerea i-a depăşit un camion cu un şuierat şi o undă de şoc. Storm s-a întors cu faţa la Jason. Chipul lui frumos era palid, ochii îi străluceau, şi acea gură pasionată, cu o notă de cruzime, era contorsionată parcă de durere.

– Nu reușesc să te conving, nu ? a întrebat el încordat. Nu te gândești că în definitiv Morgan și Outram ar putea fi nevinovați ? Că poate am salvat doi oameni nevinovați de la închisoare pe viață pentru o crimă pe care n-au comis-o ?

– Nevinovați ? Erau gangsteri, a zis ea în derâdere. Singura diferență e că erau gangsteri bogați și capabili să-și asigure serviciile de expert ale lui Jason Bentley. Care i-a scos basma curată atât de inteligent !

Timp de un minut s-a așteptat să-i simtă mâna abătându-i-se peste față și a închis ochii. Lovitura nu a venit. În schimb a expirat cu un șuierat exploziv. Vocea lui era aspră și înspăimântătoare.

– Dacă aș fi în locul tău, Storm, n-aș merge mai departe în momentul de față. Ai fost foarte aproape de a mă face să-mi pierd cumpătul și n-ar fi fost bine pentru tine.

I-a înfruntat ochii aprinși cât de ferm a putut.

– Atunci spune-mi un lucru, a spus ea tremurându-i vocea. Crezi tu, în inima ta, că Morgan și Outram sunt nevinovați ?

S-a uitat la ea cu încordare.

– Înainte de a răspunde, vrei să-mi răspunzi tu la o întrebare ?

– Care ? l-a invitat ea.

– De ce ai dat anunțul la *The Times* ?

– Pentru că aveam nevoie de un serviciu, a replicat ea. Nu...

– De ce aveai nevoie de serviciu ? a întrebat el calm, ochii licărindu-i încă de mânie ca o flacără strălucitoare.

– Este o întrebare stupidă, i-a retezat-o ea iritată.

– Răspunde la ea.

– Pentru că nu aveam de lucru, de asta !

– Şi de ce nu aveai de lucru ? a întrebat el cu o persistenţă calmă care începea s-o descurajeze.

– De ce ? Pentru că îmi părăsisem ultimul serviciu, de asta...

– L-ai părăsit ? a întrebat cu o sprânceană ridicată. Credeam că ai fost concediată.

– N-a fost din vina mea, s-a apărat ea. Am fost într-o situaţie imposibilă...

– Imposibilă ? a luat-o el în derâdere. Nu cred că îţi poţi imagina cum e să fii într-adevăr sub presiune, Storm. Ochii lui reci o sfredeleau. N-ai idee... Aşa că de ce ai fost concediată ?

– Asta e treaba mea, a replicat ea. Să ne întoarcem la Morgan şi...

– Adevărul e că ai fost concediată pentru că ai bătut un copil fără apărare, nu-i aşa ? În timp ce a căscat gura spre el, el a repetat cu o grabă înspăimântătoare : Nu-i aşa ?!

– Da, a gâfâit ea, surprinsă de iuţimea atacului lui.

El a surâs cu amărăciune.

– Da, aceasta e povestea adevărată, nu ? Ai fost dată afară pentru că ai maltratat un băiat mic neajutorat care nu se putea apăra.

– Nu !

– Și care era în grija ta, Storm. Lăsat în grija ta.

S-a uitat fix la el, hipnotizată.

– Asta a fost foarte moral, nu ? Și ai dreptul să arunci acuzații în jur, nu ?

– Jason, a spus ea cu respirația tăiată, cu fața albă ca varul, asta e... cine ți-a spus ? Domnișoara Quinlan ?

– Și eu am făcut cercetări în privința trecutului tău, i-a spus el cu un zâmbet sec. E ululator ce iese la iveală, nu ?

– E o minciună, a zis ea tremurându-i vocea. Dacă domnișoara Quinlan ți-a spus așa ceva, atunci ea... ea...

– Ce ? a întrebat el scurt.

– E o completă deformare a adevărului, a spus ea fără să știe de lacrima care îi sclipea pe obraz. Nici măcar nu-mi acorzi șansa să mă apăr.

– Nu mă interesează apărarea ta, a replicat el. Nu mai mult decât te interesa pe tine a mea, cu câteva minute înainte. Ne putem acuza unul pe altul, Storm. Asta face și legea – acuză. Și e foarte dificil să răspunzi oricărei acuzații – indiferent cât de nevinovat ai putea fi. De aceea există avocați. Nu pentru

a-l scoate basma curată pe vinovat, ci pentru a ajuta la descoperirea adevărului.

S-a uitat lung la el, tremurându-i buzele.

– Nu l-am bătut pe acel băiețel...

– Ți-am spus, a zis el, nu mă interesează. Aud destule istorii sordide în munca mea. Mi-e scârbă și m-am săturat de ele. Ai fost dată afară pentru că l-ai bătut pe prinț, nu-i adevărat ?

– Nu, a urlat ea, nu e adevărat ! ei bine, este adevărat, într-un mod oribil...

– Ascultă-mă, Storm, a zis Jason cu răceală, ridicându-i bărbia cu o mână puternică și privind-o fix în ochii încețoșați. Nu ne aflăm aici pentru a ne întreba de filozofia noastră morală. Participăm la o întrecere ca parteneri de afaceri și aceasta poate fi o acțiune cu mult mai serioasă decât îți imaginezi. M-ai supărat deja o dată extrem de mult în această dimineață. Nu mai repeta experiența. S-a înțeles ?

S-a uitat la el jalnic.

– S-a înțeles, domnișoară Calderwood ?

– Da, a pufnit supărată, rănită peste limita experienței ei anterioare.

El a dat ușor din cap afirmativ, având încă în ochi acel foc rece.

– Atunci hai să ajungem la Nethaerby Hall.

– Vreau să merg înapoi la Londra, a cerut ea, suflându-și nasul în timp ce el a dat drumul la motor.

– Hai, taci, a spus Jason sec. Încep să regret că am răspuns la anunțul acela idiot al tău. Puteam să știu că nu duce la nimic bun.

– Nu mă urc în nici un balon cu tine, a zis ea bosumflată. Du-mă înapoi, fir-ar să fie !

– Poți să iei trenul înapoi dacă ești atât de disperată, i-a tăiat-o el, schimbând viteza cu un mârâit al motorului bine reglat.

Storm se uita la el cu ochii roșii de supărare amarnică.

– Încă n-ai avut curajul să-mi răspunzi la întrebare, a zis ea, cu o voce joasă. Crezi cu adevărat că Morgan și Outram sunt nevinovați ?

Mușchii obrajilor i s-au încordat.

– Nevinovați ? A privit la drumul din față cu ochii care nu vedeau nimic. Nici unul din ei n-a apăsat pe trăgaciul armei care l-a omorât pe P.C. Davis, dacă asta ai în vedere.

– Nu te cred, a replicat ea frecându-și ochii cu încheieturile mâinilor.

– Doamne ! Crezi cumva că dau doi bani pe ce crezi tu, nu ? a răspuns el furios. Acum taci pentru ultimele câteva mile, fă-o pentru amândoi !

Storm ședea într-o tăcere mocnită, durerea și apăsarea arzând-o pe dinăuntru. Cine dracu' credea el că este ? Vreo ființă specială care avea dreptul să facă considerații morale despre alții, mai puțin oameni ? A aruncat o privire mânioasă spre figura puternică de la

volan, atât de perfect îmbrăcat în pulovăru Fair Isle și cămașa de bumbac deschisă exact cât să i se vadă primele fire de păr creț de pe pieptul lui larg. Pur și simplu cine dracu' se credea că este ?

Nu-l credea în privința celor doi gangsteri. Era ceva — nu putea să spună exact ce anume — ceva evaziv care-i spunea că el nu credea că cei doi sunt nevinovați. În ciuda tonului lui sigur de sine îl deranja profund provocarea ei. Porcul ! Scrâșni din dinți. Ei bine, reușise să i-o plătească pentru răutatea din partea domnișoarei Quinlan. Ca bun avocat, știa cum să întoarcă dovezile cu capul în jos, iar propriul caz să-l facă să pară de nerecunoscut. Iar în ceea ce o privea pe domnișoara Quinlan — bătrâna maliție asă și pe dincolo — își dădea seama că îl putea distruge efectiv viitoarea carieră lui Storm, răspândind istoria că îl bătuse pe Majeed Hussein ? Dacă cel puțin ar fi putut vedea adevărul, să-l vadă pe drăcușorul ăla lovind-o cu capul în stomac ! Ar fi vrut s-o vadă pe domnișoara Quinlan ținându-i piept lui Majeed. Uf ! A privit ferma veche, splendidă, din față cu ochi verzi reci.

— Este locuința tatălui tău ? a întrebat, dorind nespus de mult să iasă din mașină.

— Da, a spus calm Jason. S-a uitat la chipul lui frumos, liniștit acum și atent. Weekendul acesta nu va fi o plăcere — asta era sigur !

Un bărbat înalt, cu înfățișare distinsă, cu părul argintiu, a ieșit dintr-unul din hambare în timp ce ei înaintau cu mașina și l-a salutat cu un semn al mâinii. Pe când ea și Jason coborau din Lamborghini el a venit spre ei cu ochii cenușii strălucind de plăcere.

– Minunat că te văd, băiete, a surâs el spre Jason strângându-i mâna cu căldură.

Jason s-a întors spre Storm.

– Storm Calderwood – acesta este tatăl meu, judecătorul Bentley.

– Deci dumneata ești tânăra îndrăzneață care se va ridica în înălțimi în drăcovenia lui Jason ? a zâmbit judecătorul, luându-i mâna.

– Încă nu m-am angajat cu ceva, domnule judecător, a zis ea, plăcându-l imediat pe bătrânul cu ochi luminoși și trăsături atât de asemănătoare cu ale fiului său.

– Te rog, nu domnule judecător, draga mea. Spune-mi Lockwood, ăsta e numele meu. Pot să-ți zic Storm ?

– Bineînțeles, a surâs ea. Jason o privea cu o licărire ironică în ochi. Ea s-a uitat în jur la construcțiile fermei vechi englezești, frumos întreținute și la clădirea principală din grădina mare de partea cealaltă. Ce loc minunat !

Judecătorul a privit-o radios.

– Așa zic și eu, a spus cu o mândrie evidentă care a fermecat-o. El i-a luat brațul pe partea stângă și pe al lui Jason pe dreapta și i-a dus spre casă.

– A fost construită de unul dintre strămoşii noştri îndepărtaţi, i-a spus. Stil Elizabethan. A zâmbit de sub mustaţa lui argintie şi i-a murmurat lui Storm la ureche : Plină de stafii, draga mea !

– Nu-l lăsa pe tatăl meu să te ducă pe poteca grădinii cu poveştile lui fanteziste despre stafii, a avertizat-o Jason zâmbindu-i drăgăstos bătrânului. Are un simţământ viu al istoriei.

– Ei, aşteaptă să vezi, a spus judecătorul fără să regrete nimic.

Uşa din faţă era larg deschisă şi au trecut printr-o tindă din sticlă plină de ghivece cu flori şi apoi într-un living-room confortabil care era tipic pentru vechile case de fermă din Kent. Dominat de un şemineu mare cu apărătoare de alamă strălucitoare şi vechi, încăperea era lambrisată pe două laturi cu lemn de stejar, pe pereţi atârnau vechi picturi rurale – cai lucioşi – animale premiate, un peisaj spectaculos de frumos care arăta ca un Constable şi diferite portrete din secolele XVII şi XVIII. Storm privea în jur cu încântare, remarcând confortul evident al scaunelor mari, rastelul cu arme dintr-o vitrină închisă, florile din fiecare vas aranjate stângaci dar inteligent. S-a întors spre judecător care îl privea reacţiile cu un mic surâs.

– E minunat ! Ca ceva din secolul trecut !

– Este casa mea, a spus el simplu, obrajii radiindu-i de mândrie.

Jason a arătat spre căminul magnific și vechi.

– Acestea au fost ale mamei mele, i-a spus și ea s-a dus să examineze zecile de ornamente de porțelan care stăteau imaculate și ordonate pe polița mare de marmură. Toate erau animale de fermă, unele evident extrem de vechi. Multe erau Staffordshire, primitive și fermecătoare, altele aveau o lucrătură incredibil de fină, produse delicate de Meisen și Dresda, inestimabile și rare. Storm le-a atins cu uimire și admirație, dându-și seama de dragostea care trebuie să fi pătruns în această colecție de o viață. Vaci grase cu picioare scurte drăgălașe, vite mițoase de Highland, porci mici rotofei, cai care bat din picioare, o mică turmă de oi din porțelan pictat.

– Dacă n-aș ști despre ce este vorba, a zis ea, aș spune că aparțin unui muzeu.

Jason a surâs sec și s-a întors spre tatăl său.

– Am de dat un telefon, tată. În drum îl spun lui Annie să facă niște ceai.

Când Jason a ieșit, judecătorul a condus-o pe Storm la cel mai confortabil fotoliu și s-a așezat în fața ei, surâzând cu un șarm delicat.

– Storm e un nume atât de frumos, a zis. Jason mi-a spus că te-ai născut în timpul unei furtuni pe mare.

– Da, așa a fost, a spus ea, destul de surprinsă că recele și imperturbabilul Jason îi spusese tatălui său asemenea detalii despre ea. I-a explicat istoria cu lux de amănunte.

– Și unde sunt în prezent părinții tăi ? a întrebat el.

– Au murit, acum aproximativ șase ani. Un accident de mașină.

– A, a zis judecătorul, evident îngrozit că abordase un subiect dureros. Îmi pare atât de rău, draga mea. N-am vrut să te fac să suferi.

– Nu-i nimic, a zâmbit ea, plăcându-l și mai mult. Era un bătrân foarte distins, drept ca lumânarea și evident în bună condiție fizică, cu manierele perfecte ale unei generații trecute. Jason va fi la fel peste patruzeci de ani, a reflectat ea.

– Și soția ta ? a întrebat ea cu blândețe.

– Nu mai e cu mine, i-a zis el cu regret, cu ochii lui cenușii liniștiți și triști. La Crăciun se fac doi ani de când a murit. De această dată a fost rândul lui Storm să-i pară rău. El a îndepărtat cu un gest scuzele ei, cu bunăvoință, privind-o cu atenție amăgitoare. Spune-mi, te-a făcut Jason să plângi ?

S-a uitat rapid la el, apoi i-a zâmbit ușor.

– Se vede ?

– Sunt judecător, a zis simplu. Cunosc câte ceva despre natura umană. Aș considera-o curiozitate de om bătrân dacă te-aș întreba despre ce a fost vorba ?

Ea a oftat.

– Da, nu sunt sigură cu adevărat. Mi-e teamă că am fost foarte necivilizată cu Jason.

– În legătură cu ce ?

– Cu munca lui. I-a întâlnit ochii bătrâni, blânzi, plină de remuşcări. Sunt de neiertat. Îi menţionasem unul din cazurile lui recente şi mi-e teamă că am sugerat că scosese basma curată doi oameni vinovaţi.

– Morgan şi Outram ? a întrebat calm judecătorul. Ea a dat afirmativ din cap, răsucindu-şi mâinile şi o expresie îngrijorată, obosită a traversat chipul nobil al judecătorului.

– N-ai prea dat dovadă de tact, draga mea, i-a zis el cu blândeţe. Încep să doresc să nu fi auzit niciodată de Morgan şi Outram.

– Şi eu la fel, a spus ea amintindu-şi de furia ca de gheaţă de pe figura lui Jason. Lockwood Bentley a privit-o cu ochi înţelepţi.

– Storm, pot să-ţi dau un sfat ? Nu mai aborda din nou acest caz. Nu pot vorbi pentru Jason, însă pot să-ţi spun că nu va vol să discute vreunul din cazurile lui rupt de context.

– Înţeleg, a dat ea din cap.

– Şi mai e un lucru, a zis el ridicându-se în timp ce o femeie grasă, rozalie la faţă, a adus o tavă frumoasă de argint cu ceai şi prăjituri. A, Annie, draga mea. Aceasta este Storm Calderwood. Storm – Annie White, menajera noastră. Mâna mea dreaptă, în realitate, a a-

dăugat şi femeia a făcut o reverinţă radioasă, răspunzând zâmbetului judecătorului şi a ieşit repede afară. Lockwood Bentley a turnat ceai cu mâini grijulii.

– Ce spuneai ? a întrebat Storm.

– Da, despre lege în general. E o treabă nostimă, aş îndrăzni să spun şi pare foarte anapoda oamenilor care nu sunt implicaţi în ea. I-a dat lui Storm o ceaşcă de porţelan şi o felie groasă de prăjitură cu nuci. Annie a făcut prăjitura, e delicioasă, vei vedea. Însă legea, a continuat cu ochii calmi şi prietenoşi, este o instituţie maslvă şi minunată. Împarte dreptatea, Storm. Nu caritate sau bunătate. O justiţie rece, dură. Acesta e un lucru pe care oamenii nu îl pot înţelege întotdeauna.

– Cred că ştiu ce vreţi să spuneţi, a zis ea.

El a încuviinţat din cap. Bun. Acum, fără îndoială că mă consideri un bătrân încântător ? Zâmbetul lui era irezistibil.

– Şi..., a spus ea, surâzând la rândul ei.

– Şi poate că sunt. Însă nu uita că am fost judecător în vremea de dinaintea abolirii pedepsei capitale în ţara asta. Am condamnat oameni la moarte, Storm.

S-a făcut linişte. Storm îl privea, brusc fascinată. El a surâs, bându-şi ceaiul cu savoare.

– Erau oameni foarte răi, draga mea. Îşi meritau cu prisosinţă condamnările. Au făcut lucruri care te-ar fi făcut să te trezeşti noaptea

țipând. Și nu am regretat nici o clipă nici una dintre ele.

– Însă, a ezitat ea, aceiași oameni azi...

– Intră la închisoare pe viață. Da. Dacă e cumva o sentință mai umană sau nu, e dificil de spus. Dar aceasta e legea. Nu decizia unei singure persoane, ci decizia colectivă a tuturor oamenilor, trecuți și prezenți. Administrată de câteva femei și câțiva bărbați, foarte bine pregătiți și întotdeauna sub cercetare publică deplină.

Storm a dat încet din cap. Lockwood Bentley i-a cercetat ochii cu propria-i privire inteligentă.

– Nu fi aspră cu Jason, draga mea. Are destule necazuri ale lui. A scuturat din cap meditativ. Jason și-a pierdut o mulțime de prieteni din cauza acestui caz, Storm. Oameni proști, care nici măcar nu urmăresc detaliile suficient de atent ca să știe că el a avut dreptate. Oameni care se grăbesc să tragă concluzii.

Ea a privit vinovată în lături.

– Exact cum am făcut eu, a spus ea nefericită.

– Nu te acuza, i-a zâmbit el. Dar știu că prietena lui actuală a fost una dintre cei care l-au făcut de ocară și asta l-a rănit rău.

– Cea care urma să meargă cu el la întrecere ? a întrebat ea.

Lockwood Bentley a încuviințat.

– Da. O creatură capricioasă, însă Jason ţinea foarte mult la ea, cred. Oricum, a surâs confidenţial, nu te grăbi să-l condamni. Cred că-l aud venind pe scări...

Şi uşa s-a deschis, lăsându-l să intre pe Jason care le-a surâs amândurora.

– Faceţi cunoştinţă unul cu altul ? a întrebat el. Storm a observat că atmosfera de tensiune care plana în jurul lui la Londra se risipea încet aici la ţară. S-a hotărât să încerce un nou început cu Jason, dacă el îi va permite. Acest bărbat puternic, frumos ascundea mult mai mult decât fusese ea pregătită să vadă la început.

Lockwood i-a turnat ceai fiului său având un zâmbet aninat în mustaţă.

– Am discutat despre profesiunea juridică, a zis el.

Buza lui Jason s-a arcuit în timp ce s-a aşezat, încrucişându-şi picioarele. Expresia de relaxare i-a dispărut rapid şi i-a întâlnit ochii lui Storm cu o licărire rece, ameninţătoare.

– Înţeleg. Storm are opinii foarte ferme în privinţa profesiunii de jurist, a spus el scurt.

Lockwood i-a privit pe amândoi, apoi i-a dat ceaşca cu ceai lui Jason.

– Mi-a spus că aţi avut o neînţelegere pe drumul de la Londra încoace, i-a reamintit el cu blândeţe.

– Storm este o tânără căreia îi place foarte mult să argumenteze, a spus Jason sec şi ochii

lui Storm au scânteiat. El i-a zâmbit glacial. Oamenii care sunt blestemați să aibă o dispoziție certăreață n-ar trebui să înceapă lupta până ce nu cunosc corect faptele. E o greșeală mare, nu crezi ?

– Evident, a replicat ea cu o politețe rece. Toate hotărârile ei de a o lua de la început cu Jason s-au spulberat în vânt. Însă cei care au un control mare asupra vieții altor oameni ar trebui să aibă un simțământ de responsabilitate, nu crezi ?

Gura pasionată s-a transformat într-o linie fermă.

– Fetițele ignorante n-ar trebui să încerce să facă pe deșteptele, a trântit-o el.

Clocotind, Storm s-a uitat la el crunt. Nesuferit bărbat ! Bătrânul judecător s-a uitat de la fiul său la Storm cu o anumită groază. Frumoasa tânără pe care Jason o adusese acasă pentru weekend era evident plină de spirit. Și era o neînțelegere profundă între ei, asta era vădit. A oftat calm în sinea lui. Ce păcat – părea realmente o tânără încântătoare !

CAPITOLUL IV

Storm privea absentă mușchii puternici ai lui Jason. Acesta fixa legăturile de mijloc cu mișcări repezi, sigure, ochii lui căprui de leu fiind concentrați asupra lucrului. Sam White, soțul lui Annie, îi dusese cu mașina pe câmp și Storm stătuse posacă pe o buturugă de copac în timp ce el și Jason au descărcat balonul de pe remorcă. Era întins acum pe iarba moale a pajiștei — o folie lungă de poliuretan galben și albastru. A examinat coșul cu dezaprobare — părea suficient de confortabil, ca un coș de picnic imens, demodat — însă avea numai cinci picioare înălțime. Nu vor cădea dacă balonul se va legăna ?

A ridicat privirea spre cer simțind cum i se formează în stomac un nod de tensiune. Cel puțin era o zi frumoasă. Cerul forma o boltă albastră peste câmpul din Kent și era destul de cald ca toți să se dezbrace în tricouri. Storm s-a uitat la Jason pe ascuns. Era neîndoelnic un bărbat cu un corp splendid, lat în umeri și suplu. Storm și i-a imaginat întotdeau-

na pe avocați ca fiind seci, neinteresanți, cu ochelari, cu burți prospere și piele palidă. Acesta nu era așa. Era puternic și cu condiție fizică, bronzat, de culoarea mahonului auriu închis și mușchii de sub materialul fin al cămășii sale pulsau de putere. Numai o femeie oarbă ar fi negat că era înnebunitor din punct de vedere fizic — un bărbat de natură să facă orice femeie să i se oprească inima. Ceea ce arată, a decis Storm, cât de înșelătoare pot fi aparențele. Pentru că în afară de atracția fizică față de Jason Bentley, îl găsea un bărbat extrem de nesuferit — dur, nemilos, și evident plin de antipatie pentru Storm. De la prânzul încordat în vechea sufragerie frumoasă (pe care bietul judecător îl prezidase cu neliniște, încercând să suplinească lipsa de conversație) Jason dacă schimbase trei vorbe cu ea. Și când ochii li s-aú întâlnit, aceasta s-a petrecut cu o antipatie reciprocă pe care până și Sam White a remarcat-o.

Pregătirile erau evident aproape gata acum și Jason ridica marele arzător de spirt metalic la gâtul balonului. Storm a privit cu oarecare îngrijorare cum arzătorul s-o aprins cu zgomot trimițând o flacără mare violetă în gâtul deschis al balonului care era susținut de un cadru de sârmă. S-a dat jos de pe buturugă și s-a dus spre Jason care controla conținutul nacelei de nuiele.

– E sigur ? a întrebat arătând spre arzător. N-o să ia balonul foc ?

– E neinflamabil, i-a zis el scurt.

Ea s-a întors să se uite la balon. Acesta începea să se umfle cu aer cald, ridicându-se perceptibil. Deodată i-a devenit clar ce urmau ei să facă și a simțit că pălește puțin. Ochilor ageri ai lui Jason nu i-a scăpat schimbarea și i-a aruncat o privire sarcastică.

– Te-ai răzgândit ?

– Deloc, a zis ea cu răceală și s-a întors.

Balonul imens s-a ridicat lent de la pământ, cutele și pliurile învelișului lui umplându-se continuu. Se uita fascinată cum se umflă, o sferă colorată strălucitor care creștea constant, ridicându-se în sus. Mărimea a surprins-o. Își imaginase ceva destul de mic ; acesta avea mărimea unei căsuțe, o sferă mare, strălucitoare care umplea cerul de deasupra lor. Aerul cald continua să năvălească prin gâtul deschis.

Pentru prima oară, înțelesul a ceea ce se întâmpla i-a devenit clar lui Storm – fascinația acestor structuri imense, fragile, înfiorător mai ușoare decât aerul, capabile să înfăptuiască visul universal al oamenilor de pretutindeni – zborul ! I-a privit chipul lui Jason în timp ce acesta se uita în sus. Era pasionat, vesel – figura unui om visător. Aproape că-l plăcea mai mult acum decât îl plăcuse la început. Acum balonul era aproape gata, o bășică masivă în

dungi care trăgea de pământ în dorința de a-și lua zborul. Sam legase coșul cu frânghii fixate de țăruși în pământ și acum acestea erau întinse. Suprafața lucioasă a balonului era și ea întinsă. Ce privelişte extraordinară va fi! și-a dat seama Storm — această structură feerică strălucind pe un câmp liniștit din Kent.

S-a întors și l-a găsit pe Jason deschizându-i ușa de nuiele a micului coș. Cu inima bătându-i puternic a intrat în cabină imediat, conștientă de smuciturile serioase ale balonului asupra structurii ușoare. El a închis ușa atent, cu curele groase de piele. Arzătorul duduia încă deasupra capetelor lor și Storm și-a ridicat privirea spre gura balonului. Focul violet pătrundea în caverna luminoasă de deasupra și marea sferă strălucitoare de poliuretan se bombase în sus și în lături și se ridica cincisprezece picioare deasupra capetelor lor. Zgomotul arzătorului era destul de mare pentru a împiedica conversația și Jason comunica cu Sam prin seme. Cu o ridicare în sus a degetului mare și un surâs larg, Sam a dat drumul și ultimului cordon ombilical care-i ținea legați de pământ. Apucând marginea coșului cu mâinile care îi deveniseră insensibile, Storm a simțit brusc cum cedează gravitația. I s-a tăiat respirația de groază și plăcere, sângele fierbându-i de emoție ca și cum vinele îi erau pline de șampanie și apoi au început să se ridice

A căscat gura de mirare spre câmpul de sub ei, dându-se înapoi în timp ce se înălțau cu repeziciune. Mâinile puternice ale lui Jason controlau arzătorul, apreciind ascensiunea lor cu atenție. Figura lui Sam se micșora sub ei până ce a rămas ca o păpușă dând din mână, stând lângă o camionetă-jucărie pe un câmp de mărimea unei cuverturi. Ea s-a întors, plină de emoție, spre Jason. El i-a arătat spre altimetru. Se ridicaseră deja la o mie de picioare! Cabina din nuiele se legăna ușor sub picioarele lor și ea și-a pus brațul în jurul unui otgon pentru a se uita în jos la câmpurile de sub ei.

Și atunci Jason a întrerupt arzătorul și s-a făcut liniște. O liniște incredibilă, calmă, frumoasă, perturbată numai de sunetul vântului și scârțâitul liniștit al cabinei de nuiele. Ca într-un vis, Storm se uita în jur. În tăcere, se ridicau încă, lăsând pământul verde și maroniu în urma lor. Putea să vadă câmpiile și pajiștile întinse în peisajul plat de sub ei. În depărtare, în dreapta, orășelul Sutten Valence cu clopotnițele bisericii, așezată pe un teren mai înalt. În stânga, cele trei bazine albastre-verzui ale unei ferme piscicole, un pârâiaș, licărirea cenușie a unui iaz de moară. Totul în miniatură, o lume perfectă, splendid construită la o scară care să-i facă plăcere unui copil. Două mii cinci sute de picioare. Domul mare albastru și galben de deasupra lor înainta în sus spre cer aerul fierbinte din el ducându-i departe de

verdeața din Kent, spre cerul de deasupra. Fața magnifică a lui Jason zâmbea spre ea cu un amuzament sec.

– Îți place ?

– E... e *fabulos !* a răsuflat ea. E ca ceva din „O mie și una de nopți" ! Și e atâta liniște...

– Da. A privit afară peste lumea de sub el ținând cu o mână cafenie sistemul de legături. De asta îmi plac baloanele, spre deosebire de elicoptere și avioane. Sunt atât de liniștite, de pașnice. S-au uitat unul la altul, liniștea strecurându-se în ei. Jason a controlat altimetrul.

– Trei mii de picioare. În curând o să fie răcoare. E bine să-ți pui un pulovăr.

Aerul devenea într-adevăr delicios de răcoros și Storm și-a tras pulovărul roz pe ea, trăgându-și părul blond de sub guler. Jason o privea cu ochi de nepătruns și din nou a simțit acea izbitură în plex pe care uneori i-o provocau ochii lui.

Probabil că e numai din cauza altitudinii, a decis ea ferm și s-a uitat în afară la lumea de jos. Acum era într-adevăr mai mult cer decât pământ în jurul lor. Sfera strălucitoare atârna în cerul albastru ca o bijuterie, părând aproape nemișcată. De fapt, după cum a observat Storm brusc, pluteau continuu spre sud-est. S-a întors îngrijorată spre Jason.

– Este... este vreo posibilitate să dirijezi acest lucru ?

– Nu prin mijloace mecanice, a răspuns el calm, aplecându-se spre coș și examinând-o pe Storm cu ochi liniștiți, frumoși. Nu există motor, dacă la asta te gândești.

I s-a pus un nod în gât.

– Atunci cum știi încotro mergem ?

– Într-o oarecare măsură, întotdeauna e puțin mister cu baloanele, a zis el, gura lui ciudată arcuindu-se într-un surâs ambiguu. Ne putem controla coborârea și urcarea destul de ușor cu arzătorul și eliberând mai mult aer cu cordonul de eliberare. Afară de asta, trebuie să ne bazăm pe curenții de aer care predomină într-un moment sau altul.

– Curenți ? Suntem în voia vânturilor ?

– Nu exact, a spus el verificând din nou altimetrul. Cinci mii de picioare. Nu ne vom urca mai sus de această dată, nu vreau să te aud țipând și să te văd vomitând.

Ea i-a aruncat o privire supărată.

– Voi face tot ce pot, i-a replicat ea. Și cum știi unde mergem ?

– În primul rând, am verificat direcția vântului înainte de a pleca. Evident, nu încerci să mergi în sens opus brizei dominante. În cazul nostru ne deplasăm spre Lympne, unde vreau să ajung.

– De ce ?

– Pentru că e un aerodrom acolo, a răspuns trăgând de sfori, pentru că e un loc plăcut, dar în principal pentru că Sam merge în

nomentul de față în acea direcție cu camioneta, în intenția de a ne întâlni acolo.

– Aha, a zis ea. Și ce se întâmplă dacă vântul își schimbă direcția ?

– Ești realmente plină de întrebări, nu ? a comentat el.

S-a strâmbat la el.

– E drum lung până jos, i-a reamintit ea. Aș dori pur și simplu să știu, asta e tot.

– Da, curenții se mișcă în direcții diferite la altitudini diferite, pentru a mă exprima foarte simplu. Trebuie numai să găsim nivelul corect, asta e.

– Aha, a zis din nou Storm. Lumea plutea pe sub ei, o succesiune de câmpii despărțite de pomi. Un sat cenușiu și roz, dominat de o clopotniță ascuțită, se afla acum sub cabina lor.

– Pluckley, a informat-o el. S-a uitat la chipul bronzat al lui Jason. Vântul ușor îi sufla părul des, negru și era nemaipomenit de atrăgător. Sau ar fi, și-a reamintit ferm, dacă ea n-ar fi cu mult deasupra unor asemenea nebunii. S-a liniștit, concentrându-se asupra zborului.

Focul mare trosnea liniștit sub grătar. Judecătorul îl întreținuse să ardă bine pentru întoarcerea lor în acea seară și acum mocnea într-o mare de tăciuni scânteietori care sfârâiau și șuierau plăcut în liniștea casei. Judecăto-

ful se retrăsese la culcare curând după cină plângându-se de oboseală. În realitate, Storm era sigură, spera la un gen de reconciliere între fiul său și vizitatoarea lor. Ea s-a uitat la Jason care privea spre foc cu ochi absenți, întins pe spate pe preșul de lână groasă din fața grătarului. Ea însăși ședea cu genunchii sub bărbie, cu mâinile în jurul genunchilor. Strălucirea luminii focului îi plăcea și se juca pe fața lui Jason. Era liniște și tăcut în vechea casă, încât Storm a putut să audă țipătul îndepărtat al unei bufnițe undeva și lătratul întâmplător al unui câine la câteva ferme distanță de Kent.

Zborul cu balonul fusese minunat, o experiență care depășea cele mai extravagante vise. Sus în profunzimea cerului albastru se simțiseră liberi, nestingheriți de vreun gând pământesc. Plutiseră pe aripile unor curenți de înălțime, liniștiți și calmi, cu toată Anglia de sud-est desfășurată la picioarele lor. Lângă Lympne au întâlnit primii nori, o materie moale cețoasă care sufla printre frânghii liniștit, lăsând o ușoară umezeală în urmă și au început să coboare Când marele balon albastru și galben a aterizat, ușor ca un fulg, Sam sosise, zâmbind și făcând cu mâna de la volanul camionetei de fermă. Uluită de o asemenea experiență, Storm i-a ajutat pe cei doi bărbați să încarce balonul dezumflat înapoi în camionetă și s-a strecurat între ei în mașină, visând tot drumul îna-

poi spre Sutton Valence, mintea ei încă plină de oceanul adânc al cerului.

Când s-a uitat din nou la el, Jason o privea, lumina focului trasformându-i ochii frumoşi în licăriri de aur. De ce avea el acest efect asupra ei ? Vocea lui era calmă şi blândă.

– Ţi-a plăcut zborul din după-amiaza asta, nu ?

– Mi-a plăcut, a dat ea din cap, părul scânteindu-i în lumina caldă. Nici nu mi-am închipuit că poate fi astfel.

Jason a ridicat uşor din umeri.

– Unii oameni joacă golf sau se plimbă cu barca de plăcere. Eu merg cu balonul.

– E o modalitate minunată de relaxare, a fost ea de acord, adăugând cu precauţie : în special cu o muncă solicitantă ca a ta.

– Ce ştii tu despre asta ? a replicat el cu zâmbetul încordat.

Ea a strâns din dinţi, hotărâtă să nu se lase atrasă din nou de agresiunea lui.

– Jason, m-am decis în privinţa cursei. Vreau să merg, la urma urmei. Şi-a lăsat ochii în jos, privind cu tristeţe la cărbunii aprinşi. Deşi bănuiesc că nu mă mai vrei.

S-a făcut linişte. Apoi Jason s-a mişcat privind încă spre cărbuni şi a întrebat :

– De ce ? De ce vrei să vii ?

– Trebuie să dau un motiv ? a întrebat cu blândeţe.

El a zâmbit cu amărăciune.

– Am văzut privirea din ochi tăi toată ziua Storm. Nu-ți plac, nu-i așa ?

Ea a făcut o pauză, nefericită și nesigură.

– Da... ai spus mai devreme că ar trebui să facem abstracție de sentimentele noastre în treaba asta, Jason. Poate că ar fi lucrul cel mai bun. Vreau să merg în această întrecere din motivele mele. Pentru că nu vreau să merg înapoi direct la muncă. Pentru că vreau aventura. Pentru că se întâmplă că tocmai m-am îndrăgostit de mersul cu balonul.

– Înțeleg, a zis el. Ea i-a privit mușchii fini de pe stomac, încordați sub cămașa subțire în timp ce-și încrucișa nonșalant picioarele. Bănuiesc că acestea sunt motive la fel de bune ca oricare altele. Și eu aș putea admite că nu-mi place în mod special compania ta. Ochii lor s-au întâlnit, apoi amândoi au privit în lături. Însă întrecerea are loc în mai puțin de zece zile. Și îmi vei fi de foarte mare folos.

– Credeam că aveam simplul rol de decor ? a întrebat ea sec.

El a dat afirmativ din cap.

– Acesta e rolul. Se întâmplă însă că ești o piesă de decor deosebit de frumoasă.

– Sigur, a replicat ea, întrebându-se de ce i-a tremurat inima la cuvintele lui. Jason i-a surâs ironic, lumina focului aruncând umbre în jurul gurii sale.

– În ceea ce mă privește nu te găsesc atrăgătoare, a spus el calm. Dar corespunzi cerințe-

lor – păr blond, ochi verzi, față și corp frumoase – sponsorii vor fi încântați. Ceea ce înseamnă mai multă sponsorizare pentru balonul meu.

– O, a zis ea, ținându-și strâns în brațe genunchii.

– În plus, a continuat el, punctele pentru cursa transalpină sunt acordate pe baza unui sistem complicat care include ceva ce se numește „stil". Însemnând modul în care arată baloanele, cum se mișcă, sistemul de suspensie și piloții.

– Înțeleg.

– Am încredere că vanitatea ta nu ne va dezamăgi, a spus Jason sec. În special când îți vom găsi un costum decent pentru întrecere S-a aplecat înainte, lumina moale jucându-se pe mușchii antebrațelor lui în timp ce atâța focul cu un vătrai, apoi s-a așezat la loc. A privit-o cu ochi duri și provocatori.

– Deci : Am nevoie de tine și tu ai nevoie de mine. Facem afacerea ?

– Da, a spus ea, după o secundă de ezitare. S-a făcut.

El a întins mâna și Storm i-a strâns-o simțindu-i degetele puternice aproape de ale ei pentru o clipă. Nu se știe de ce contactul dintre palmele lor a făcut-o să se înfioare și s-a uitat la el sfâșiată între antipatie și atracție

– E mult prea devreme de mers la culcare, a comentat el, uitându-se la ceas. Asta e pro-

blema la țară – serile sunt atât de liniștite încât te plictisești.

– Eu nu m-am plictisit, îndrăzni ea.

– Eu m-am plictisit. Joci șah ?

– Nu prea bine, a zis ea ezitând. Nu-ți pot da cine știe ce satisfacție ca adversară de joc.

– Trece timpul, oricum. S-a ridicat și a tras o masă joasă și două scaune în fața focului. Lampa cu picior solitară din colț lumina lambriurile de stejar în timp ce el trase draperiile. Nu avem nevoie de asta, a spus el, stingând-o. Putem vedea la lumina focului.

Camera era iluminată de lumina delicată, portocalie a focului și Storm s-a ridicat pentru a se așeza pe unul din scaune în timp ce Jason a adus setul de șah și a început să scoată piesele afară. Erau din fildeș roșu și alb, indiene și evident foarte vechi. Storm a luat unul din cai și i-a examinat capul delicat sculptat.

– Ale mamei tale ? a întrebat. El a dat din cap, întinzându-i și pumnii strânși pentru ca ea să aleagă culoarea. A ales-o pe cea roșie, și el a întors tabla.

Jucau în tăcere, fiecare concentrat asupra gândurilor lui în timp ce mutau visători piesele pe tabla de șah.

– E șah la regină, a anunțat-o el cu ochi absenți și ea a luat piesa netedă privindu-l în față.

– Jason, a zis ea ezitând, știu că sunt complet deplasată, dar îmi povestești despre acel caz ? Te rog.

Instantaneu, ochii lui au devenit prudenți și aproape că putea vedea tensiunea așezându-se pe umerii lui.

– De ce ? a întrebat el supărat.

– Pentru că îmi dau seama că te obsedează, a zis ea calmă. Și tatăl tău simte la fel. Știu că nu îți plac, dar cel puțin sunt cineva cu care poți să vorbești. Nu ți-ar face bine să vorbești ?

– Ești un psihiatru amator, nu ? a întrebat el cu un sarcasm mușcător. Sau cauți emoții ieftine în tragedia altcuiva ?

– Asta nu-i cinstit, a replicat ea trântind piesa fără grijă pe tabla de șah. Jason s-a uitat la piesă.

– Hmm. N-a fost o mișcare proastă. A studiat tabla cu ochi atenți, cu buzele strânse. Disperată, Storm s-a lăsat pe spate. Această gură era atât de înfiorător de atrăgătoare, s-a gândit ea, putea să facă să-ți sară inima când zâmbea într-un anumit mod. Și totuși nu era aproape deloc relaxată, întotdeauna fie strânsă, fie cu un zâmbet batjocoritor. Ce-l rodea pe Jason Bentley ? A inspirat adânc și a încercat din nou.

– Morgan și Outram au fost singurii implicați în jaf ?

– Pentru Dumnezeu ! Şi-a ridicat capul să se uite furios la ea. De ce naiba întrebi ? Nu poţi s-o laşi baltă ?

– Aş putea dacă şi tu ai putea, a răspuns ea cu calm.

A privit-o încă o secundă, apoi s-a prăbuşit înapoi în scaun.

– Morgan şi Outram, a spus el încet, cu privirea pierdută. Avocaţii sunt protejaţi în faţa clienţilor lor. Nu-şi văd niciodată clienţii singuri. E întotdeauna prezent un avocat consultant. Uneori pază, poliţişti, oficialităţi de tot felul. S-a aplecat în faţă, mutând o piesă şi s-a uitat supărat la ea. E rândul tău să muţi, i-a spus el şi Storm şi-a lăsat ochii în jos pe tablă, pretinzând că se concentrează.

– Vrei să ştii despre Morgan şi Outram ? Doi copii înfricoşaţi, asta e. Copii răi, recunosc, copii care au luat-o pe un drum greşit. Dar copii, totuşi. Billy Morgan avea optsprezece ani, Butch Outram nouăsprezece. Erau doi băieţi slăbănogi, palizi, amestecaţi într-o adunătură de porci – una din găştile cele mai scârboase din East End. Şi acuzaţia era şi ea scârboasă. P.C. Davis nu era mai mare decât Morgan şi Outram. Venise să investigheze o reclamaţie la banca din Cannon Street. Când a intrat pe uşă, cinci bărbaţi cu ciorapi pe faţă au trecut pe lângă el. Unul dintre ei l-a împuşcat şi era deja mort când a sosit ambulanţa. Mai târziu în aceeaşi zi, poliţia i-a prins pe

Morgan și Outram cu ceva din banii furați. Și cu arma care-l ucisese pe polițist.

Storm nu se mai uita la tabla de șah ci la fața lui, urmărindu-i cuvintele.

– Așa că firește au fost puși sub acuzare. Dovezile la *prima facie* erau foarte puternice. Neesențiale – însă material bun, solid pe care sunt fondate acuzările pline de succes – banii, arma crimei, doi copii care fuseseră aruncați la lada cu gunoi și care se răzbunaseră pe o societate pe care o urau și de care se temeau. Trebuie să muți.

Ea s-a uitat prosteşte la tabla de șah, a împins o piesă, apoi a ridicat din nou privirea spre Jason. El a judecat mutarea ei ca și când ar fi fost extrem de relaxat ; însă Storm putea spune, cu instinctul rapid al unei femei, că fiecare mușchi al torsului lui puternic era încordat și chinuit.

– Însă nu erau vinovați ? l-a îmboldit ea calmă.

– Nu erau vinovați de ce erau acuzați, nu. Știu că nici unul dintre ei nu se găsea în apropiere de Cannon Street când a avut loc împușcătura.

– Dar banii ? Arma ?

– Făceau parte din bandă, da. Și băieții deștepți plasaseră dovezile la acești doi idioți. A mutat o altă piesă. Și e șah, apropo.

Pe Storm nu o mai interesa jocul.

– Și ce s-a întâmplat atunci ? a întrebat ea

– Ei bine, cu toate că lucrurile arătau prost împotriva celor doi tineri tâlhari, nu erau vinovaţi. Săvârşiseră nişte treburi îngrozitoare la viaţa lor, dar uciderea poliţistului Davis nu era una dintre ele. Şi am reuşit să conving în acest sens juriul.

– A fost o luptă grea ?

– După cum merg aceste lucruri, da. Judecătorul era absolut împotriva celor doi copii, nu era nici o îndoială în mintea lui că ei îl împuşcaseră pe poliţist. Însă situaţia avea mai multe aspecte decât faptele pe care le ştie oricare dintre noi. După cum ţi-am spus, avocatul e protejat faţă de clienţii săi. Nici măcar nu se sinchiseşte de regulă să afle dacă ei sunt într-adevăr vinovaţi sau nu. În acest caz existau motive ca Morgan şi Outram să fie arestaţi. Fusese o ceartă confuză în lumea interlopă, privind o prostituată cu numele de Mavis Walker. Avea o pică cruntă pe Billy Morgan şi Butch Outram pentru că aceştia îi uciseseră amantul. Sau aşa spunea ea. Şi a încercat să stabilească propria ei versiune de justiţie.

– A apărut la proces, această Mavis Walker ?

– A fost martorul principal al acuzării, a zis el, ochii aurii întunecându-i-se. Minţea cu nerușinare, desigur. Însă era de neclintit. Pretindea că fusese la bancă în dimineaţa aceea. Şi că-i recunoscuse pe cei doi acuzaţi. Avea o mulţime de detalii, confirmări, dovezi. Era ho-

tărâtă ferm să-i înfunde pe Morgan și Outram pentru tot restul vieții lor.

– Dar ai câștigat cazul, nu ? Unul dintre colegii tăi mi-a spus că a fost o apărare strălucită.

– Da. Strălucită. Vocea îi era aspră. A fost o luptă, o luptă anevoioasă pe tot parcursul. Dar în cele din urmă am distrus dovezile lui Mavis Walker, piesă cu piesă. Juriul acela încăpățânat mi-a opus tot timpul rezistență, dar în final am câștigat. Deși începusem deja să am dubii, să devin nesigur.

– Nesigur în ce privință ?

– În privința lui Morgan și Outram. Sau a ceea ce făceam. În privința oamenilor cu care m-am amestecat. În definitiv, acești doi copii uciseseră probabil cinci-șase oameni la vremea lor în afară de bătăile și rănile de cuțit pe care le administraseră. De ce să nu fie băgați la închisoare ?

– Pentru că nu erau vinovați de acuzația respectivă, a exclamat Storm și el a încuviințat din cap.

– Da. Pentru că în acest caz erau nevinovați. De aceea i-am scăpat. A fost un triumf minor. A mutat încă o piesă. Șah mat.

– Altceva s-a întâmplat, nu ? a întrebat ea. Ce anume ?

– Când am ieșit din sala de judecată după achitare, a spus el, cu vocea calmă și încet, am văzut-o pe Mavis Walker. Avea parcă fi-

gura unei stafii – îngrozitoare. Nu cred că am văzut atâta frică în ochii cuiva înainte. Ştia că e condamnată. Succesul meu însemna distrugerea ei. Şi achitarea tinerilor însemna pentru ea sentinţa de condamnare la moarte.

Storm s-a uitat la el îngrozită.

– Au... ?

– Au sfâşiat-o în bucăţi, a spus el liniştit. Au găsit-o într-un club din Soho, au târât-o la toaletă şi acolo au ucis-o.

– Vai, nu...

– Ba da. Pentru că am fost al naibii de deştept ca să-i scap pe cei doi ucigaşi, Mavis Walker a fost omorâtă. Ciopârţită în bucăţi, într-o toaletă murdară din Soho.

– Jason, a şoptit ea. Nu era vina ta...

– Nu ? Dacă n-aş fi fost eu, nu s-ar fi întâmplat. Şi de această dată Morgan şi Outram au avut grijă să aibă un alibi de fier. Billy Morgan chiar m-a sunat, poţi să-ţi închipui ? *S-a făcut dreptate, domnule Bentley*, mi-a spus. *S-a făcut dreptate*. Jason a pus piesele în cutie şi s-a ridicat cu faţa aspră şi chinuită. N-am mai dormit de atunci. Şi încă nu ştiu dacă mă mai întorc înapoi în Barou.

Storm l-a privit îngrozită, gândindu-se la cuvintele stupide, crude pe care i le spusese în dimineaţa aceea. Doamne ! Putea fi ceva mai inoportun ? Avusese noroc că n-o omorâse ! Propriile cuvinte i-au venit înapoi, cuvinte înverşunate, duşmănoase care probabil că tur-

naseră acid pe rana deschisă. Nici o mirare că o antipatiza, că o privea cu ură. Ea s-a ridicat cu inima bătându-i tare şi a întins o mână.

– Pentru Dumnezeu, nu te acuza, a zis ea imperios. Nu puteai face nimic pentru a preveni ce s-a întâmplat, nu era nici măcar problema ta...

– N-am nevoie de sfatul tău, a întrerupt-o Jason cu bruschețe. Aveai dreptate să spui ce ai spus de dimineață. I-am scăpat pe cei doi ucigaşi ca să omoare din nou.

– Dar... dar... nu puteai să-i laşi să meargă la închisoare pentru o crimă pe care nu o comiseseră, Jason !

– Crezi că n-am răsucit problema în cap pe o față şi pe alta, de o mie de ori ? Şi-a vârât mâinile în buzunar şi s-a uitat la focul care se stingea cu ochi plini de amărăciune. De aceea am ales această întrecere. Ca să-mi permită să mă gândesc la toată afacerea asta sordidă până la capăt şi să ajung la vreun fel de decizie în legătură cu viața mea.

– Viața ta ?

– Cariera mea, ca s-o spun direct.

Storm s-a uitat la el cu profundă îngrijorare, neplăcându-i ridurile de încordare vizibile acum în jurul acelei guri pasionate a lui.

– Eşti un avocat strălucit, Jason, i-a zis ea cu blândețe. Ai o carieră spectaculoasă în fața ta...

– Am viața mea înainte, a mârâit el. Cariera vine pe un plan secundar, Storm.

– Dar ai talent pentru avocatură, i-a reamintit calmă. E ceva foarte special, Jason, ceva ce nu poți abandona pur și simplu. Ar putea să însemne speranță pentru sute, chiar mii de oameni...

– Nu asta spuneai de dimineață, i-a replicat el întâlnindu-i ochii, cu o mânie rece.

Storm a dat din cap, lumina focului strălucindu-i în păr.

– Al dreptate. Dar probabil că m-am maturizat de azi-dimineață până astă-seară, Jason Și mă întrebam ce ar însemna să fii acuzat de o crimă pe care n-ai comis-o, să nu poți să te aperi, să n-ai pe nimeni care să vorbească pentru tine. S-a cutremurat. Nici nu poți să te gândești la așa ceva !

– Înțeleg, a răspuns el cu ironie. Și ce spui despre celălalt aspect, aspectul despre care făceai atâta tărăboi azi-dimineață ? Despre dățile în care am scăpat oameni pentru a comite și mai multe crime împotriva unei societăți fără apărare ?

– Nu cred că se întâmplă prea des, a răspuns ea, uitându-se în față cu ochi blânzi.

El a privit-o și apoi a clătinat încet din cap.

– Nu, nu se întâmplă des. Dar care e diferența între o moarte și o sută ? Îți apasă conștiința cu aceeași greutate, nu ?

– Poate. Însă tatăl tău a trimis oameni la spânzurătoare ca judecător, nu se poate ca unul dintre ei să fi fost nevinovat ? Împotriva

tuturor probelor ? Victima unei coincidenţe oribile ?

– Unde baţi ?

– Vreau să subliniez faptul că suntem oameni şi nimic mai mult. Nu deţinem cunoaşterea divină a ceea ce e în minţile oamenilor şi când administrăm legea trebuie să acceptăm că uneori, chiar dacă se întâmplă o dată la un milion, se produc greşeli. Asta nu înseamnă că am putea trăi fără lege.

Jason se uită la ea, ochii lui coborând de la ochii ei spre gură. A ridicat din umeri.

– Poate că ceea ce spui e adevărat. Este modul în care gândeam, cu mult timp în urmă.

– Jason, am spus o mulţime de prostii azi-dimineaţă. Ştiu însă un lucru – aş prefera să fii un om care a încercat să ajute oamenii, indiferent de ce au făcut, decât un om care să vrea să-i pedepsească, indiferent de ceea ce au făcut.

În timp ce vorbea Storm şi-a pus mâna pe pielea caldă a braţului lui şi s-a trezit aproape de el, privind în cei mai frumoşi, cei mai masculini ochi pe care i-a văzut vreodată. Ochi căprui-verzui cu pete fioroase aurii în ei, mărginiţi de gene dese negre. El s-a uitat în jos la degetele ei subţiri de pe braţul lui şi a clătinat uşor din cap.

– Pot să nu-ţi admir personalitatea, a zis cu vocea răguşită într-un mod care l-a oprit răsuflarea, însă nu sunt imun la frumuseţea

ta fizică, Storm. Şi chiar acum se întâmplă să am mare nevoie de o femeie. Aşa că nu te uita astfel la mine. Un zâmbet amar i-a fluturat pe buze. Indiferent de ce ar mai fi putut face, Morgan şi Outram mi-au nenorocit cu certitudine viaţa socială şi asta include şi viaţa mea sentimentală.

– Tatăl tău mi-a spus că fata care urma să-ţi fie parteneră... A ezitat, nesigură cum să continue.

– Numele ei e Helena Salisbury, a zis el sec. Da, m-a părăsit, exact ca şi restul celorlalţi. Da, m-a părăsit. Crezusem că e diferită, că va înţelege, dar... A ridicat din umeri cu înţeles.

– Nu te-ai putut duce la ea ? Adică să-i explici lucrurile... să aplanezi treaba.

– Ce rost avea ? a întrebat el acru. Helena mi-a arătat exact cum e când m-a părăsit. În plus, a zis, privind-o pe Storm, nu am chef de stupidităţi romantice în momentul de faţă. Pur şi simplu n-am putut să abordez nici o încurcătură emoţională. A întins mâna şi i-a atins buzele cu degetul, mângâind pielea satinată. Pe de altă parte, a mormăit, am foarte mare nevoie de încurajare fizică. Sunt sigur că ştii ce vreau să spun.

Storm s-a întors într-o parte, inima galopându-i, cu imaginea acelui chip minunat gravat pe vecie în minte.

– Îmi pare rău, a zis ea, cu vocea nesigură. Am vrut pur şi simplu să-ţi subliniez un lucru

– şi anume să nu laşi această afacere oribilă să-ţi apese conştiinţa. Nu meriţi vina, nu a fost greşeala ta.

– Aş dori să pot să mă conving la fel de inteligent cum ai făcut-o tu, a comentat el. Ar trebui să încerci şi tu profesiunea juridică, Doamnă Virtuoasă.

– Poate că o voi face, a spus ea uşor, apoi s-a aventurat să se uite din nou la el. N-ai... S-a oprit, apoi a continuat timid, n-ai mai dormit într-adevăr de la acel proces ?

– Nu cum trebuie. Aţipesc din când în când. De fiecare dată când adorm văd figura lui Mavis Walker...

– Jason, nu ! l-a îndemnat ea întinzând mâna din nou după el. Lumina focului îi transformase ochii în bulboane de aur lichid, şi aveau acum o expresie care îi înmuiau picioarele. Ce voise să spună când zisese că nu era imun la frumuseţea ei fizică ? O găsea cu adevărat atrăgătoare ? Gândul acesta îi răscolea simţurile.

– Pielea ta parcă e de catifea, Storm. Ştiai asta ?

Ea s-a uitat la el, hipnotizată. Jason a întins o mână şi i-a mângâiat părul cu dosul palmei, o mângâiere delicată care a făcut-o să se înfioare. Şi părul tău, a zis el liniştit. E atât de frumos. A răsucit o şuviţă aurie în jurul unui deget, cu ochii concentraţi asupra el. E des şi greu, ca şi când ar fi făcut din fire de aur.

– L-am moştenit de la mama, a spus ea cu o întrerupere în voce. Ce-i făcea ? Ştia că a-

tingerea lui o lăsase fără putere, o făcuse să-i bată inima ?

– Vorbește-mi de părinții tăi, i-a cerut el așezându-se din nou jos în fața focului și bătând cu palma locul de lângă el.

Storm s-a așezat, recunoscătoare, pentru că picioarele începuseră s-o lase deodată și i-a povestit – împiedicându-se la început, apoi în grabă, pe măsura revenirii amintirilor. Despre cariera politică nesigură a tatălui ei, tensiunea alegerilor și a înfrângerilor, vârtejul vieții politice. Despre dragostea profundă dintre el și mama ei, mama ei liniștită, surâzătoare care fusese atât de loială familiei. Despre accident. Și singurătatea care dădea în disperare. Și despre lupta lungă, de una singură de atunci încoace.

– Și ți-ai luat licența ?

– Una foarte mediocră. Literatură engleză și italiană. Nu mi-a fost de nici cel mai mic folos.

– O să-ți fie, a zis el criptic. Poate că tu ai greșit și nu licența e greșită.

– Poate, a zis ea cu o voce mică. Jason se sprijinea într-un braț, cu fața lui aproape de a ei, ochii lui privindu-i buzele în timp ce ea vorbea. Expresia de pe figura lui începea să-i dea din nou fiori. Focul se domolise din nou într-o mare de tăciuni, un petec rubiniu incandescent care umplea camera cu o lumină infinit de caldă, infinit de liniștită. Jason a întins

o mână și a coborât degetul pe obrazul lui Storm, făcându-i pielea de găină pe tot corpul.

– Presupun că bărbații te urmăresc de când aveai șaisprezece ani ? a întrebat el mângâindu-i obrazul cu nodurile degetelor.

– Niciodată n-am avut mult timp pentru bărbați, a spus ea nervoasă, conștientă că era în mare pericol de a-și freca obrazul de mâna lui ca o pisică !

– Aproape că te cred, a spus el cu o ironie delicată. Ochii tăi pot deveni într-adevăr foarte reci, Doamnă Virtuoasă. Dar ajung fetele la douăzeci și doi de ani în zilele noastre fără cel puțin douăzeci și doi de prieteni la activ ?

– Ți-am spus, a zis ea, răsuflarea devenindu-i neregulată sub influența atingerii lui Jason. Niciodată n-am avut timp pentru bărbați.

– Poate că e timp acum, a sugerat el mormăind ușor, aplecându-se în față.

CAPITOLUL V

Buzele lui erau calde şi ferme pe ale ei, degetele lui mângâindu-i încă obrazul. Storm s-a tras înapoi, pulsul accelerându-i-se.

– Jason, nu fi prost, a spus ea timid.

– Şi buzele îţi sunt de catifea, a zis el privind-o cu ochi adânci şi ameţitori. Ştia că avea s-o sărute din nou, dar nu se putea mişca să-l oprească. Focul sfârâia liniştit alături de ei, trosniturile şi şoaptele lui calde fiind singurul sunet care perturba pacea în camera liniştită. Se aşteptase ca sărutul lui să fie agresiv, aspru – cum fusese dispoziţia lui în tot cursul zilei. În schimb, a fost delicat şi insistent. Buzele lui erau calde, presându-le pe ale ei, explorându-i gura într-un mod care începea s-o ameţească. A încercat din nou să se tragă înapoi, însă braţele puternice au cuprins-o de umeri lăsând-o în jos pe spate. S-a uitat în sus ameţită la faţa splendidă a lui Jason, cu respiraţia uşoară, accelerată.

– Nu cred că e foarte înţelept, a zis ea nervoasă.

– De ce nu ? a întrebat el plimbându-şi buzele pe adâncitura gâtului ei.

Storm a încercat să-şi reprime geamătul care i se ridica în gât.

– Pentru că am căzut de acord să nu amestecăm sentimentele personale în afacerea noastră...

– Eu o fac, a murmurat el. Tu nu ? S-a aplecat peste ea sărutând-o pe ceafă, mângâindu-i pielea caldă de sub păr cu gura.

– Dar... şi-a pierdut ea răsuflarea.

– Nici un dar. Nu trebuie să ne placem pentru a face asta ? Nu ? Şi te-am prevenit, Storm. În momentul de faţă mă pot ocupa numai de asta, fără complicaţii emoţionale. Sărutările lui erau atât de uşoare şi delicate încât o ameţeau. Buzele lui au trasat o linie de foc sub bărbia ei. Ea putea să-i miroasă părul, să simtă atingerea caldă a pielii lui. Disperată, i-a împins umărul întorcându-şi capul într-o parte. Muşchii largi ai pieptului lui se mişcau sub palma ei sugerând puterea stăpânită de acel corp puternic, deosebit de frumos. *Şi tocmai acum mi se întâmplă să am nevoie foarte mult de o femeie.* A simţit răsuflarea lui caldă pe obraz când l-a luat lobul urechii între dinţi şi a tras de el cu blândeţe.

– Te rog, nu ! S-a sucit să se elibereze, simţindu-şi spatele umed de transpiraţie.

– De ce nu ? E ceva de care avem nevoie amândoi.

– Greşeşti, a gâfâit ea. Nu am nevoie de asta, Jason...

– Nu ? I-a trecut degetele care deveniseră brusc aspre prin păr, făcând-o să i se taie respiraţia. Cred că ai nevoie, Storm. De ce încerci să negi ?

Ea a închis gura în timp ce el se apleca să o sărute din nou, închizând ochii. Era hotărâtă să nu-i răspundă. Fir-ar el să fie ! Era atât de expert, atât de autoritar. Fără îndoială că sedusese zeci de femei chiar aici în faţa acestui foc care trosnea, aromat !

Limba lui a străbătut uşor linia gurii ei trasând un foc îmbătător de la un colţ la altul. Împotriva voinţei ei, îşi simţea fiecare muşchi al corpului relaxându-se, braţele alunecând în jurul gâtului lui, cu o mână găsind căldura părului lui des ondulat.

Buzele i s-au depărtat la insistenţa pasionată, delicată a buzelor lui. El ar fi putut să-i deschidă gura cu forţa, ştia asta, dar alesese calea de a o face să i se predea de bună voie. Orbeşte, a încercat să-i reziste, a încercat să-şi ţină dinţii încleştaţi dar ei s-au deschis împotriva voinţei ei. Deodată a fost ca şi cum un foc de artificii incredibil de minunat i-a explodat în minte, împrăştiind strălucire şi culoare prin întuneric. S-a trezit că spatele i se arcuieşte în sus, împingându-i sânii spre pieptul lui tare. Degetele i s-au încleştat în părul lui şi apoi s-a pierdut într-un sărut cu mult mai sen-

zual, mai încântător decât orice visase vreodată. Corpul lui sălbatic şi muşchiulos îl presa pe al ei, gurile lor împreunate într-o dulceaţă arzătoare, învăluind-o ca un foc...

– Jason, a zis ea cu respiraţia tăiată pe când el se retrăgea zâmbindu-i. Nu-mi face aşa ceva ! Lasă-mă.

– Nu mai face pe inocenta, a pufnit el. Sărutările tale îmi spun tot ce vreau să ştiu, Storm Calderwood. De ce să facem o problemă din asta ?

– Pentru că este o problemă, a spus ea, ridicându-se cu şovăială, conştientă că îi tremurau muşchii stomacului. Nu sunt genul de femeie care sare în pat cu fiecare bărbat !

– Cine a spus ceva de pat ? Nu e destul de confortabil aici ? a zis el în batjocură.

– Nici măcar nu mă placi ! a protestat ea vehement.

Jason a ridicat din umeri.

– Şi ? Nu are nimic de a face cu asta. Aceasta e ceva de care au nevoie corpurile noastre. Nu trebuie să te plac pentru a face dragoste cu tine, nu ?

– Cum poţi vorbi astfel ? a spus ea cu respiraţia tăiată. N-am mai întâlnit o persoană atât de insensibilă ca tine. Niciodată !

– Sunt pur şi simplu practic, Storm. A întins mâna, descheindu-i nasturii din faţă ai bluzei. Capul i s-a lăsat în jos neputincios, părul ei greu, auriu atingându-i degetele.

– Jason, nu face așta, pentru Dumnezeu...

– O fac pentru mine, a spus, vocea fiindu-i profundă și aspră de dorință. A dat în lăturl materialul subțire al bluzei și a cuprins între degete ridicătura plină, netedă a sânilor ei. El i s-a tăiat respirația simțindu-și tot corpul cum se înfioară și se schimbă și s-a aplecat în față peste el, fruntea odihnindu-i-se pe a lui. A simțit în interior o durere profundă. În tăcere, degetele lui i-au mângâiat cu delicatețe pielea ultrasensibilă, înnebunitor de lent. Storm era conștientă că mintea îi alunecă în adâncurile arzătoare ale dorinței. Mâna lui pe sânii ei era o agonie, un extaz, un chin dulce care trebuia adus la o concluzie, trebuia oprit...

Când în cele din urmă i-a cuprins sânul în mână, sfârcul zvâcnindu-i în palmă, Storm a gemut tare, scuturând capul și retrăgându-se. Orice depășire a acestei limite, știa, și nu va mai avea nici un control asupra a ceea ce i se va întâmpla – va fi a lui Jason total și complet. Și-a închis bluza cu degetele tremurându-i, șoptind :

– Nu... nu așa.

– Cum atunci ? Trebuie să ți se facă curte și să fii flatată ca orice femeie stupidă ? Mă gândeam că ești mai inteligentă, Doamnă Virtuoasă, a lut-o el în râs.

– Nu are nici o legătură cu inteligența, a replicat ea scuturându-și părul din ochi. Nu e drept, Jason, nu e ceea ce vreau.

– Nu cred că vrei să-mi spui că n-ai avut niciodată un bărbat, nu ? Cu o mișcare vioaie și-a scos tricoul și scânteierea tăciunilor era plăcută pe luciul pielii lui. Era magnific clădit, fiecare mușchi distingându-se sub pielea mătăsoasă, lat în umeri dar nu greoi. A încercat să-și smulgă privirea de la el, dar era prea frumos. El a tras-o din nou spre el și atingerea trupului fierbinte, gol a fost mai mult decât putea ea să suporte. S-a agățat de el cu o pasiune confuză, oferindu-și fața sărutărilor lui, sărutări pasionate, amețitoare, care veneau ca o ploaie arzătoare pe pleoapele ei, pe obraji, pe tâmple, pe gură...

În timp ce mâinile lui i-au alunecat sub bluză pentru a-i atinge pielea care se înfiora, propriile ei degete s-au înfipt în mușchii lui puternici de pe spate și ea i-a primit sărutul cu o pasiune arzătoare care i-a făcut pe amândoi să-și piardă răsuflarea, să amețească.

– Doamne, a șoptit el sălbatic, am atâta nevoie de tine, Storm ! Ești atât de frumoasă...

– Ai pur și simplu nevoie de orice femeie, de orice corp de femeie care să-ți aducă alinare, să te facă să dormi !

– Atunci dă-mi tu această alinare, i-a comandat el, cu ochii lui de leu înfometat, poruncitori.

– Nu pot, a spus ea cu un mic suspin. Nu pot, Iason. Nu așa ! Nu atât de crud, fără dragoste...

– De ce nu, pentru Dumnezeu ? Eşti virgină ?

– Ştii că sunt, a spus ea, retrăgându-se şi încheindu-şi nasturii la bluză cu mâini care tremurau ca frunzele toamna.

– De fapt, nu ştiam, a spus el cu blândeţe, mângâindu-i părul. Dar este ăsta un lucru atât de teribil ?

– Nu are nici o legătură cu asta, a răspuns, tânjind după el cu o durere dulce care nu semăna cu nimic din câte cunoscuse vreodată. Nu faptul că sunt virgină are importanţă, ci ceea ce facem, modul în care facem, cum să te las să-mi foloseşti corpul când nu-ţi pasă nici de doi bani de mine ?

– Sunt pregătit să te las să-mi foloseşti corpul în aceleaşi condiţii, a zis el calm.

– Nu e suficient !

– Înţeleg, a surâs el batjocoritor, ai nevoie de minciuni, cutii de ciocolată, buchete de flori vulgare...

– Puţină afecţiune, un sentiment autentic ar fi de ajuns, a replicat ea. Amândoi s-au ridicat în picioare, supărarea crescându-le din nou în ochi.

– Doamne ! Deci te-ai jucat cu mine tot acest timp ? a întrebat cu furie Jason.

– Tu ai început, i-a trântit ea, amarnic de mânioasă şi rănită.

– Încep să înţeleg ce fel de femeie eşti, a zis el cu un sarcasm muşcător. Genul de femeie căreia îi place să atâţe bărbaţii...

– Nu !

– Genul de femeie care-l duce de nas pe un bărbat până ce obține ce a vrut și apoi...

– Jason, oprește-te ! a strigat ea supărată. Cum poți să vorbești astfel ?

– Cum te poți comporta astfel ? a întrebat el, chipul fiindu-i o mască de supărare.

Storm s-a întors într-o parte, nedorind ca el să vadă lacrimile strălucitoare din ochii ei verzi.

– Pentru că astfel sunt făcută, a replicat ea. Și n-am ce să fac.

S-a lăsat o liniște încordată.

– Atunci spune-mi un lucru – cinstit – n-ai simțit chiar nimic astă-seară ?

– E o chestiune la care nu vreau să mă gândesc...

– Răspunde, fir-ar să fie. Uită-te la mine. Nu mă vrei ? Nu mă dorești ?

S-a uitat la el cu ochii plini de lacrimi, supărați, care străluceau ca smaraldele umede în lumina slabă.

– Știi că da, a șoptit ea. Fir-ai tu să fii !

S-a întors orbește și a alergat până la ea sus în cameră suspinând.

Ziua următoare a fost nefericită și încordată. Storm și Jason păreau a fi la cuțite, evenimentele din noaptea trecută planând deasupra lor ca un nor. Răspunsurile lui la remarcile ei erau monosilabice, ochii îi erau reci și aspri. Lock-

wood Bentley, după ce a încercat în zadar să insufle puţină căldură în atmosferă, a renunţat în cele din urmă şi a luat-o pe Storm la un tur al micii sale ferme. Mândria lui evidentă pentru acel loc şi frumuseţea lui considerabilă, ambele au înveselit-o puţin pe Storm. Experienţa nopţii trecute o zguduise profund, a forţat-o să reconsidere o mulţime de lucruri despre ea. Uşurinţa cu care Jason făcuse să se prăbuşească apărarea ei era un lucru grav. La fel de grav era de asemenea gândul că fusese impulsivă şi stupidă în aprecierea ei iniţială a muncii lui juridice. O deprima gândul că a fost capabilă de asemenea judecăţi greşite – ea care fusese întotdeauna mândră de abilitatea ei de a merge la baza lucrurilor.

L-a însoţit pe judecător, zâmbind şi dând din cap la conversaţia amabilă, dar gândindu-se totuşi serios. Ceea ce o rănise mai mult decât orice fusese depoziţia calmă că putea să facă dragoste cu ea – că puteau să se bucure de corpurile lor – fără cea mai mică scânteie de afecţiune, ca să nu mai vorbim de dragoste. Şi aproape că o făcuse să cedeze. Chiar şi acum pe când mângâia cu admiraţie gâturile lucioase ale animalelor de rasă ale judecătorului, amintirea atingerii lui Jason, buzele lui, îi provocau un fior interior de voluptate. Deci aşa era Storm cea rece şi de neatins, nu ? S-a dojenit cu supărare. Să sucombi astfel la atingerea unui străin ! Ce era ea – o adolescentă

visătoare ? Şi-a jurat ca niciodată să nu-l mai lase pe Jason Bentley s-o stârnească din nou. Niciodată ! Judecătorul, zărindu-i expresia de hotărâre pe când ea privea cu asprime, nepăsătoare, vierul lui premiat, a fost destul de uimit.

Când s-au întors înapoi acasă, Jason întocmise un contract cu condiţiile asupra cărora căzuseră de acord mai înainte în acea săptămână. I l-a înmânat cu răceală şi după ce l-a citit până la capăt ea a încuviinţat.

– Pare în regulă, a fost ea de acord. El i-a dat Parker-ul de aur în tăcere şi ea i-a scos capacul, a ezitat şi apoi a semnat în josul paginii.

– Bun, a spus el scurt, dându-i copia ei şi aşezându-se în faţa ei. Acum, a zis el sec, cu ochii imperturbabili, întrecerea începe pe data de cinci luna următoare. Mai este abia o săptămână până atunci şi avem o mulţime de pregătiri de făcut. Printre ele este şi procurarea unor haine potrivite pentru tine. Îndeosebi ceva ce să porţi în timpul cursei. Cum stai cu hainele pentru exterior ?

– Mai am astrahanul mamei, s-a aventurat ea.

Jason a clătinat din cap.

– Ai nevoie de ceva fascinant. Şi să ţină de cald. De asemenea fulare, căciuli, mănuşi, asemenea lucruri. Mai e, a adăugat el, gura contorsionându-i-se într-o grimasă ironică, pro-

olema recepţiilor prosteşti dinainte şi după cursă. S-a uitat la ea meditativ şi din nou lui Storm i-a amintit de proprietarul unui cal de curse analizând o viitoare iapă de prăsilă. Cred că e bine să-i vedem pe cei cu vermutu' mâine dimineaţă. Şi după-amiază să încercăm să-ţi găsim nişte îmbrăcăminte. De acord ?

– Dacă zici tu, a spus ea consimţind cu ironie

El i-a aruncat o privire tăioasă.

– Nu mi place aceste găteli mai mult decât ţie Storm. Trebuie să le suportăm.

– Bineînţeles, a zis ea cu răceală. Tot aşa cum şi tu va trebui să mă suporţi în balon.

Ochii lui erau reci.

– Da. Este un rău necesar. S-a uitat la ceas, apoi s-a ridicat cu mişcări sprintene, rapide care îl caracterizau. Ea şi-a reamintit într-o strălucire acel splendid tors la lumina focului, dar şi-a reprimat gândul imediat. Acum te duc înapoi la Londra, a informat-o el. Ar fi bine să te pregăteşti.

– Nimic nu-mi face o mai mare plăcere, i-a zis ea sec.

Micimea propriului ei apartament a deprimat-o după fascinaţia spaţioasă a domeniului Bentley. Jason o lăsase la uşă şi n-a fost în stare să-şi reprime un sentiment brusc de pierdere când el a plecat. Avea în faţă o seară de duminică tristă şi solitară. Kelly şi Paul se duseseră la Devon pentru weekend şi nu mai era

nimeni la Londra pe cine să țină să vadă. Neavând chef să gătească a ieșit să-și cumpere pește și cartofi prăjiți, dar cea mai mare parte a aruncat-o la cutia de gunoi, fiind de nemâncat. Programul de duminică seara la televiziune era la fel de imposibil ca și cartofii fleșcăiți și s-a suit pe sofa cu o carte, pierzându-se în plăcerea ce deriva din aventurile altcuiva.

Cu perversitatea caracteristică ființei umane, tocmai începuse să savureze cartea, când a sunat soneria și a bodogănit supărată în timp ce s-a dus să deschidă. Era Steve Manning zâmbind destul de jalnic.

– Tocmai m-am certat cu Les, a informat-o el. El și cu prietena lui abia se împăcaseră de curând. Ea s-a dus furioasă la sora ei. Așa că am venit la tine să mă consolezi.

– Vino înăuntru, a zâmbit ea forțat. Cafea ? Sau ceva mai tare ?

– Nu, mulțumesc, a spus el cutremurându-se. Cearta a început din cauză că am fost la cârciumă seara trecută cu câțiva vechi prieteni.

I-a făcut ceai, părându-i rău de el. Steve și Lesley, știa, se iubeau mult, un cuplu vesel, fericit pe care era o plăcere să-l cunoști. Din când în când revenirea întâmplătoare a lui Steve la zilele rele din tinerețe provocau o ceartă, care curând se aplana, dar era amuzant de feroce cât timp dura.

Storm asculta șirul lui de nenorociri, încercând să nu zâmbească și l-a asigurat că Les-

ley se va întoarce destul de curând. El a început să arate întrucâtva mai liniștit.

– Și tu ? a întrebat. I-ai lăsat pe Kelly și Paul să te convingă să nu te duci la întrecerea de baloane ?

– Nu, a zâmbit ea. De fapt, am semnat contractul în dimineața asta. I-a explicat cadrul aranjamentului ei cu Jason Bentley și el a ascultat cu o licărire de înțelegere în ochii lui albaștri strălucitori.

– Totul pare foarte atrăgător, a comentat el. Însă nu arăți deosebit de fericită, Storm. Tonul de la sfârșit a transformat propoziția în întrebare și ea și-a mușcat buza.

– Ei bine, dacă vrei să știi, îl găsesc pe Jason Bentley un bărbat destul de tulburător.

– În ce fel ?

– E... da, e dificil de spus cum. Foarte deștept, foarte masculin, foarte dur și nemilos. Și nu mă place câtuși de puțin.

Steve a ridicat din sprâncene întinzând ceașca pentru a mai primi cafea.

– Nu ? Atunci de ce te ia cu el în cursă ?

– Pentru că are nevoie de mine, a zis ea cu un mic surâs amarnic. După un minut de ezitare i-a spus de întrecere și necesitatea de a avea o apariție fascinantă.

– Și de ce nu te place ? Nu poți să-l farmeci cu ochii tăi de smarald ?

– Mi-e teamă că nu. Am fost foarte nepoliticoasă cu el și nu cred că mă va ierta vreodată.

– E ceva ce nu mi-ai menționat, Storm. Zâmbetul băiețesc al lui Steve era grav. Ce simți tu pentru el ? Te atrage, întrucâtva ?

– Câtuși de puțin, a replicat ea fioroasă. Atât de fioroasă că sprâncenele lui Steve s-au arcuit din nou. Urăsc acest gen de bărbați, a continuat ea grăbită, acest gen de bărbați agresivi care cred că fiecare femeie e a lor, să se înfrupte din ea. Este persoana cea mai arogantă pe care am întâlnit-o vreodată.

– Da, a murmurat Steve. Știu că nu trebuie să te întreb asta, Storm, dar ești o prietenă veche și cred că te cunosc destul de bine...

– Dacă a încercat să se dea la mine ? a spus ea din proprie inițiativă și el a încuviințat. Nu știu dacă ai putea s-o numești încercare, a zis ea plictisită, închizând ochii. Pur și simplu a vrut să-i cedez. Fără obligații, fără legături emoționale.

Steve s-a uitat la ea cu compătimire.

– Nu toată lumea este atât de sentimentală sau morală în privința sexului ca tine, Storm, a spus el cu delicatețe.

Ea a deschis ochii.

– Nu sunt sentimentală sau morală ! a exclamat.

– Ba da, ești ! a spus el cu fermitate. Știu că-ți place să pretinzi că ești rece și pragmatică, Storm, dar nu ești. Și e timpul să începi să ți dai seama de asta. Dacă într-adevăr ai fi atât de rece și calculată cum îți place să

crezi, ai fi sărit în pat imediat cu Jason Bentley, dacă-mi permiți să fiu direct. Storm s-a uitat la el cu ochii ei verzi mari, uimită.

El a continuat :

– Ești foarte vulnerabilă, Storm. Cu atât mai mult cu cât se întâmplă să fii o femeie foarte frumoasă, care întotdeauna va atrage bărbații. În ceea ce-l privește pe Jason Bentley, da, consider că nu știi foarte multe despre el. Și în ciuda protestelor tale, mi se pare foarte mult că îl placi. Foarte mult.

Ea s-a uitat în jos spre mâini, simțindu-și deodată obrajii înfierbântați.

– Fii atentă, Storm, a prevenit-o Steve. Bărbații pot fi complet fără milă când e vorba de femei. Apoi, din nou, pot fi îngeri. Depinde mult de cât de bine vă cunoașteți unul pe altul și cât de cu cap te comporți. A înghițit ultima picătură din cafea și i-a surâs. Nu te lăsa prea mult prinsă de sentimentul de ură față de Jason Bentley. Bine, lecția s-a terminat !

Funcționarul responsabil cu publicitatea de la firma de vermut a fost încântat de Storm. Era un bărbat impozant, frumos și s-a agitat în jurul ei cu plăcerea unui specialist în câini ciobănești căruia i se arată un specimen deosebit. Ea a crezut chiar că el ar fi dorit să-i examineze dinții, dar că buna creștere l-a reținut considerabil.

– Este un potențial tot atât de mare în asta, a asigurat-o el cu ardoare, pe cât este în cursa de Formula 1. Când el și Jason au ajuns să discute despre bani, cifrele în discuție au uluit-o pe Storm ; nu-și dăduse seama înainte cât de costisitoare era organizarea unei operații de acest gen. Întrucâtva amețită de această discuție de sute și mii, îl însoțise pe Jason afară din clădire, la un restaurant apropiat unde au luat un prânz ușor compus din salată. După aceea, Jason s-a uitat la ea.

– Mulțumesc pentru că arăți frumos. Apropo, a zis el sec, ai fost de mult ajutor.

Storm se ocupase de înfățișarea ei, îmbrăcând hainele cele mai bune, o rochie de mătase crem și o jachetă asortată și colierul greu de perle pe care tatăl ei îl cumpărase pentru mama ei. Arăta bine, da, dar pe măsură ce trecea timpul iritarea îi creștea la gândul că era numai manechinul animat al unui croitor, recuzita atrăgătoare a unei realizări masculine. Nu avusese niciodată obiceiul să se gândească la înfățișarea ei mai atent. Până foarte de curând nu se gândise la faptul că era frumoasă, acceptându-și corpul și figura cu gratitudine, nu cu vanitate pentru că amândouă erau atât de sănătoase. Era o experiență nouă să descopere că era cu adevărat frumoasă, o persoană care putea fi aleasă să facă reclamă la vermut în acele anunțuri fascinante de la televiziune.

Şi agentul publicitar, cu dinţii strălucindu-i într-un zâmbet larg, a făcut aluzii clare că ar mai putea fi o mulţime de treabă pentru ea, în funcţie de cum va fi primită cursa cu baloane.

– Aveţi ţinută, a asigurat-o el, aveţi stil. Asta, de asemenea, a iritat-o. Era politicos oare, s-a întrebat ea, ca un străin să facă comentarii personale despre înfăţişarea şi corpul ei ? Eliberarea femeilor nu prezentase niciodată vreun interes pentru Storm, însă începea să se încălzească la sugestia că era pur şi simplu un obiect frumos. Aşa că atunci când Jason i-a mulţumit că arată bine, ea i-a acordat numai un zâmbet mic, rece şi a mai cerut cafea.

În costumul lui gri imaculat, a reflectat ea, era ca un răspuns la rugăciunea unei fecioare, plăcerea unei adevărate debutante. Asta până când priveai mai de aproape şi vedeai un bărbat care mânca fecioare la micul dejun, un bărbat puternic, dur, ai cărui ochi splendizi căprui aveau lumina autoritară a unui leu. S-a uitat la ceas.

– Mergem !

Interiorul automobilului Lamborghini era cald de la soare şi mirosea delicios a piele şi after shave scump. Storm s-a aşezat, pierdută în gânduri, în timp ce Jason a făcut câteva însemnări în carnetul lui. Apoi a ridicat privirea.

– Hai să-ţi luăm o haină, nu ? E vreun loc special unde vrei să mergi ?

– Nu știu, a răspuns ea. Marks și Spencer's ?

– Nu cred, a zâmbit el. E un loc pe Regent Street care ar putea avea ce avem nevoie. A învârtit cheia și a pornit motorul.

Rossignol din Regent Street era literalmente magazinul cel mai scump în care călcase Storm vreodată. Nu erau etichete cu preț la cele șase haine uluitoare din vitrină. Una dintre ele era o cascadă strălucitoare de zibelină, de culoarea abanosului care putea costa, Storm știa, tot atât de mult cât o casă mare. Și înăuntru erau lucruri din piele și velur și blană, de pluș, catifea și jachete cu un stil îndrăzneț, de zibelină și vulpe și nurcă. Acestea erau hainele pe care numai cei foarte bogați le purtau, mantourile și blănurile rare și căciulile pe care le vedeai pe coperțile de la *Paris Match* și *Stern*, drapând cu nonșalanță umerii sau brațele unor femei renumite.

Hotărâtă să nu se lase impresionată, s-a întors spre Jason cu un surâs rece.

– Faci multe cumpărături aici ? Femeile tale trebuie să fie foarte răsfățate.

– Nu am obiceiul să le răsfăț pe „femeile mele", cum le zici tu, i-a spus el sec. Asta este o investiție, Storm.

– Mă flatezi, a spus ea cu o undă de amărăciune. Sper numai să mă ridic la nivelul așteptărilor.

– Te descurci bine, a zis el scurt și aroganța lui a făcut-o să scrâșnească din dinți. Vânză-

toarea a venit spre ei cu o licărire speculativă în ochi ; însă îndată ce directorul l-a văzut pe bărbatul înalt, autoritar şi pe frumosa blondă, a îndepărtat-o discret înapoi după tejghea şi s-a prezentat cu un zâmbet.

– Pot să vă ajut, doamnă ?

Storm s-a uitat la Jason.

– Da, vă rog, a spus ea. Aş dori o haină.

Ochii directorului i-au admirat silueta.

– Desigur, a radiat el şi s-a aplecat foarte adânc.

Brusc, Storm a fost foarte mulţumită că alesese cea mai bună rochie crem pentru cumpărăturile de dimineaţă. N-o să iasă de la Rossignol's fără o cheltuială de cel puţin două sute de lire, era sigur. Şi dacă asta voia Jason Bentley, atunci...

– Dar ceva mai călduroasă ca asta, spunea Jason. Ce ziceţi de cea de pe suport ?

– Aceea e piele de căprioară, domnule, a zis directorul cu o strălucire în ochi. E o haină frumoasă, nu ? I-a petrecut haina de căprioară, incredibil de moale, care se mula peste umerii lui Storm şi ea s-a întors în faţa oglinzii. Era superb croită, cu revere largi şi pielea propriu-zisă era minunată, o gamă de nuanţe de la ciocolatiu la auriu pal, la fel de moale ca mătasea groasă .

– E frumoasă, a oftat ea. Piele de căprioară ? A examinat-o cu suspiciune. Nu e ace-

același material din care se fac pieile de șters și curățat ?

– Vai, nu, doamnă, a protestat directorul cu un zâmbet spre Jason. E o piele de antilopă spaniolă, doamnă. Aș putea să vă spun că nevasta președintelui american...

– N-o vreau, a zis Storm scoțând de pe ea frumoasa piesă.

Jason a ridicat o sprânceană.

– De ce nu ?

– Nu vreau nimic confecționat prin sacrificarea animalelor sălbatice, a spus ea. Nu cred că femeile ar trebui să se împodobească cu blana unor animale frumoase.

Directorul l-a privit pe Jason, apoi a râs politicos.

– Vai, doamnă, a spus, mângâind pielea frumoasă cu un surâs superior, nu e nevoie să fiți suprasentimentală. Aceste creaturi sunt...

– Nu o vrea, a spus Jason și duritatea de oțel care se ghicea în vocea lui de catifea i-a șters zâmbetul de pe buze directorului.

– Desigur, a spus acesta în grabă. Voiam numai...

– Ceva din lână ? a întrebat Jason apucându-se să examineze un rastel cu haine de lână aă el. A luat una și i-a arătat-o. Îți place asta ?

Storm a luat-o frecându-și degetele de căldura imediată a lânii. Era o haină lungă, de un alb pur, cu un guler înalt la spate și buzunare adânci, ușoară și călduroasă ca lumina soare-

lui. A pus-o pe ea, directorul ajutând-o din spate şi a studiat rezultatul în oglindă. Linia lungă, albă a hainei îi punea în evidenţă corpul, puritatea culorii ei reliefându-i perfect aurul pielii.

– E frumoasă, a recunoscut ea.

– Şi animalul a cedat-o de bunăvoie, a zis Jason cu o ironie seacă. S-a dus în spatele ei să examineze cum cade haina, cu un ochi critic.

– Întoarce-te, i-a comandat el. Storm a făcut ascultătoare o piruetă, simţindu-se ca un manechin dintr-un spectacol de modă privat şi i-a întâlnit ochii. O privea cu o asemenea admiraţie directă, încât inima ei s-a oprit. S-a uitat în jos, înroşindu-se. În ceea ce-l privea pe Jason, ştia, putea fi absolut goală ! Cu faţa atât de fierbinte ca şi cum ar fi stat de fapt în faţa lui fără nimic pe ea s-a întors într-o parte şi s-a uitat din nou la haină.

– Nu sunt sigură că e suficient de călduroasă, a spus ea.

– Vai, doamnă, a gângurit directorul, adulmecând o vânzare, e unul din cele mai călduroase materiale din magazin. Şi dacă îmi permiteţi, a adăugat, cu o privire nervoasă spre Jason, vă stă foarte frumos.

Ea s-a uitat întrebător la Jason, iar el a ridicat uşor din umeri.

– Tu decizi, Storm. Îţi place ?

– E minunată, a zâmbit ea, presându-și stola extrem de moale pe obraz. Nasturii perlați dădeau hainei o frumusețe sclipitoare care o încânta. Cât costă ? l-a întrebat pe director. Fără să clipească, acesta a spus o sumă care era aproximativ dublul salariului lunar al lui Storm ca guvernantă a șeicului. Jason părea totuși impasibil.

– Și niște mănuși. Și o căciulă.

– Desigur, domnule, a radiat directorul. Va fi o adevărată plăcere, domnule, și Storm l-a văzut etalându-și toți dinții într-un zâmbet larg.

– E nemaipomenit ce pot face banii, nu ? i-a remarcat ea lui Jason în timp ce directorul plecase în grabă. Surâsul ei era rece și plin de o ironie amară.

– Da, a zis el cu cruzime, aproape uitasem că ești o mică creatură plină de moralitate.

Urându-l, și-a scos haina albă de lână și vânzătoarea a apărut în spatele ei s-o ia, clipind din pleoapele albastre strălucitoare în direcția lui Jason.

– Nu-i așa că e o zi minunată, domnule ? a miorlăit ea cu un zâmbet afectat, apoi a observat expresia de pe chipul lui Storm.

– Mă duc s-o împachetez, a spus ea cu un nod în gât, zâmbetul dispărându-i de pe chip.

Spațiul din spate la Lamborghini era foarte mic (egoistă mașină, s-a gândit Storm, egoist bărbat) și deborda de pachete costisitoare în momentul în care Jason a tras în fața aparta

mentului lui Storm din Wright Street. Conversația fusese minimă și rece tot drumul de la Rossignol și în tăcere, Storm s-a întors să-și strângă noile posesiuni. Jason a exclamat iritat :

– Fir-ar al naibii ! Am uitat că trebuia să mă întâlnesc cu un client în seara asta. Va trebui să-l amân. S-a întors spre Storm care-l privea peste brațele pline de pachete. Îmi dai voie să dau un telefon de la tine ?

– Dacă trebuie, a zis ea neospitalieră, nesurâzându-i ideea ca Jason să vină în micul ei apartament. L-a condus plină de resentimente până sus la apartamentul ei, a deschis ușa cu umărul (nu l-a lăsat să care nici una din cumpărăturile de după-amiază) și i-a făcut semn cu dispreț spre telefon.

– Uite-l, servește-te...

A îngrămădit pachetele vrând-nevrând pe sofa. Ce încântată ar fi fost să primească orice alt bărbat la fel de frumos ca Jason Bentley în apartamentul ei. S-a uitat la el pe ascuns în timp ce-și zbiera ordinele la telefon. Ce păcat de corpul lui frumos, s-a gândit ea. Un bărbat cu asemenea forță de atracție fizică nu avea dreptul să fie un atare diavol cu sânge rece. I-a măsurat cu privirea ochii căprui, feroci, arcuirea gurii pasionate, atitudinea echilibrată deși încordată a corpului lui atletic. Cum o arăta în instanță ? s-a întrebat ea. De-a dreptul formidabil, a decis ea. Roba neagră de mă-

tase, destinată să acorde un aspect impunător și demnitate oamenilor obișnuiți, pe el ar arăta magnific, chiar maiestuos. Ca interogator ar intimida. Foarte. Conștient de privirea ei ascunsă a ridicat brusc privirea, întâlnindu-i ochii cu acel șoc electric care întotdeauna o cutremura. Ea a arătat întrebătoare spre cafetieră și el a dat scurt din cap. Fir-ar să fie ! Nu voia să se întrețină cu el. Voia să plece și să se ducă acasă cât mai repede posibil. Totuși, în mod obscur era satisfăcută în timp ce-i făcea cafeaua. Era amuzant ; dar era o plăcere specială, unic feminină de a face ceva – chiar dacă era numai o ceașcă de cafea – pentru bărbatul iubit.

A înșurubat capacul de la filtrul de cafea și a pus aparatul pe plită, apoi și-a făcut de lucru cu cele mai bune cești și farfurioare ale ei. I-ar place biscuiți de ciocolată, s-a întrebat ea. sau...

Bărbatul iubit ? O ceașcă de ceai i-a căzut printre degetele inerte în timp ce se mișca rapid pentru a privi prin ușa chicinetei la Jason care asculta concentrat la ce spunea cealaltă persoană. Inima îi bătea dureros în coaste și și-a dat seama subit că va trebui să se așeze.

Ea, Storm cea rece, Storm cea imperturbabilă – îndrăgostită ? Îndrăgostită de Jason Bentley ? De cel mai necivilizat, cel mai arogant bărbat pe care-l întâlnise ? Era imposibil ! Ceașca abandonată s-a rostogolit într-un se-

micerc lent spre suprafața melaminată și Storm a fost destul de rapidă s-o prindă în timp ce cădea. Ce aberație, ce nebunie o apucase să creadă că era îndrăgostită de el ? Sfinte Doamne, ce idee absurdă ! Liniștește-te, a spus ea veselă inimii care palpita. Fii liniștită, fir-ai să fii ! Nu e adevărat. Trebuie să fie o greșeală grotescă...

– Ce s-a întâmplat ? Jason stătea în ușă, privind-o cu răceală. Te simți rău ?

A căscat gura spre el. Era lucrul cel mai extraordinar, dar nu remarcase până acum ce contrast uluitor făceau acei ochi căprui-verzi cu genele negre, sprâncenele negre, părul des negru. Acesta era într-adevăr secretul înfățișării lui fantastice. Și gura, firește, acea gură delicios senzuală care putea să îngrozească și să mângâie în același timp. Și nasul, desigur, acel nas drept cu nările fine, dilatate...

– Storm ! A scuturat-o el mijindu-și ochii de îngrijorare. Ce e, fato ! Nu te simți bine ?

– O, a murmurat ea, revenindu-și din visare cu o tresărire, da... sunt bine. Mi-a venit pe neașteptate un gând, asta e tot.

– Ei, mulțumesc lui Dumnezeu, a zis el sec, cu ochii încă îngrijorați. O clipă am crezut că te-ai electrocutat cu cafetiera.

Îl privea cu ochii ei verzi, larg deschiși ca și cum îl vedea pentru prima oară. Era posibil ca acesta să fie bărbatul destinat să-l iubească ? Niciodată ! Dragostea nu sosea pur și simplu

neanunțată în bucătărie, în timp ce pregătea cafeaua. Dragostea venea sub clar de lună, cu buchete de trandafiri. Și nu iubești oameni ca Jason Bentley, ci iubești oameni cu totul diferiți, ca... ca... Storm a încercat să evoce alte persoane masculine din imaginație. Dar nu era nici una. Nici una, cu excepția acestui bărbat incredibil de puternic.

– Storm ! Jason a luat-o de umeri și a zgâlțâit-o. Ce naiba se întâmplă în capul tău ? Vrei să te întinzi ?

– Nu, a zis ea, revenindu-și subit la normal cu un efort, nu, n-am nimic. Du-te și te așază iți aduc cafeaua într-o clipă.

Mintea îi alerga în timp ce prepara cafeaua, încercând să asimileze descoperirea pe care tocmai o făcuse. *S-ar putea* s-o fi făcut, s-a avertizat ea. Degetele îi erau șovăielnice, inima încă îi bătea puternic. Cerule, va trebui să fie în gardă de acum înainte, în gardă în fiecare minut, fiecare secundă. Pentru că dacă Jason va bănui vreodată cât de profund o stârnea, nu va mai avea nici un fel de apărare împotriva lui. Nici una.

A adus tava înăuntru și l-a găsit scriind de zor în carnet. Trebuia să pară naturală cu orice preț.

– Ce e treaba asta cu clientul ? a întrebat ușor, turnând lichilul cald, aromat. Am crezut că ai abandonat activitatea juridică pentru un timp ?

– Mulţumesc, a zis el absent, luându-şi ceaşca din mâna ei. E un caz mai vechi. Pur şi simplu n-am putut să-l contramandez.

– În ce constă acuzarea ? a întrebat ea, privindu-i mâinile cafenii puternice în timp ce făcea însemnări rapide, prescurtate pe carnet.

A ridicat puţin privirea.

– Hmmm ? O... nimic fascinant. Delapidare.

– Vai, a zis ea. E vinovat ?

A privit din nou iritat.

– Ce ?

– E vinovat ? a întrebat iarăşi.

Jason s-a uitat la ea fără să o vadă, cu ochii lui căprui absenţi.

– Da, a spus el încet. E vinovat în regulă. Dar sunt circumstanţe atenuante – nenorocitul a împrumutat doar bani ca să-şi acopere nişte cheltuieli urgente. Intenţionase să-i pună înapoi. A fost prins prea devreme. A început să scrie din nou. Storm a privit cu nemulţumire chipul concentrat. Nimic din viaţa asta nu părea să iasă după cum te aşteptai, s-a gândit ea confuz. Iat-o, palpitând de emoţie în faţa a ceea ce ar putea fi cea mai importantă descoperire a vieţii ei tinere, şezând cu inima îndurerată şi palmele umede şi singurul bărbat pentru care a simţit o scânteie de sentiment în viaţa ei stătea şi scria, ignorând-o complet.

Fără să-şi ridice privirea, Jason a spus pe neaşteptate :

– De ce nu încerci din nou haina ?

– Foarte bine, a spus ea fericită și a sărit s-o scoată din pachetul lucios.

– E păcat că nu-ți arată mai mult picioarele, a zis el absent. Organizatorilor de reclame le plac picioarele.

– Da ? a spus ea glacial cu o voce distantă. scuturând haina albă pufoasă.

– Hmm, a făcut el ridicându-și privirea un moment. Așa fac judecătorii – să-ți amintești de asta în Italia.

– Voi face tot posibilul, a zis Storm cu răceală, în timp ce el se apleca peste notele lui. Ea a început să descheie nasturii perlați încet, fericirea domodindu-i-se dintr-odată.

– Hai, a rostit Jason fără să se uite. Nu am mult timp.

– Fac tot ce pot, a scrâșnit ea.

– Da... bine. Vreau să fiu sigur că nu mi-am irosit banii.

Haina albă l-a lovit în piept cu o forță furioasă. S-a uitat la ea, mirat.

– Ce...

– Sunt și eu om, fir-ar să fie, a sărit ea cu gura la el.

Jason s-a descâlcit din haină cu ochii mari de surpriză.

– Sigur că ești...

– Atunci tratează-mă ca pe un om !

El i-a măsurat cu privirea chipul alb, furios și ochii scânteietori.

– Ce-i cu tine, totuşi ? a întrebat-o. Nu ţi s-a dat chiar acum o haină de lână frumoasă...

– Dat ? a surâs ea batjocoritor. Nu chiar ! A fost pusă pe mine cu aproape tot atât de multă sensibilitate de parcă aş fi fost un manechin neînsufleţit dintr-o vitrină de magazin !

– Storm...

– Ei bine, mi-e deajuns, i-a spus ea cu amărăciune. Dacă nu mă poţi trata ca pe o fiinţă umană – ca pe o femeie – atunci poţi să te duci singur în blestemata ta întrecere de baloane !

El a privit-o cu răceală.

– Am încercat să te tratez ca pe o femeie acum două seri, îţi aminteşti ? Dar n-ai vrut nici aşa ceva.

– Asta e limita comportării tale ? a întrebat ea. Fie că încerci să-mi foloseşti corpul – indiferent dacă îmi place sau nu – sau mă tratezi ca şi când aş fi o simplă piesă de birou.

– Acesta este un aranjament de afaceri, i-a reamintit el glacial. Credeam că am căzut de acord în privinţa asta ? Credeam că eşti rece şi profesională.

– Să fii profesional nu înseamnă să te împaci cu o lipsă intolerabilă de bună creştere şi insensibilitate, a replicat ea aprinsă. Ci tocmai contrariul, de fapt !

– Nu te pot urmări, Storm, a zis el, vocea fiindu-i pe măsura ghețarilor din priviri. A dat haina albă la o parte şi s-a ridicat, o siluetă

formidabilă neașteptată. N-am fost niciodată fermecat de stilul tău, tânără doamnă, dar m am gândit că măcar te ridici deasupra târfelor isterice feminine.

– N-are nimic de-a face cu a fi femeie, a trântit-o ea. Nici eu nu te înțeleg, Jason. Crezi, se pare, că ești singura persoană din lume care are necazuri și griji...

– Din contră, a zis el rece. Sunt foarte conștient de sentimentele altor oameni. Și mai mult, încerc ca propriile mele necazuri să nu influențeze modul de a-mi conduce afacerile...

– Nu faci așa ceva ! Ești cea mai insensibilă și arogantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

– Ești surescitată, Storm. Pe fața lui se vedea supărarea acum, cu gura comprimată într-o linie aspră de care ea se temea atât. Mai bine ai dormi puțin. Nu știu ce naiba e cu tine...

– Și nu vei ști niciodată, a replicat ea, primejdios de aproape de lacrimi, pentru că pur și simplu puțin îți pasă... Apoi s-a trezit în brațele lui, încercând să-și reprime sughițurile. Ce naiba se întâmpla cu ea? Undeva, dincolo de agitația ei emoțională, care-i tulbura inima, era un fragment din mintea ei care privea cu groază. Doamne, cum îl ura ! Voia să se smulgă din brațele lui și să fugă, să fugă o milă. Asta însemna dragostea ? Această furie, această

mânie rănită, această furtună irațională din inimă ?

El i-a ridicat bărbia cu asprime și gura lui a căutat-o pe a ei, ferm și fioros. Cu un geamăt plin de suspine, gura ei i-a cedat lui Jason, lăsându-l să pătrundă prin moliciunea buzelor ei, prădându-le dulceața interioară. Acum dorința era cruntă, turnându-i flăcări lichide în corp, în inimă, în coapse, mâinile ei și-au croit drum pe sub cămașa lui pentru a pune stăpânire pe carnea tare, dulce a umerilor lui. Jason a strâns-o puternic, înfiorându-i corpul într-un mod care o făcea să se simtă fără vlagă și ea și-a mulat corpul de conturul musculos al forței lui, șoldurile ei zvâcnind înainte, căutându-i dorința fără rușine. Cu o icnitură adâncă, el și-a lăsat mâinile pe șoldurile ei, trăgând-o spre el cu o forță amețitoare în timp ce gurile lor se luptau, se gustau, contopite într-un chin topit care era mai puternic, mai adânc decât orice pe lume.

Storm s-a smuls de lângă el, cu respirația întretăiată și și-a tras părul spre spate cu o mână tremurândă.

– Nu, a șoptit ea nesigur, nu mă face să-mi pierd capul...

Jason s-a uitat la ea cu ochi arzători, cu pieptul puternic tresăltându-i, apoi s-a întors pe călcâie cu fața severă.

– Nu am timp de aceste jocuri feminine cu tine, Storm, trebuie să fiu în instanță mâine

la nouă. Plec. La ușă s-a întors spre ea. Aa, apropo, dacă ai vreo idee copilărească să te retragi din cursă, renunță la ea. Ai semnat un contract, îți amintești ? Ochii lui erau de gheață. Dacă încerci să-l încalci o să te fac să regreți, Storm. Foarte amarnic. Ușa s-a trântit puternic.

Storm s-a uitat la ea cu ochii plini de lacrimi, amintirea buzelor lui arzându-i încă gura. Dragoste ? Această descoperire a ei nu avea să-i facă viața mai ușoară. Din contră, o va face imposibilă. Peste o săptămână aveau să fie împreună în Italia !

CAPITOLUL VI

– ...în aproximativ douăzeci de minute. Ora locală este șase și treizeci p.m. și temperatura la aeroportul din Milano este nouăsprezece grade. Vă mulțumim că ați zburat cu Alitalia. *Signore e signori, il capitano...* Storm se uita pe fereastră în timp ce stewardesa continua să vorbească. Italia era undeva dedesubt, la șaisprezece mii de picioare mai jos de marea aceea de nori subțiri. Jason avea ochii închiși. De la decolarea de pe Heathrow nu schimbaseră mai mult de zece cuvinte. Ceea ce nu era nimic neobișnuit, în ultima săptămână relațiile dintre ei fiind încordate. Nu fusese timp de gândit. Și ea era obosită acum și întrucâtva tensionată. A privit dintr-o parte spre fața lui Jason. Sub bronz și el arăta obosit. Se întreba dacă dormise cum se cuvine de la procesul cu ucigașii. Bănuia că nu. S-a uitat în jos la mâinile puternice ușor încrucișate în poală. Mâini elegante, puternice. Mâini care l-au mângâiat pielea înfiorată...

Storm a refuzat să se mai gândească la asta şi a reuşit un zâmbet pentru stewardesă când aceasta i-a dat ceaşca de plastic.

Milano era la distanţă de un sfert de oră. Apoi direct la Cremona, unde avea rezervări la hotel Imperial. (Nu are rost să mergem la unul de categoria a doua, a comentat Jason sec.) Şi poimâine – Întrecerea Transalpină de Baloane, un extraordinar amestec de farmec, sportivitate, spectacol şi pericol.

Cât de mare pericolul ? Jason o pusese să studieze în detaliu ruta întrecerii. De la Cremona la Milano. De la Milano la Zürich. De la Zürich la Konstanz. Între Milano şi Zürich harta fusese un mozaic de purpuriu şi alb. Înălţimi de peste nouă mii de picioare – Alpii. Şi o înălţime mare de la care puteai să cazi. Jason nu făcuse nici o încercare să minimalizeze pericolul – peste jumătate din călătoria lor se va desfăşura peste Alpi. Nu era neobişnuit ca baloanele să se ridice la asemenea înălţimi. Problemele principale, o prevenise el, sunt frigul şi altitudinea. Împotriva frigului te poţi îmbrăca gros, însă cu altitudinea e mai dificil. Te face să-ţi pierzi concentrarea, pe de o parte capul ţi se umple de gânduri prosteşti şi te cuprinde somnul. În cel mai nefericit caz, ţi se face rău.

– Cât de rău ? a întrebat Storm cu teamă.

– Nimic ce nu poate fi tratat cu pilule de rău de înălţime, spusese el cu un zâmbet crunt

Nu durează mult. Sunt numai două mari sărituri de făcut – Oberwald și Grindelwald.

Cele două nume i-au înghețat puțin inima și s-a uitat cu spaimă la el.

– Vei putea să te consolezi, l-a reamintit Jason cu duritate, cu priveliștea.

Cu un scârțâit al anvelopelor, avionul a aterizat și smucitura puternică a motoarelor le-a înfrânat pentru câteva secunde ; apoi au rulat spre terminalul aerian.

Aerul era proaspăt și rece și Jason a pufnit privind-o pe Storm.

– Zăpadă, a spus el scurt. Poate azi sau mâine.

Storm l-a urmat prin Vamă și Imigrări în aeroportul modern Leonardo da Vinci. Mașina închiriată la firma Avis îi aștepta, un Fiat bleu deschis și Jason a încărcat gențile de voiaj în portbagaj.

– Vreau să ajung direct la drumul spre Cremona, a spus el. De acord ?

– De acord, a zis ea. Abia aștept să dorm puțin, a fost o săptămână agitată.

El a încuviințat din cap.

– Ți-e foame ?

– Aș putea mânca ceva, a ridicat ea din umeri. Lăsând-o să stea în mașină și să privească șirul nesfârșit de pasageri care plecau sau soseau, Jason a dispărut întorcându-se după cinci minute cu două pizze frumos mirositoare și două sticle mari de apă minerală.

Storm a mâncat din gustarea delicioasă cu plăcere, în timp ce el a pornit mașina. Era departe de sandvișurile tari, nedigerabile presărate cu brânză Cheddar pe care le găseai în Anglia – era un lucru proaspăt cu gust exotic care amețea simțurile unei fete înfometate.

– Numai italienii pot avea atâta grijă și ingeniozitate pentru o gustare la pachet, a comentat Jason, sugându-și vârfurile degetelor. Au schimbat zâmbete precaute. Și o furnicătură mică de emoție – prima de multe zile – a gâdilat-o pe șira spinării. Erau aici – Italia! Și cea mai mare aventură a vieții ei era pe punctul de a începe. Ca și cum i-ar fi simțit dispoziția și i-o împărtășea, surâsul lui Jason s-a lărgit într-un rânjet care i-a transformat fața.

– Am reușit, a zis el calm. Și spre mirarea lui Storm, a întins mâna stângă cu palma în sus. După o ezitare de o secundă i-a luat-o în propriile-i mâini și a așezat-o la ea în poală, neîndrăznind să se uite la el, dar deodată mai fericită decât fusese săptămâni întregi.

Jason și-a retras mâna după câteva minute pentru a se ocupa de mai multe stopuri și străzi aglomerate de la marginea orașului Milano și apoi au ajuns pe autostrada largă, întunecată – Autostrada del Sole – spre Cremona.

Când au ajuns la Cremona era ora opt, și a fost evident imediat că orașul zumzăia de Cursa de Baloane. Străzile erau aglomerate, ticsite de mașini și pietoni fericiți (numai italienii, a de-

cis Storm, dintre toate popoarele Europei, ştiau cum să sărbătorească un eveniment). Cafenelele de pe străzi erau pline, fiecare felinar şi pom purtând placarde care anunţau întrecerea.

În timp ce încetineau pentru a-şi croi drum pe străzile aglomerate spre Imperial, Storm a observat că vânzătorii de baloane, semnul universal de sărbătoare italiană, făceau un comerţ înfloritor. Fiecare copil – şi nu puţini adulţi – aveau baloane colorate agăţate de sfori, cele mai multe împodobite cu emblema cursei.

– Ce atmosferă! a comentat ea. Nu-mi imaginam că acestei întreceri i se face atâta publicitate.

– E vorba de afaceri serioase, a asigurat-o Jason. O orchestră cânta într-una din pieţele publice, şi tonalităţile vesele ale muzicii acopereau zgomotul claxoanelor şi motoarelor din trafic. Cremona era un oraş splendid, cu faţade lungi în stilul Renaşterii şi bulevarde jalonate de pomi. Storm a privit pe fereastra Fiatului feţele vesele din cafenele, familii întregi poate, care petreceau în aerul delicios al nopţii şi se bucurau de plăcerea unui pahar de vin şi a unei porţii de pizza sau tartă. Dispoziţia ei bună crescuse considerabil şi amândoi au coborât ferestrele pentru a se bucura puţin de festivităţi. La un stop împodobit, bineînţeles, cu baloane, au oprit. O mulţime de tinere fete s-au strâns în jurul lor, râzând şi strigând de la unul la altul. Una dintre ele, o creatură extraordinar de

frumoasă de șaisprezece sau șaptesprezece ani i-a aruncat un surâs strălucitor lui Jason și s-a aplecat pe fereastră.

– Ciao, bello, a chicotit ea și i-a plasat pe neașteptate un sărut lipicios pe gură.

Hotelul Imperial era o structură mare din sticlă colorată ridicându-se distonant dintre acoperișurile medievale ale orașului și ei au parcat mașina în parcajul vast subteran de sub hotel. Diferiți lachei în uniformă au apărut imediat să se ocupe de cheile mașinii, de bagaje, de haine. Însă licărirea de transpirație de pe buza de sus a recepționerului prevestea necazuri.

– Sunt dezolat, signore și signora, a gemut el. Dar prostia funcționarului nostru cu rezervările... Și confuzia cu întrecerea – toți turiștii, a explicat el, făcând semn cu mâna spre foaierul aglomerat, desigur nu ar fi trebuit să se întâmple, dar în această situație...

– Ce încercați să spuneți ? l-a întrebat Jason nervos. Vrem să mergem în camerele noastre cât mai curând posibil.

– Vai, signore, s-a tânguit funcționarul, încerc să vă explic că din cauza prostiei ce'ui care face rezervările...

– Ați pierdut rezervările ? a întrebat Jason cu ochii ca de gheață.

– Nu, nu, nu, nu le-am pierdut, signore. A încercat un zâmbet mieros. Pur și simplu nu s-a înțeles. Sub imperiul momentului, cu toți acești turiști, e cursa de baloane, desigur...

– Ce aranjamente ați făcut, atunci ? a întrebat Storm.

– Vai, signoră, a ridicat mâinile apologetic, nu două camere single, ci o cameră dublă.

– O cameră dublă ? au schimbat priviri îngrijorate. Nu aveți nimic altceva ? a întrebat Jason iritat.

– Sunt dezolat, signore, însă nu avem. E întrecerea de baloane, știți, tot orașul e aglomerat.

– Trebuie să ne împăcăm cu asta, a zis el scurt. Îți convine, Storm ?

– Cred că merge, a spus ea. Însă gândul de a petrece o noapte în aceeași cameră cu Jason Bentley a înfiorat-o. Jason și-a scos stiloul și a semnat în registru. Străfulgerat de un gând s-a uitat la fața palidă, nervoasă a recepționerului.

– Apropo, sunt două paturi în camera aceasta ?

O expresie nefericită a traversat figura omului.

– Sursa confuziei, signore, a fost similitudinea între numele dumneavoastră stimat și cel al unui cuplu american care...

– Câte paturi sunt în cameră ? a întrebat Jason glacial.

Recepționerului i s-a pus un nod în gât.

– Signore, e apartamentul nupțial.

– Apartamentul nupțial ?

– Apartamentul nupțial, signore. S-a tras de guler. Firește, a spus el cu un zâmbet firav, vom calcula pentru signore prețul la două camere single.

– La dracu' ! Jason s-a uitat la Storm cu ochi aprigi și gura severă. Nu mai aveți nimic altceva ?

– E întrecerea de baloane, signora, a explicat funcționarul jalnic. Tot orașul e plin.

– Ce încurcătură a naibii ! a mârâit Jason.

– Signore, a spus funcționarul îngrijorat, aceasta este probabil singura cameră liberă din Cremona în seara asta. Vă sfătuiesc s-o luați.

Jason a privit-o din nou pe Storm, expresia lui sugerând că ea ar putea fi purtătoarea unor nenumărate boli contagioase mortale.

– Nu sforăi, l-a asigurat ea cu un surâs slab.

Ochii lui erau sardonici. A oftat.

– Presupun că această situație are aspectele ei amuzante, a spus el sec. Dar să fiu al dracului dacă le pot vedea.

Au rămas tăcuți în timp ce liftul i-a dus ca o vijelie până la înălțimea etajului optsprezece. Și au rămas tăcuți pe când hamalul se zorea în fața lor pe coridorul carpetat elegant. Era evident sectorul cel mai luxos al marelui hotel. Hamalul s-a oprit în fața unei uși mari duble de mahon, a scos o cheie din buzunar și i-a introdus umil în apartament. Oftând în interiorul ei, Storm l-a urmat pe Jason.

– O, Doamne !

Ea a urmărit privirea neîncrezătoare a lui Jason spre pat. Patul ? Era o noțiune hotelieră modernă a unui tron al iubirii – o structură incredibil de vastă și ornată, având deasupra un baldachin cu ciucuri de mătase. Tăblia mare de la cap arcuită în arabescuri rococo formând în centru o inimă tapițată cu pluș roz. Amoraşi auriți țînteau cu săgeți din fiecare cele patru colțuri. În jurul marginii decorate a divanului nimfe musculoase urmăreau prin pădure ciobănițe cu sânii mari. Și acest pat incredibil era evident piesa centrală a camerei. Restul, scaune mici și mese de toaletă, un șir de măsuțe de cafea și sofale, era aranjat în jurul patului. Erau puține îndoieli în privința a ceea ce se aștepta hotelul să fie prioritățile unui cuplu în luna de miere. Storm n-a fost în stare să-și suprime un chicotit în fața aspectului înfiorător al camerei și Jason a privit-o urât. Hamalul-servil și-a permis un semn cu ochiul respectuos dar neîndoios lubric, a băgat în buzunar bacșișul lui Jason și a închis ușa după el.

Cu o altă privire înspăimântătoare spre pat, Jason a deschis ușa de legătură dezvăluind o cămăruță pentru micul dejun ale cărei uși mari de sticlă dădeau într-un balcon. Au intrat înăuntru și au ieșit în aerul rece acum al nopții și s-au uitat la orașul de jos strălucitor luminat.

– Ei bine, a rostit Storm, cel puțin patul e suficient de mare să avem fiecare câte zece picioare pătrate.

– Mă surprinde că nu sunt oglinzi în tavan, a zis Jason acru.

– Ba sunt, a surâs ea. Tragi pur și simplu una din corzi și draperiile se deschid. I s-a ridicat culoarea în obraji sub privirea dură a lui Jason. Tocmai am observat asta, a terminat ea cu o voce mică.

– Ce deșt' ă ești, a mormăit el, apoi și-a întins umerii mari. Vrei să mergi jos să ne uităm prin jur timp de o oră înainte de a ne sui în Nova Venus ? a întrebat el laconic.

Piazza Maggiore fremăta. Orchestra își dublase eforturile și zdrăngănea acum o selecție din operetele lui Franz Lehar, șlagărele romantice de acum optzeci de ani. Spoiala de zăpadă nu reușise să domolească ardoarea oamenilor și piața mărginită de pomi era prinsă în vârtejul perechilor de dansatori. Jason îi cumpărase lui Storm o cutie de bomboane de Cremona – migdale delicioase prăjite învelite în zahăr crocant, trufe aromate cu rom, drajeuri cu aromă de cozonac umplute cu o cremă uimitor de delicioasă – și ea le dădea gata savurându-le cu uimire, cu o mână vârâtă sub brațul lui, lipită de mușchii lui puternici.

– Are vreo importanță zăpada asta ? a vrut ea să știe.

– Ce, pentru noaptea noastră de miere ?

– Nu, a zis ea, stingherită, pentru întrecere.

– Probabil că nu. Dacă devine prea abundentă, ne putem oricând ridica deasupra norilor. Zăpada va face totul mai frumos. Probabil că sponsorii au un aranjament cu Atotputernicul.

Ea a zâmbit la nepolitețea lui. O pereche de la o masă apropiată s-a ridicat să plece și Jason a tras-o într-acolo și s-au așezat jos să privească abisul. Un chelner radios le-a adus cafea și Grappa – o formă de foc lichid – și au băut băuturile calde cu recunoștință.

– Vrei să dansezi ? a întrebat-o cu un zâmbet.

Ea a clătinat din cap.

– Nu, mulțumesc, dacă n-ai nimic împotrivă. Prefer să stau aici și să mă relaxez. N-ar fi fost...

– Ciao, bello ! Frumusețea cu ochii ca tăciunele care îl sărutase pe Jason prin fereastra Fiatului a apărut din mulțime, cu gura ei roșie frumoasă zâmbind. Ignorând-o complet pe Storm s-a cocoțat pe masă alături de Jason.

– Ciao, bella, a surâs el.

– Vuoi ballare ?

– Vrea să danseze cu mine, i-a explicat el lui Storm uitându-se la ea de după fundul tineresc al fetei.

– Știu, a răspuns ea scurt. Am licența în italiană.

Nerăbdătoare, fata i-a luat mâna lui Jason și l-a tras de pe scaun.

– Mă întorc într-un minut, a râs el.

– Nu-i nici o grabă, i-a zis Storm acră și a surâs, în inima ei dorindu-i moartea. Fata l-a dus pe Jason în mijlocul dansatorilor. Ultimul lucru pe care Storm l-a văzut la ei a fost o mână cu unghii roșii alunecând posesiv pe spatele lui.

Stătea tăcută și furioasă. Oare nu bărbații italieni se presupunea că sunt atât de băgăcioși ? I-a pierdut din vedere în mulțime. Se lăsase pradă unui gen foarte special de tortură, era evident. Ce păcat că nu mai putea fi Storm cea rece, cea pragmatică, așa cum dorise să fie ! Cât de interesantă ar fi fost această călătorie numai dacă n-ar fi avut proasta inspirație să se îndrăgostească de Jason Bentley ! Dar era dragoste aceasta ? Spasmele de gelozie care o chinuiseră când italianca îl luase pe Jason erau, în definitiv, perfect normale. Orice femeie ar fi fost iritată dacă i se sufla partenerul de sub nas. Era realmente o emoție profundă, acest sentiment pe care-l avea pentru Jason ?

Poate că era numai o pasiune nebună. Infatuarea întârziată a unei școlărițe. Și-a amintit de pasiunea pe care a simțit-o pentru profesorul ei din primul an, bietul bătrân domn Derbyshire, mâncat de molii. Îi trecuse destul de repede. Poate că și de data asta va fi la fel. Nu, nu era dragoste. Nu putea fi ! Dacă ar fi fost cu adevărat dragoste l-ar fi făcut pe Jason s-o vadă până acum. Dacă era cu adevărat

dragoste, cu siguranță ei.. Fir-ar să fie ! Iat-o din nou pe blestemata aia de fată ! Storm și-o mijit ochii verzi furioasă. Uită-te la ea – să se agațe astfel de el cu sânii obraznici de adolescentă presați de pieptul lui. Obrăznicătură nerușinată ! Unde era maică-sa ? A privit fața splendidă a lui Jason surâzându-i fetei ăleia, cu dinții lui albi, strălucitori. Fata a râs, o gâlgâială delicioasă care a venit spre Storm peste zarva mulțimii. Jason i-a făcut semn cu mâna zărind-o. Storm s-a prefăcut că nu a observat și a privit crunt în direcția opusă. Cu certitudine nu era dragoste – asta era sigur. Era pur și simplu o pasiune trecătoare. S-a uitat urzeză la paharul lui Jason, neatins. Nu e de mirare că toate acele femei Borgia purtaseră pilule de otravă ascunse în inele !

Chiar și baia de la Imperial fusese proiectată cu gândul la perechea teoretică nesățioasă aflată în luna de miere.

Suporturile aurite pentru prosoape erau etichetate cu AL El și AL LUI și cada era o orhidee de ceramică purpurie, evident făcute pentru băi conjugale. Pletora de oglinzi dimprejur era calculată, s-a gândit acru Storm, pentru a stimula narcisismul cuplului proaspăt căsătorit, care fără îndoială va țopăi în jur în pielea goală cea mai mare parte a timpului, clătinându-se între căruciorul cu șampanie și acel pat șocant de sugestiv.

Storm s-a uitat urât în oglindă la forma ei îmbrăcată cuminte cu o cămăşuţă de noapte. Porcul ! Nu vorbise cu el pe drumul înapoi spre hotel – îndată ce acea mică obrăznicătură fusese luată de lângă el de prietenii ei. Şi încă mai era o pată a rujului ei scârbos (o culoare respingătoare, fără îndoială, numit *Degetele lui Cupidon)* pe bărbia lui. Storm şi-a frecat dinţii cu o energie crudă, a vărsat Colgate în bazinul de forma orhideei şi a păşit în dormitor. Jason era deja în pat cu torsul lui gol magnific proptit în perne, citind o carte. Şi o nouă oroare s-a dezvăluit – cearşafurile erau confecţionate din mătase aurie. Nu stacojiu înflăcărat sau negru decadent, ci auriu. Ochii lui căprui au privit-o în ochi, au coborât spre cămăşuţa ei lungă până la glezne, apoi s-au întors spre carte. Era realmente situaţia cea mai jenantă în care fusese Storm vreodată. A mers mândră la măsuţa de toaletă şi a început să-şi perie părul lucios în oglindă. Îl putea vedea prin ea, părul creţ negru acoperindu-i pieptul musculos. Umerii lui largi şi braţele erau acoperite de muşchi. Era corpul unui sportiv, puternic şi viril. Şi-a smuls ochii de la el simţindu-şi stomacul gol şi tremurând. Trebuia într-adevăr să se urce în acel pat cu el ? Cu Jason în el, brusc nu mai arăta deloc caraghios. Pe fundalul cearşafurilor aurii, corpul lui era magnific, o culoare vie frumoasă...

– Nu-l peria până nu mai rămâne nimic, i-a cerut el sec, uitându-se la ea cu o privire rece. Storm a pus jos peria, scrâșnind din dinți și s-a dus spre pat cu inima bătându-i puternic. A intrat sub cuvertură ; salteaua era minunat de moale și întinsă. Proiectată fără îndoială de experți pentru a da cele mai bune rezultate la... ei, n-are importanță. I-a întors spatele ostentativ și s-a cuibărit printre pernele moi strângând din ochi.

– E ceva în neregulă ? a întrebat el calm.

– În neregulă ? a întrebat ea cu o surprindere elaborată. Desigur că nu. Ce ar putea fi în neregulă ?

– Pari puțin încordată, asta e tot.

L-a auzit întorcând o pagină și s-a făcut tăcere. Stătea întinsă tot atât de relaxată ca o pisică alături de un câine și se gândea la toate lucrurile tăioase pe care ar fi dorit să i le spună, dacă i-ar fi dat șansa.

– Nu ești supărată din cauza copilului ăluia, nu ?

– Ce copil ? a întrebat ea cu aceeași voce surprinsă.

A fost o altă pauză.

– Oricum, a zis ea, vocea fiindu-i înăbușită de pernă, dacă ea era copil, atunci eu sunt bunică.

O mână puternică a apucat-o de umăr și a tras-o pentru a-i privi în față ochii reci.

– Ce ai spus ? a întrebat el.

– Am spus că nu era copil, a repetat Storm uitându-se revoltată la el, strângând cuvertura cu mâinile.

– Avea cincisprezece ani, a replicat el.

– Da ? După cum dansa, n-ai fi crezut.

El a privit-o cu ochi profunzi și meditativi.

– Arăți grozav în aceste așternuturi, i-a zis el fără legătură. Inima lui Storm s-a răsucit în timp ce el a întins o mână și i-a dat la o parte părul moale de pe față. De fapt, a spus el cu gentilețe, arăți splendid oriunde. Ea s-a uitat în sus la el fascinată. Doamne, era atât de frumos! Dacă ar putea să întindă mâna și să-și adjudece acest corp mare, de bărbat. Dacă ar fi fost cu adevărat în luna de miere !

– În mai puțin de două zile, tu și cu mine vom fi împreună în aer, a spus. Zâmbetul lui a făcut-o să tremure și a dat din cap, gâtul fiindu-i prea uscat ca să răspundă. I-a mângâiat părul cu delicatețe pe spate, o mângâiere care a făcut-o să vrea să se topească în el. Prezența caldă a trupului lui, atât de aproape de al ei încât putea să-l simtă cu fiecare nerv din pielea ei începea s-o amețească. Poate că această senzație era provocată de altitudine ?

– Storm, a zis el calm, cu ochii calzi și mângâietori spre ai ei, încep să mă gândesc că te-am tratat aspru în ultimele zile.

Aspru ? O nu, dragule mi-ai luat numai șase straturi de piele... Storm a spus tare :

– Ai fost în tensiune, înțeleg.

– Da ? M-ai ajutat mult, Storm. Nu știu exact cum, dar avându-te în preajmă lucrurile mi-au venit mai ușor.

– Mă bucur, a zis ea cu o voce mică. Jason s-a aplecat și ea a închis ochii pentru sărutul lui, inima bătându-i repede. A aterizat cu afecțiune frățească pe fruntea ei.

– Hai să dormim puțin, e bine ? Noapte bună, micuțo.

– Noapte bună, a șoptit ea. Micuțo ! Afecțiunea din această drăgălășenie era un fel de consolare pentru dezamăgirea sărutului lui. S-a ghemuit, conștientă că măruntaiele i s-au topit, că o durere de acum prea familiară i s-a instalat în stomac. Jason a examinat tabloul cu comenzi de lângă pat cu oarecare perplexitate.

– E precum tabloul de comandă de pe Starship Entreprise, a bolborosit el și a întors un buton în mod experimental. Instantaneu, sunetul dulce al unor viori țigănești a plutit din difuzoare ascunse.

– Treaba asta blestemată a fost proiectată pentru perechi fără imaginație, a comentat acru și Storm a chicotit. A încercat un alt buton. Luminile principale s-au stins însă patul era acum scăldat într-o lumină roz senzuală. S-au uitat unul la altul. Efectul era de bordel turcesc din o mie opt sute optzeci. Înverșunat, Jason a încercat din nou. Lumina roz a fost înlocuită de una ultra-violetă, o lumină purpurie închisă în care dinții lor străluceau alb fluorescent, iar

corpurile lor conturate puternic pe cearşafurile aurii. Jason a mormăit ceva ce nu putea fi repetat şi Storm a chicotit din nou.

– Prin asta trebuie să treacă perechile în luna de miere ? a întrebat el sec. Dumnezeu să-i ajute, ca şi când n-au destule necazuri ! Mi-e teamă să mai ating altceva ca nu cumva să fim lansaţi în Cosmos.

– Lasă-mă pe mine să încerc, a surâs ea şi s-a aplecat peste el pentru a apăsa pe butoane. Pentru câteva secunde a strălucit nemilos o lumină intermitentă apoi camera s-a cufundat într-un întuneric slab. Şi Storm a devenit brusc conştientă că se afla peste pieptul puternic, dezgolit al lui Jason. S-a uitat în ochii lui. Şi apoi braţele lui au cuprins-o, ţinând-o acolo înainte de a putea să revină la loc.

– Nu ai fost cu adevărat geloasă pe fata aia, nu ? a întrebat, ochii strălucindu-i în întuneric. Putea să-l miroasă, un amestec de after shave, bărbat şi piele încălzită.

– Desigur că nu, a zis ea încercând să-şi menţină echilibrul vocii. Prin cămaşa ei de noapte îi simţea corpul ferm şi cald. Pur şi simplu nu-mi place să fiu lăsată singură, asta e tot.

– Spune-mi adevărul, a spus el cu gentileţe. Nu-ţi faci idei prosteşti despre mine ? Vreau să spun iluzii romantice ?

– Sigur că nu ! a negat ea bucuroasă de întunericul care îi ascundea obrajii înfierbântaţi.

– Am spus adevărul în noaptea aceea când eram la tatăl meu, i-a amintit el. Helena Salisbury m-a vindecat de orice dorinţă de a mă mai angaja în iluzii romantice proprii, Storm. Pur şi simplu nu mă interesează.

– Nici pe mine, l-a asigurat ea, încercând să pară sinceră.

– Eşti sigură ? a întrebat el. Nici o palpitaţie stupidă de inimă ?

– Nici una, a scrâşnit ea din dinţi, foarte conştientă de pieptul lui puternic de sub palmele ei, dorindu-şi să-i dea drumul. Devenea tot mai dificil să se ţină departe de el, întreaga ei fiinţă tânjea după el, dorind să se dizolve în el, să fie protejată de puterea lui, să se abandoneze puterii lui. Nici una.

– Bun, a pufăit el. Şi a tras-o spre el, gura lui găsind-o pe a ei cu o intimitate şocantă, sondându-i umezeala gurii. Ţi-ai schimbat cumva hotărârea de a nu mă lăsa să fac dragoste cu tine ? a murmurat el.

– Nu ! i-a răspuns ea cu răsuflarea tăiată.

Surâsul lui era leneş, extrem de încrezător în sine.

– Sigur ? El i-a sărutat ochii, pecetluindu-i şi i-a pus capul pe obrazul lui. Te vreau, Storm. Ştii asta, nu ?

– Da, a şoptit ea.

– Vino în braţele mele. Cu o forţă irezistibilă a tras-o peste el astfel încât stătea ghemui-

tă lângă bărbăția lui, capul ei odihnindu-se pe perna tare a umărului lui. Îți simt inima cum bate, i-a zis el încet. Ți-e frică de mine ?

– În anumite privințe, a recunoscut ea cu buzele pe pielea lui. Putea să simtă lungimea corpului lui pe al ei. Era gol, numai în chiloți și era conștientă de subțirimea cămășii ei de noapte, singurul lucru care le împiedica corpurile să se atingă. Mâna lui i-a mângâiat rotunjimea șoldului, a coborât pe coapsă și a alunecat sub cămașă.

– În ce fel ești speriată de mine ? a rostit el ușor. Lui Storm i s-a oprit respirația în timp ce mâna lui îi mângâia pielea înfiorată a coapsei, a șoldului, apoi frăgezimea spatelui.

– De asta sunt speriată, a spus ea tremurându-i vocea. De ce poți să-mi faci, de ceea ce te las să-mi faci !

– Nu vrei ?

– Nu, a gemut ea gustându-i mirosul pielii cu limba, dorind să-i muște carnea dură, ar fi atât de greșit, Jason...

– Dar dacă nu e o complicație emoțională, ce poate fi rău în asta ? a întrebat, mâna lui mângâindu-i netezimea stomacului în jos spre coapsele mătăsoase.

– Complicație emoțională ! Storm a închis ochii cu inima sfâșiată. Cerule, ce poate fi mai amarnic ironic ? Atingerea lui era înnebunitoare

dizolvându-i voința de a rezista, devenea un chin dulce care amenința s-o facă să strige.

– Nu înțelegi, a spus ea cu răsuflarea întretăiată.

– Ba da a răspuns el, vocea fiindu-i aspră de dorință. Mângâierea lui se apropia tot mai mult de satisfacerea dorinței ei, și cu cât se apropia mai mult o făcea să o doară tot mai crunt.

– Moralitatea nu înseamnă nimic pentru tine? s-a rugat ea. Ea i-a oprit mâna cu disperare. Jason, te rog, vorbește-mi despre ea.

– Despre cine ? a întrebat mirat.

– Despre Helena Salisbury. Te-a rănit foarte rău ?

– Presupun că da, a zis el nervos. De ce vrei să știi ?

– Atunci trebuie că ai iubit-o foarte mult, s-a aventurat ea cu voce slabă.

Jason a oftat exploziv și s-a lăsat pe spate.

– Helena are o poziție socială importantă, Storm. Și este unul din oamenii frumoși. Bănuiesc că am fost îndrăgostit de ea, da, m-am înșelat. Era extrem de superficială – o persoană căreia nu-i păsa de nimic decât de haine și corpul ei sau de ce gândeau alții despre ea. Uit-o, Storm.

– Totuși a murmurat ea, bărbații iubesc asemenea femei foarte profund.

– Mă întrebi dacă mai simt ceva pentru Helena Salisbury ? A scuturat din cap lent. Nu mai simt, Storm. Nu în acel sens, jur.

– Îţi aminteşti suferinţa totuşi, l-a acuzat ea. Dacă mai suferi încă pentru ce ţi-a făcut, atunci trebuie că o iubeşti !

– Niciodată n-am iubit-o, Storm, a scrâşnit el. Nici măcar nu am spus asta. Trădarea ei m-a rănit, nu încheierea afacerii noastre. Crede-mă. Buzele lui le-au găsit din nou pe ale ei, hărţuitoare, chinuitoare, până ce s-a tras spre el, nemaipăsându-i dacă era prima sau ultima femeie în braţele sale, nemaipăsându-i dacă el mai simţea ceva pentru Helena Salisbury. A avut nevoie de un imens efort de voinţă pentru a rezista îndemnului interior de a-i ceda, de a-l lăsa să o ia, oricum dorea.

– Dacă îmi ceri să mă opresc, mă opresc, a şoptit el. Pielea îi ardea pe a ei, era ca şi cum fiecare muşchi din corpul ei se topea, dorind să se reverse în el, să devină una cu el. Dacă nu-mi spui să mă opresc, atunci nu mă opresc, Storm, a zis el. Am atâta nevoie de tine, am nevoie de tandreţea ta, de alinarea ta... Cuvintele lui o puneau pe foc aproape mai mult ca atingerea lui. Febril, şi-a coborât mâna pe netezimea fermă a stomacului lui. Reacţia lui a fost instantanee, întretăierea respiraţiei lui accelerându-i pulsul. O, nu ! Propriul ei corp i se ridica împotrivă ? Pielea lui Jason se simţea umedă, respiraţia îi ve-

nea în gâfâituri uşoare. Storm îşi suporta tot mai greu propriile sentimente. Cu disperare, şi-a oprit mintea să mai gândească la îndoielile ei, la prevedere, la acel ultim instinct de autoconservare care ţipa în ea : *el îţi va zdrobi inima.* Faţa îi era lipită de pieptul lui, inima lui îi zvâcnea în obraz ; şi-a plimbat cu timiditate degetele peste corpul lui, inima desfătându-l-se sălbatic în geamătul profund izbucnit pe buzele lui.

Sunetul telefonului a fost un ţipăt care a rupt tăcerea mistuitoare de nervi a pasiunii lor. Amândoi au îngheţat de neîncredere şi groază în timp ce sunetul strident se auzea în întuneric. Şi Storm, cu mintea revenindu-i uşor pe pământ a rostit o rugăciune de uşurare. Cu o injurătură, Jason a aprins veioza, s-a ridicat supărat, cu torsul lui frumos acoperit de transpiraţie şi a ridicat receptorul. A inspirat adânc şi cu cea mai calmă voce de care era capabil, a spus :

– Da ?

Ea stătea întinsă pe spate, simţindu-se puţin ameţită, tot corpul durând-o de dorinţă arzătoare şi s-a uitat la bărbatul pe care-l iubea atât de mult în timp ce el asculta vocea de la celălalt capăt al firului. Ochii lui căprui s-au dilatat, gura contorsionându-se într-o grimasă confuză. A lăsat receptorul să-i cadă în poală şi a privit-o fără să-i vină să creadă.

– E directorul, i-a spus el, cu voce răguşită. Zice că a reuşit să găsească două camere single şi ne întreabă dacă le vrem ?

CAPITOLUL VII

Balonul a sosit a doua zi dimineața cu avionul de la Milano. Cea mai mare parte a zilei a fost ocupată cu pregătirea lui pentru cursă, care trebuia să înceapă a doua zi dimineața la șapte și jumătate punct. Punctul de plecare, pentru a spune așa, era câmpul mare frumos din afara orașului numit Campo Grazieno. Lăsându-l pe Jason să facă ultimele verificări dinainte de cursă la toate instrumentele și la arzător, Storm s-a plimbat prin mulțimea de conducători de baloane care se ocupau de lucruri similare, până la chioșcul cu hotdogs pentru a cumpăra ceva de mâncare pentru amândoi.

Era ușor de văzut de ce fusese numită „Cursa Frunzelor Căzătoare". Peisajul tocmai începuse să capete culoare de toamnă deplină și era uluitor de minunat. Sub cerul rece, senin, pomii aveau o mie de nuanțe diferite de roșu-cafeniu, chihlimbar și ruginiu și galben și roșu. Iarba era presărată cu ultimele flori de vară și primele flori de toamnă și acoperită cu un strat ușor, proaspăt de frunze. În timp ce ea stătea și aștep-

ta hot-dog-ul, briza ușoară a scuturat mai multe frunze uscate din șirul de plopi.

– *Bel tempo*, a zâmbit la vânzătorul de hot-dog, fermecat de această blondă frumoasă cu ochi verzi calzi. Storm l-a răsplătit cu un surâs. Timpul era într-adevăr frumos. O perioadă frumoasă a anului de fapt, puteai simți natura plutind între un anotimp și altul, un moment de acalmie înainte ca voluptatea verii depline să cedeze locul frumuseții mai grave a toamnei.

Campo Graziano era înțesat de lume, majoritatea privitori entuziaști. Cele mai multe baloane erau desfășurate pe iarba bogată formând întinderi strălucitor colorate de poliuretan, însă unul sau doi dintre competitori le umflaseră experimental și sferele gigantice atârnau peste peisajul aglomerat, legănându-se maiestos în vântul delicat. Echipele cu camere de luat vederi ale diferitelor televiziuni internaționale concurau pentru cele mai bune unghiuri și în timp ce Storm îi ducea hot-dogul lui Jason prin mulțime, a trecut pe lângă autobuzul alb al BBC.

– Ești englezoaică, nu ? a întrebat unul dintre cameramani și, când Storm a dat din cap afirmativ, a vrut să știe dacă participă la întrecere. Ochii lui s-au aprins și l-a chemat prin walkie-talkie pe cel ce lua interviuri.

– L-am căutat pe Bentley peste tot, a informat-o el. Ne dă un interviu, ce crezi ?

– Ați putea încerca, a zâmbit ea și i-a condus prin mulțime acolo unde Jason descurca legăturile balonului stacojiu-turcoaz.

Interviul a început cu rutina obișnuită. Storm, surprinzător de netulburată de primul ei contact cu mass media, se uita la chipul frumos al lui Jason răspunzând vioi și fluent întrebărilor.

– Deci credeți că aveți o șansă să câștigați ? a întrebat reporterul, un bărbat cu fața subțire, de la secția de sport.

– Cu certitudine, a zis Jason, arătându-și dinții perfecți într-un rânjet care urma, se gândea Storm confuz, să înfierbânte un milion de inimi în Marea Britanie. Reporterul s-a întors spre camera de luat vederi.

– Jason Bentley, desigur, e mai cunoscut drept unul dintre cei mai ambițioși avocați din Marea Britanie. Cei mai mulți telespectatori și-l vor aminti drept avocatul apărării în cazul notoriu de omor din Cannon Street. S-a întors spre Jason ai cărui ochi căprui mijeau amenințător.

– Achitarea lui Morgan și Outram a fost o floare la ureche, nu, domnule Bentley ? Batjocura din vocea reporterului nu a fost prea mascată și Jason a ridicat din umeri supărat. Inima lui Storm s-a oprit. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult reporterului decât să-l facă pe Jason Bentley să explodeze în fața camerelor care, după cum vedea, se mișcau pentru a lua imagini cât mai de aproape cu figura lui Jason.

– Presupun că ați fost foarte ocupat cu pregătirea acestei întreceri, a continuat reporterul cu un zâmbet tăios ca un brici. Mă întreb dacă ați auzit că Mavis Walker, principalul martor al

acuzării, a fost ucisă brutal într-un club din Soho la câteva zile după proces ?

– Da, a scrâșnit Jason. Știu bine acest lucru. A strâns din pumni. Evident, reporterul a simțit tensiunea lui Jason și și-a lins buzele subțiri.

– Presupun că ați fost foarte mulțumit de dumneavoastră când ați asigurat eliberarea lui Billy Morgan și Butch Outram, a continuat, deși știați...

– E munca mea, a spus Jason cu ochii ca gheața. Lui Storm îi bătea inima tare. Știa ce urmează. Explozia se va abate asupra reporterului, indiferent cum ; și agonia internă a lui Jason cu privire la caz nu-i va permite să raționeze normal – și apoi va fi prea târziu.

– Sigur că e munca dumneavoastră, a zis în derâdere reporterul. Și încă o muncă indispensabilă. Totuși, scăparea celor doi băieți nu pare să fi fost spre binele lui Mavis Walker, nu ?

– E o calomnie ! a replicat Jason, corpul lui puternic devenind rigid de tensiune.

– Chiar așa ? Sprâncenele înguste ale reporterului s-au arcuit spre cer. De ce ? N-am spus nimic necuviincios, nu ?

– Aproape că ai insinuat că Morgan și Outram au omorât-o pe Mavis Walker, a mârâit Jason. În mod clar era pe punctul de a-și pierde cumpătul și Storm a gemut în ea. Avea să fie un dezastru !

– Nu credeți că au omorât-o ? a întrebat reporterul cu răutate.

– Nu are nimic de a face cu mine, a replicat el gura devenindu-i o linie aspră.

– Nu ? Din nou sprâncenele subțiri au exprimat neîncredere. Reporterul a schimbat foaia. Polițistul Davis a fost înmormântat miercurea trecută, a spus el. Avea douăzeci și cinci de ani.

– E foarte tragic, a scrâșnit Jason.

– Da, nu ? a zis în zeflemea reporterul, simțind că Jason era pe punctul de a-și pierde cumpătul în orice clipă. Însă ucigașii polițistului Davis au scăpat nepedepsiți...

– N-au fost arestați încă, a întrerupt Jason cu fața aspră și supărată.

Reporterul a revenit batjocoritor :

– O mulțime de oameni consideră că au fost arestați, domnule Bentley și că dumneavoastră ați fost destul de deștept să-i scăpați !

– Outram și Morgan nu l-au ucis pe polițist, a mârâit el ca răspuns.

– Nu ? Dar ați fost plătit foarte bine ca să dovediți asta, nu ? a replicat reporterul ofensiv.

– Să fii al naibii, a început Jason înaintând cu pumnii strânși. Disperată, Storm l-a apucat de braț și l-a tras posesiv spre ea.

– Se pare că nu aveți suficiente cunoștințe despre legile engleze, i-a spus ea reporterului cu un zâmbet strălucitor. Camerele s-au îndreptat spre ea și reporterul, plăcerea fiindu-i aparent răpită pentru moment, a întins acru microfonul.

– Ce vreți să spuneți cu asta, domnișoară... Calderwood ?

– Vreau să spun următorul lucru : cazul în speță este terminat. Iar Morgan și Outram au fost achitați. Asta înseamnă, a adăugat ea, ca și când explica ceva simplu unui copil foarte mic, că au fost găsiți nevinovați. Nevinovați pentru ce au fost acuzați.

– Da, dar...

– Au fost judecați de un juriu, i-a amintit ea calmă. Un grup de doisprezece adulți, bărbați și femei, care nu aveau nici un interes și nici speranțe într-un fel sau altul. Și ei au decis că Morgan și Outram nu au comis crima. Așa că, a conchis ea uitându-se la el cu ochi verzi reci, să începeți să insinuați că erau vinovați după toate astea, nu e numai ridicol, ci și condamnabil.

Jason tăcea cu ochii încă mijiți. Reporterului i s-a pus un nod în gât apoi a îndrăznit un zâmbet acru.

– Morgan și Outram sunt niște ucigași...

– Nimeni nu neagă acest lucru, a întrerupt calmă Storm. Dar se întâmplă să fie un alt punct fundamental în legea engleză că oamenii sunt acuzați de câte un lucru o dată. Și indiferent ce au făcut altcândva acești doi copii, nu l-au ucis pe P.C. Davis. Și ar fi fost o mare eroare de justiție dacă ar fi fost condamnați.

– Dar Mavis Walker...

– Moartea ei este de asemenea o tragedie, a dat din cap Storm. Însă mărturia ei la proces s-a dovedit răutăcioasă și total falsă.

Reporterul arăta uluit.

– Asta nu înseamnă că a meritat ce i s-a întâmplat, a spus în cele din urmă.

– Sigur că nu, ar fi teribil de spus așa ceva. Dar e la fel de teribil să se încerce a-l blama pe Jason Bentley pentru moartea ei, când mi se pare că a acționat superb într-un caz extrem de dificil și ambiguu.

S-a făcut tăcere, umplută doar de sunetul îndepărtat al unui sistem de difuzare publică anunțând buletinul meteo. Reporterul le-a zâmbit ușor la amândoi.

– Ei bine, domnule Bentley, a comentat el, se pare că aveți și dumneavoastră un apărător foarte eficient. Îmi pare rău dacă...

Unul dintre tehnicieni s-a apropiat de el cu căștile la ureche, ținând un exemplar din ziua precedentă a jurnalului *Telegraph*. Pe prima pagină erau fotografii ale lui Billy Morgan și Mavis Walker și tehnicianul a arătat articolul de dedesubt.

– Mai bine citește aici, Sam; i-a sugerat el Reporterul s-a uitat peste articol cu atenție în timp ce cameramanii se relaxau coborând aparatele lor grele și aprinzând țigări.

– Butch Outram l-a băgat la răcoare pe Billy Morgan, a comentat el. A fost acuzat de uciderea lui Mavis Walker.

– Dă-mi să văd. Jason a luat ziarul și a parcurs articolul. Reporterul s-a uitat la Storm.

– Alibiul lor s-a prăbușit, i-a spus el. Și în plus l-au identificat pe ucigașul adevărat al po-

liţistului Davis – trei duri din una din bandele din East End. Au fost şi ei arestaţi. E un succes pentru poliţie.

Jason a ridicat privirea cu ochi gânditori.

– Ştiam asta, a murmurat.

Reporterul şi-a şters bărbia, apoi a zâmbit.

– Domnule Bentley, se pare că vă datorez scuze. Apărătorul dumneavoastră, a făcut un semn către Storm, a avut dreptate în definitiv. Aţi luat decizia corectă într-o situaţie foarte dificilă. Îmi pare rău de ce am spus.

– E munca dumitale, a ridicat Jason din umeri acordându-i un surâs ambiguu.

– Da, dar am făcut-o puţin prea bine. Uite, putem repeta interviul ? Chiar de la început ?

Jason a ezitat, pe urmă a încuviinţat.

– Grozav şi fără prostii de data asta, promit. Domnişoară Calderwood, vreţi să veniţi şi să-i luaţi braţul cum aţi făcut înainte ? Foarte bine, e perfect. Ce pereche frumoasă, nu-i aşa, băieţi ?

Storm i-a zâmbit lui Jason şi apoi reporterul s-a înclinat spre ei cu şarm profesional.

– Strălucitul avocat Jason Bentley are un hobby destul de neobişnuit, a început el. Atunci când nu are grijă să se facă dreptate în ploioasa Londră este aici în Italia concurând într-una din cele mai fascinante şi prestigioase întreceri din lume – Cursa Transalpină de Baloane, cunoscută mai familiar drept Cursa Frunzelor Căzătoare.

În timp ce echipa de filmare se îndepărta cu interviul realizat, Storm i-a întins tare hot-dog-ul acum rece pe care-l ținuse strâns în mână de când se întorsese.

– S-a muiat puțin, și-a cerut ea scuze. Vrei să-ți aduc altul ?

Jason a privit-o câteva secunde lungi, cu ochi insondabili. Apoi a luat hot-dog-ul, l-a aruncat și i-a luat fața lui Storm în mâini. Sărutul pe care i l-a dat pe buze a fost cel mai viguros și cel mai perfect pe care l-a primit vreodată.

– Vai, a zis ea clătinându-se.

El a surâs.

– Mulțumesc – Portia.

– Portia ?

– Nu-i nimic. A bătut-o ușor cu palma pe obraz. Se pare că ți-ai schimbat opiniile despre profesia mea, a adăugat sec. Oricum, m-ai scos din încurcătură. Eram pe punctul de a-l pune la pământ pe prietenul Sam.

– Știu, a spus ea, încă îmbujorată după sărutul lui. I-a evitat ochii. E gata balonul ?

– Aproape. E o mică problemă cu altimetrul. Nu-mi ia mai mult de câteva minute să-l aranjez și apoi mergem înapoi la Cremona să luăm prânzul. E bine ?

Ea a dat din cap și a stat deoparte privindu-l cum lucrează la instrumentul delicat, cu mâini sigure. Buzele și le simțea învinețite de sărutul lui și gândurile i s-au îndreptat spre noaptea dinainte. Roșeața i-a rămas pe față

în timp ce-şi amintea patul imens şi cât de aproape fusese să-i cedeze. După acel telefon providenţial au râs amândoi până n-au mai putut, vocea directorului auzindu-se ca un cârâit întrebător din receptorul abandonat pe cuvertură. Apoi s-a cuibărit în braţele puternice ale lui Jason şi a adormit imediat, pentru a se trezi a doua zi dimineaţa cu faţa pe pieptul lui şi cu mâna pe suprafaţa fermă a stomacului său.

– La ce te gândeşti ? a clipit. Jason nu ridicase privirea ca să întrebe ci aranja cu grijă ceva care arăta a arc de ceas într-un mic cilindru de metal.

– La nimic deosebit, a minţit ea.

A pus cilindrul înapoi în carcasa lui cu un clic şi a ridicat privirea spre ea.

– Mi-a plăcut noaptea trecută, a zis el calm.

– Aşa... Roşeaţa i-a revenit în obraji.

– Şi nu mă gândesc la giugiuleală, a mustrat-o el.

– La ce atunci ?

– La faptul că am dormit cu tine. Literalmente. S-a ridicat ştergându-şi mâinile de praf şi lui Storm i-a amintit de prima oară când l-a întâlnit. Îşi ştersese mâinile de praf cu aceeaşi mişcare şi atunci. Că am fost cu tine. Eşti foarte odihnitoare, Storm.

– Sunt ?

– Nu când îți ațintești ochii aceia verzi spre mine într-un anumit mod, a recunoscut el. Dar în general, da. E ceva profund liniștit în tine, Storm.

– Este ? A căscat gura spre el. Prietenii îmi spun întotdeauna ce persoană neastâmpărată sunt, incapabilă să stau două minute într-un loc.

– Nu mai e așa.

– Ce ?

El i-a surâs cu gentilețe. Nu-ți dai seama ? Te-ai schimbat, Storm. Probabil pentru totdeauna.

Ea s-a uitat în ochii lui căprui, gândindu-se la ceea ce spusese el.

– Adevărat ?

– Uită-te la tine, nu fizic, vreau să spun. Ești diferită, mai calmă, mai echilibrată. Mai puțin înclinată să fii stupidă și să te iriți. Storm pe care am întâlnit-o acum două săptămâni n-ar fi fost în stare deloc să acționeze atât de inteligent cu acel reporter, cum ai procedat tu. Se pare că acum știi mai bine ce vrei.

Avea dreptate. Se maturizase în ultimele săptămâni mai rapid decât în ultimiii ani. Și știa ce vrea acum. Știa că-l iubea pe Jason Bentley mai mult decât puteau spune cuvintele. Și că el nu o iubea.

– Aștepți cu interes balul de diseară ? a întrebat el nonșalant, trăgându-și hanoracul.

– Balul ?

– Trezește-te, adormito, a spus el sec. Mergem la balul concurenților în seara asta, știi ?

– A, da, îmi amintesc. Și abia aștept într-adevăr, a zis ea încet.

Jason s-a uitat la ea.

– M-ai fi putut păcăli, a comentat el.

Balul însuși era un arajament grandios, organizat în primăria barocă. În plus, față de cei o sută douăzeci de concurenți se mai aflau prezenți cel puțin de două ori mai mulți oameni de presă, oficiali, demnitari (arătând incredibil de solemni) și oaspeți de onoare. Aceștia din urmă includeau o actriță italiană renumită și frumoasă care fusese adusă pentru a aureola atmosfera generală. Storm și Jason au fost plasați la masa ei, printre aranjamente strălucitoare de trandafiri, argintărie și cristaluri și ea admirase vedeta toată noaptea. Cu invidie, Storm a observat tenul perfect al femeii mai în vârstă și genele incredibil de lungi, dar evident naturale. Această față renumită a reflectat ea, avea cel puțin cincizeci de ani, și totuși anii adăugaseră numai grație și frumusețe inefabilă corpului ei fabulos, ochilor mari lucitori, gurii largi, zâmbind misterios.

– Nu e uimitoare ? i-a șoptit Storm lui Jason. E ca o regină.

– Da. Și când a început era numai o florăreasă din Neapole. A surâs pe când o priveau

pe marea doamnă ascultând cu un interes grațios o istorie plictisitoare pe care i-o spunea primarul.

– Aș da orice să fiu la fel de frumoasă ca ea, a șoptit Storm cu invidie.

– Ești mai frumoasă decât ea, i-a zis Jason calm.

Ea s-a uitat la el cu ochii mari.

– Ce ? A clipit, apoi a privit într-o parte. Ei, ești numai amabil cu mine...

– De ce aș fi amabil ? A examinat-o grav. Un corp splendid într-o rochie de seară magnifică. E adevărat. E o frumusețe de seră, dar tu ești proaspătă, naturală. Nu cred să fi cunoscut vreo femeie mai drăguță ca tine, Storm.

Ea a căscat gura spre el, simțindu-se puțin amețită. Era serios ? Înainte de a bălbăi un răspuns istoria primarului a ajuns la finalul ei neamuzant și marea stea s-a aplecat spre Jason, cu ochii ei lucitori plini de interes.

– Și dumneata, *signore*, și dumneata intenționezi să câștigi cursa ?

– Desigur, *madonna*, a surâs el. Altceva nu se discută, nu ?

– Nu pentru dumneavoastră bărbații, a răspuns Steaua, ochii scânteindu-i. Pentru noi, bietele femei e diferit, nu ? Trebuie să stăm acasă în timp ce dumneavoastră creaturile mari, puternice vă duceți să câștigați întrecerile, să construiți canale, să luptați în războaie. Nu am dreptate ?

– Sunteți prea modestă, *madonna*, a rânjit Jason. Uite ce măcel ați făcut.

– Eu ? a gângurit ea cu ochii pe jumătate închiși.

– Dumneavoastră, *madonna*, cu inimile bărbaților de pe întregul glob.

Ea a râs, un chicotit delicios care a gâlgâit din coloana subțire a gâtului ei.

– Însă victimele mele nu mor de fapt, *signore* !

– Nu numai o dată, nu, ci de o mie de ori !

A râs din nou. Primarul, zâmbind afabil, și-a dres glasul ca preludiu la o altă istorisire interminabilă și marea stea și-a ridicat ochii spre cer pentru o fracțiune de secundă – o mică rugăminte de salvare, adresată numai lui Jason.

– Îmi faceți onoarea să dansați cu mine, *madonna* ?

– Aș fi încântată, a rostit ea întorcându-și întreaga forță a ochilor ei migdalați spre Storm. Asta dacă frumoasa dumneavoastră parteneră nu are vreo obiecție ?

– Niciuna, *madonna*, a răspuns Storm cu gratie și a privit-o în timp ce ei s-au îndreptat braț la braț spre ring. Orchestra a început valsul „Dunărea albastră" în onoarea actriței și brusc, ringul de dans a fost ticsit de perechi valsând sub balonul mare umplut cu heliu pe care organizatorii îl suspendaseră deasupra ringului. Storm s-a uitat la Jason și la actriță, potrivindu-se splendid cum se mișcau prin mul-

țime. Era destinul ei să petreacă tot timpul în Italia stând pe scaun în vreme ce Jason dansa cu populația feminină a Italiei ? O durea inima după el. Considera cu adevărat că e frumoasă ? Sau era pur și simplu amabil cu o mică fată englezoaică, departe de casă ?

A cuprins-o o o profundă melancolie. Mâine întrecerea va fi în plină desfășurare. Vor petrece câteva ore agitate împreună, sus deasupra norilor și apoi vor fi înapoi în Anglia, separați. Îl va mai vedea vreodată pe Jason, după ce se va termina cursa ? Se îndoia de asta. El o prevenise să nu-și facă tot felul de iluzii romantice și ea îl ignorase. Dar ar fi putut face ceva ? Poate cineva face ceva ca să nu se îndrăgostească ? Și-a amintit cum a venit dragostea ei, atât de abrupt, în chicineta micului ei apartament și a zâmbit cu tristețe. Valsul continua spre punctul lui vesel culminant și Jason o învârtea pe actriță în brațe ca pe o pană. Cu un ropot de aplauze, valsul s-a terminat și orchestra a început *Trandafirul din Istanbul*. Jason a condus-o pe partenera lui care se înroșise și surâdea cu surâsul ei renumit, înapoi la masă. Primarul și anturajul său erau gata să o primească și Jason s-a așezat din nou cu Storm, întorcându-se spre ea, râzând :

— Vrei să... S-a oprit uitându-se la ea Era aproape să-i dea lacrimile. El s-a aplecat înainte. Vrei să mergi acasă ? a întrebat calm. Storm a

dat afirmativ din cap şi el s-a ridicat imediat trăgând-o în sus şi conducând-o printre mesele aglomerate spre ieşire. La garderobă şi-a luat haina ei frumoasă albă şi şi-au croit drum prin aerul răcoros al nopţii. În timp ce fuseseră în sala de bal, ninsese puţin, şi Cremona era acoperită de un strat subţire alb de zăpadă proaspătă. Braţul lui Jason se afla în jurul mijlocului ei şi ea şi-a aplecat capul tristă pe umărul lui. Portarul a fluierat după un taxi la ieşirea lor, însă Jason a scuturat abrupt din cap şi a condus-o pe Storm în josul scărilor de marmură, în stradă şi prin piaţa mărginită de plopi. Ea şi-a tras haina de lână mai strâns în jurul rochiei ei subţiri de mătase.

– Unde mergem ? a întrebat.

– Să găsim o trăsură, a zâmbit el.

– Trăsură ?

El a dus-o pe cealaltă parte a pieţei unde se afla oraşul vechi. Un şir de trăsuri cu cai deschise se aflau pe strada liniştită, aşteptând clienţii. Ningea încă uşor şi caii mari castanii scoteau aburi şi loveau încet din picioare în aerul proaspăt.

– Aşa se întorceau înainte acasă oamenii de la baluri a zâmbit Jason. Tipii ăştia bătrâni sunt ultimii dintr-o rasă pe cale de dispariţie.

Birjarul din faţă, văzându-i venind spre el, a îmboldit calul la trap şi i-a întâlnit la colţul pieţei.

– La Imperial, te rog, i-a spus Jason şi a ajutat-o pe Storm să se urce în trăsură. Cana-

pelele erau din piele roșie, lustruite de ani de folosință și erau mai multe pături într-un colț. Cu una din ele, Jason a înfășurat picioarele zvelte ale lui Storm, petrecându-i-o în spate și apoi s-a așezat pe locul din față cu un braț întors de-a lungul spătarului.

Clopoțeii mici ai trăsurii zdrăngăneau muzical și clap-clopul potcoavelor cailor făcea un zgomot delicios, demodat, care se auzea ca un ecou liniștit pe străzile goale, acoperite de zăpadă. Storm stătea rezemată pe spate, fulgii de zăpadă lipindu-se ca niște sărutări mici reci pe fața ei, și respira aerul nopții. Mirosea vag a castane prăjite și a zăpadă proaspătă.

– Ei, și acum, a spus Jason calm, ce s-a întâmplat, Storm ?

– Despre ce e vorba ? a parat ea, evitându-i ochii.

– Despre tine. Când m-am întors de la dans, arătai de parcă erai pe punctul să izbucnești în lacrimi. Ce e ?

– Nimic, a oftat ea. Sunt puțin emoționată, asta e.

– Din cauza întrecerii ? a întrebat el cu grijă. Ea a dat din cap și el părea că se relaxează ușor. Mișcarea trăsurii era infinit de liniștitoare, o mișcare delicată oscilantă care dintr-un anumit motiv îi amintea lui Storm de copilărie.

– Ce idee minunată ai avut, a spus ea, încercând să zâmbească.

– Îmi pare bine că îți place, i-a răspuns el, însă ochii lui căprui o studiau atent. Vizitiul, cu un cilindru vechi lăsat pe capul lui cărunt, îi cloncănea încurajator calului.

Cremona era un oraș tăcut, cu străzile aproape pustii. Numai când au trecut pe lângă o cafenea sau o tavernă au auzit sunete de festivitate și au zărit grupuri fericite prin ferestrele luminate. Și ningea imperceptibil. Au călătorit în tăcere, Storm uitându-se pe ascuns la chipul lui, tânjind de dragoste pentru el. La hotelul Imperial s-au urcat în cameră fără să-și vorbească. Ridicând telefonul Jason a comandat cafea și o gustare ușoară – nici unul din ei nu mâncase la bal – și s-au așezat în fotoliile cretonate, amândoi tăcuți.

– Nu e numai întrecerea, nu ? a întrebat Jason cu delicatețe.

Storm a deschis gura pentru a protesta, a văzut privirea din ochii lui și a închis-o la loc.

– Da, a zis ea în cele din urmă. E mai mult decât întrecerea.

– Ce este ? Eu ?

– Da, a șoptit ea. Chelnerul le-a adus cafeaua și o tavă cu sandviciuri și câteva fructe și l-au privit cum le pune jos și se înclină în tăcere. Jason a turnat cafea, i-a dat ei o ceașcă, apoi s-a lăsat pe spate, cu ochii gravi.

– Storm, a început el ușor... Te-am prevenit o dată să nu-ți faci idei romantice prostești despre mine.

– De ce sunt prostești ? a întrebat ea mângâindu-și mâinile cu căldura ceștii de cafea.

– Pentru că vei avea numai de suferit, Storm. Ar fi trebuit să te stabilești la o relație pur fizică.

– Jason, eu...

– Ar fi fost mai sănătos și mai ușor pentru amândoi, a zis el brutal. Pasiunile romantice nu fac decât să ne creeze probleme.

– Probleme pentru blestemata ta de întrecere, vrei să spui, s-a aprins ea. Numai la asta te gândești ?

– Asta e motivul pentru care suntem aici, i-a amintit el cu răceală.

– Nu sunt mașină, Jason, a spus ea cu amărăciune. Nici eu n-am vrut să se întâmple asta.

– Uite, a spus el scurt, să fim cinstiți – nu aveai cine știe ce cunoștințe despre sex înainte de a mă întâlni pe mine, nu ?

– Știi că nu, a zis ea posacă.

– Exact. Și pentru prima oară, ai întâlnit un bărbat care e mai mare ca tine și care știe ceva mai mult despre sex decât tine. Ceea ce ai experimentat cu mine e numai dorință, Storm. În definitiv, ești o tânără sănătoasă, e perfect natural. E sex, pur și simplu, nu o mare descoperire emoțională.

– Asta e ceea ce ai dori să crezi, a spus ea supărată.

– Am vrut pe cineva să mă ajute cu această cursă blestemată, a replicat el. Nu cineva care să-mi stea în cale !

– Cum ți-am stat în cale ? a întrebat.

Jason s-a ridicat agitat și a făcut pași prin cameră.

– Crezi că îmi face plăcere să fiu cu tine ? i-a trântit-o. Crezi că e ușor să fii cu o femeie frumoasă, să dormi în același pat cu ea, să-ți împarți viața cu ea și să nu ai voie s-o atingi ?

– M-ai atins o mulțime, i-a amintit ea caustic.

– Vreau să fac dragoste cu tine, a scrâșnit. Nu să ne jucăm de-a virgina toată noaptea !

– Fă dragoste cu mine, atunci, a șoptit ea, inima bătându-i puternic.

El a făcut o grimasă de dispreț.

– Nu încerca să joci teatru și să faci pe târfa, Storm, pentru că nu ești.

– Nu joc teatru, a zis ea cu o voce încordată. A lăsat haina albă să-i alunece de pe umeri dezvăluindu-și pielea aurie a brațelor și a gâtului pe fundalul albastru al rochiei. El a strâns din dinți, ochii străbătându-i înfometat corpul, apoi s-a întors într-o parte.

– Încetează, Storm, a scrâșnit din nou.

– Crezi că nu te vreau ? a șoptit ea. Și dacă-mi vrei trupul, Jason, m-am hotărât în sfârșit. Ia-mă.

– Pentru Dumnezeu, fii serioasă, a replicat el. Doar nu crezi că aș mai avea de-a face cu tine acum, nu ?

– De ce nu ? Numai pentru că...

– Pentru că ți-ai împuiat capul ăla tânăr idiot cu prostii sentimentale, de asta, a zis el crunt.

– Știu ce ți-a făcut Helena Salisbury, a spus ea imperios, dar nu-ți poți baza restul vieții pe sentimentele tale pentru ea !

– Helena ? a gâgâit el. Nu mai dau nici doi bani pe Helena, tu îmi creezi destule probleme, tânără doamnă.

– Da ? a întrebat, neștiind dacă ce-i spusese îi face plăcere sau nu. Atunci de ce nu încerci să rezolvi unele din ele chiar acum ? a zis ea provocatoare.

– Nu, atâta timp cât creierul tău e zăpăcit de prostii romantice, a replicat el.

– De ce tot numești asta prostie romantică și sentimentală ? a întrebat ea. Are un nume, știi.

– Dragoste ? a remarcat el batjocoritor. Puțin probabil !

– De ce nu ? a întrebat ea calmă.

– Pentru că sunt prea bătrân pentru tine, pe de o parte, a zis el aspru.

– Ești numai cu zece ani mai în vârstă...

– Sunt cu o mie de ani mai bătrân ca experiență, a întrerupt el.

– Atunci arată-mi, s-a rugat ea. Ochii lui au strălucit ca o flacără și s-a dus spre ea apucând strâns brațele scaunului.

– Nu vezi că și eu tânjesc după tine ? a spus el cu patimă. Nu vezi cât de mult te vreau, cât vreau să te ating, să te zdrobesc de mine ?

– Jason... A întins mâinile tremurânde pentru a-i mângâia fața. Scumpule...

– Storm, nu vreau să te fac să suferi, a gemut el. Am nevoie atât de mult de tine, dar nu așa cum vrei tu.

– În ce fel, atunci ?

– Astfel. Sărutul lui a fost sălbatic, pasionat, cu brațele strânse în jurul umerilor ei. A ridicat-o în brațe și s-a uitat la ea cu niște ochi care o amețeau și o înfiorau. Doamne, a murmurat el răgușit. Aș dori să te pun jos pe acest pat acum și să fac dragoste cu tine !

Ea s-a agățat de gâtul lui.

– Dacă așa vrei, atunci ia-mă, a respirat ea greu.

El a clătinat din cap, cu ochii chinuiți.

– Dacă ai vrea ce vreau eu, ar fi atât de ușor, a spus el calm. A dus-o în pat și a pus-o cu gentilețe jos. Ea s-a agățat de brațele lui și el s-a uitat în jos spre chipul ei frumos, netezindu-i părul auriu peste cuvertură.

– Vai, Storm, a oftat, mângâindu-i ușor fața, de ce-mi faci asta ?

– Vorbesc serios, a zis ea, inima zbătându-i-se ca o pasăre în capcană. De ce să-ți faci probleme din cauza mea, Jason ? Dacă în inima ta nu e loc pentru mine, de ce să-ți faci griji de ce se întâmplă cu mine ?

S-a uitat la ea câteva secunde lungi, apoi s-o aplecat și a sărutat-o cu infinită tandrețe pe buze.

– Pentru că, mica mea idioată, a spus el slab, întreaga problemă este că îmi placi suficient pentru a nu vrea să te rănesc. S-a ridicat și și-a dat drumul la cravată, un zâmbet ambiguu arcuindu-i gura splendidă. Îți dai seama, a oftat, că trebuie să petrec încă o noapte întreagă alături de tine ?

– E atât de îngrozitor ? a întrebat ea uitându-se în sus la el.

– Ți-ai face pe un om care moare de sete să doarmă lângă o frumoasă fântână de cristal ?

– O, Jason...

– Ajunge ! a prevenit-o el punându-i un deget sever pe buze. N-ai putea niciodată accepta genul de relație pe care-l vreau, Storm.

– De unde știi ? a întrebat disperată. Poa'e...

– Poate nimic. Și-a descheiat cămașa frumoasă de mătase și a scos-o, dezvăluindu-și corpul cu pielea catifelată pe care ea îl știa atât de bine. Ești născută pentru căsătorie și o casă drăguță în suburbii.

– Şi tu ? a întrebat ea.

Jason s-a uitat la ea, albastrul strălucitor al rochiei punând în evidenţă pielea ei aurie ca mierea.

– Asta nu-i pentru mine, Storm. Nu încă, oricum. Am nevoie de o viaţă fără complicaţii.

– Dar faţă de Helena ai simţit altfel, l-a acuzat ea.

– Da, a încuviinţat el. Şi am descoperit pe pielea mea cât de prost plasată a fost încrederea mea. Discutasem chiar şi despre căsătorie, Storm. Doamne, mă gândesc cu groază la nefericirea prin care am fi trecut dacă chiar ne-am fi căsătorit. Helena era extrem de superficială, o femeie pentru care nimic nu conta cu excepţia plăcerii ei personale şi a statutului social. A scuturat din cap supărat. Ştii ce m-a zguduit cel mai mult din toată afacerea ? Că am putut s-o judec atât de greşit. Că am putut să fiu atât de prost încât să mă încred în cineva atât de gol şi superficial ca Helena Salisbury. Ei bine, am jurat să nu mai fac din nou aceeaşi greşeală, Storm. Că nu voi mai avea atâta încredere într-o altă femeie. Tot ce vreau, a spus el încet, este dorinţa ta. Şi tot ce pot să-ţi dau e dorinţa mea.

– M-aş putea mulţumi cu asta, dacă aş iubi pe cineva.

– Nu fi proastă, a zis el aspru. Cum să te fac să înţelegi ? S-a uitat crunt la ea. Nu în-

semni nimic pentru mine, Storm, a spus cu o voce aspră. Absolut nimic. Eşti numai o femeie în patul meu — şi am avut atâtea femei în pat că am început să le încurc. M-am făcut clar înţeles ?

Ea s-a ridicat, arzând de supărare şi suferinţă.

— Da, Jason, a rostit ea. A fost clar ca bună ziua !

— Bun.

El s-a dus în baie şi a trântit uşa.

Storm s-a uitat după el cu ochii verzi furioşi. Apoi a murmurat un cuvânt care nu se aude de obicei în cercuri politicoase şi a aruncat o pernă cu toată forţa în uşa de la baie. Aceasta s-a deschis şi Jason a privit-o cu ochi reci.

— Nimic nu este mai îngrozitor decât o femeie căreia nu i se dă atenţie. Să-ţi ţii firea, tânără doamnă, sau dacă nu îţi dau câteva la fund.

Storm s-a dus la masa de toaletă şi şi-a periat părul inofensiv cu mişcări duşmănoase, în ochi strălucindu-i lacrimi de mânie şi nefericire. Îi aruncase dragostea înapoi în faţă. O costase atât de mult ca să o recunoască în faţa lui ! Şi o costase şi mai mult să se împace cu gândul de a-şi oferi corpul. Respinsese şi asta. Nu-i spusese de fapt ce simţea pentru el, dar el ştia ce voia ea să spună. Fir-ar să fie Helena Salisbury !

Şi după privirea rece a acelor ochi căprui, prioritatea de acum încolo era să o alunge din viaţa lui la prima ocazie care se va ivi.

CAPITOLUL VIII

Priveliștea la plecarea în cursă era extraordinară. Marele câmp era acum dominat de baloanele concurenților, peste o sută douăzeci de sfere mari smucind de frânghiile de ancorare, legănându-se cu o maiestate plină de culoare în briza ușoară. Cerul era senin și strălucea și stratul fin de zăpadă albă nu se transformase în noroi. Pe fundalul lui șters baloanele erau strălucitoare, în fiecare nuanță a curcubeului, cele mai multe dungate în culori vii, ca bomboanele.

Înfășurată în haina ei frumoasă, Storm admira priveliștea uimitoare. Ea și Jason veniseră acolo dimineața devreme pentru a umfla balonul și a se pregăti pentru întrecere. Cu câteva minute mai devreme avusese loc inspecția. Un grup mare de oficiali mai făcea încă rondul, fiecare purtând foarte importanta planșetă pe care urmau să fie trecute punctele, comentariile și însemnările.

Se adunase o mulțime imensă, ținută în frâu de barierele pe care le ridicase poliția peste noapte, dar excitată și fericită totuși. Se vedeau

chiar mai multe echipe de televiziune și cerul strălucitor al dimineții zumzăia de trei sau patru elicoptere și un aeroplan ușor, toate filmând plecarea în cursă.

Storm s-a uitat la Jason. Figura lui era vioaie și înflăcărată și mâinile care au controlat legăturile de nylon erau sigure și nu tremurau. Storm era și ea emoționată și speriată. Acum e acum — momentul pe care-l anticipase și de care se temuse zile întregi. Difuzoarele transmiteau știri, informații, anunțuri. La concurență cu ele, de la celălalt capăt al câmpului se auzea o orchestră militară care zdrăngănea o serie de șlagăre populare incluzând *Up, Up and Away** (lucru care a amuzat-o pe Storm). Aerul era viu de un freamăt care zumzăia, îmbibat de mirosul emanat de o sută douăzeci de arzătoare. S-a auzit brusc un pocnet și o flacără portocalie strălucitoare a făcut un arc electric pe cerul albastru. Jason a privit spre Storm cu ochi strălucitori și a întins mâinile după mâinile ei.

— Pornim, a zâmbit el. Impulsiv, ea s-a aplecat pentru a primi sărutul lui.

— Noroc, a șoptit ea.

— Noroc, a răspuns Jason fixând-o cu privirea. Mă ierți pentru noaptea trecută ?

— Nu, a spus ea cu un surâs ambiguu.

S-a auzit un vuiet din mulțime și amândoi s-au întors. Primul balon plecase, ca o minge

* Sus, sus și la drum.

frumoasă alb-roșie, ridicându-se repede de la pământ. L-au privit, fascinați. Baloanele erau lansate individual, potrivit unui sistem complicat de handicapuri. Jason îi explicase că arbitrii puteau adăuga sau reduce din minute în funcție de o varietate de factori – înfățișare, spirit sportiv, stil, astfel încât primul balon care va ateriza la Konstanz nu era necesar să fie și câștigătorul cursei. Acesta va fi cunoscut numai după ce toate variabilele vor fi elaborate și reduse la o singură cifră – „timpul" cursei. Cele mai multe curse de ciclism, cum ar fi Turul Franței, a informat-o el, sunt organizate pe același principiu.

Un alt balon s-a ridicat în aer, acompaniat de un țipăt vesel din partea mulțimii. Sângele lui Storm curgea repede. Era ceva superb de emoționant în legătură cu priveliștea, ceva atât de simbolic pentru nevoia omului de a se elibera de gravitație, să zboare! A descoperit că îi tremurau genunchii. Un alt balon, unul roșu aprins, se ridicase acum și cele trei nave frumoase formau o linie inegală pe cerul senin, îndreptându-se hotărât spre nord-vest, spre Alpi. Mulțimea extaziată era răsplătită generos. Închizând ochii, Storm a murmurat o rugăciune incoerentă. Apoi și-a scos aparatul de fotografiat și a început să fotografieze evenimentul. Încă două baloane se mai ridicaseră, formele mici ale coșurilor lor planând sub ele. Și apoi, pro-

priul lor pontator se pregăti să dea drumul frânghiei de ancorare.

– *Pronto ?* a strigat, ținând în sus cronometrul. Jason a dat afirmativ din cap cu mâinile gata la arzător și oficialul a tăiat frânghia cu o secure. Imediat, Jason a deschis arzătorul și, cu un vâjâit, au început să urce rapid spre cer. Storm s-a agățat de frânghii, inima bătându-i sălbatic în timp ce Campo Graziano se îndepărta de ei. Mulțimea făcea semne cu batistele și pălăriile și ea s-a uitat înapoi la priveliștea fantastică – o mare de baloane strălucitoare, așteptând dornice semnalul spre a se ridica în înălțimi. În câteva secunde, se urcaseră deja la o mie de picioare, domul stacojiu și turcuoaz de deasupra lor ducându-i fără efort prin aerul proaspăt. În dreapta lor în depărtare se întindea Cremona, portocaliul acoperișurilor medievale contrastând cu verdele și roș-cafeniul peisajului rural. Ea a întâlnit ochii râzători ai lui Jason și s-au îmbrățișat. Apoi el i-a dat mănușile frumoase din piele de focă pe care le cumpărase la Londra și i-a tras căciula de blană în jos peste părul blond, care-i flutura în vânt.

– O să fie foarte frig, a prevenit-o el.

A privit atentă peste marginea coșului. Câmpia fertilă a Lombardiei se întindea sub ei, câmpuri gata pentru recolta de toamnă, petece lunai de zăpadă, bucla scânteietoare a câte unui râu ici și colo. Ajunseseră deja la trei mii de picioare. Înaintea lor, primele baloane se înșiruiau ca

mărgelele pe colierul unei gigante sau ca lanterne magice de basm. Era suprinsă peste măsură cât de departe de Cremona ajunseseră deja. Marele câmp era acum numai un petec de culoare și un șir lung de baloane se întindea în spatele lor, ridicându-se de la marginile orașului. Era o priveliște ciudată și minunată. Storm și-a îndreptat atenția asupra lor prin vizorul aparatului de fotografiat, a făcut câteva fotografii și apoi s-a întors spre Jason. El i-a zâmbit de lângă arzător, cu fața lui magnifică, veselă și ea a apăsat declanșatorul instinctiv. O fotografie măreață. Cu un fior brusc s-a întrebat dacă asta va fi tot ce va avea de la el, după ce se va termina întrecerea.

În decursul câtorva ore, linia ordonată a baloanelor s-a dispersat complet. La distanță se întrezăreau două sau trei pete strălucitoare, însă din toate punctele de vedere erau singuri pe cer. Era o lume tăcută, frumoasă. Aerul de toamnă era proaspăt și răcoros, dar nu întâlniseră aproape nici un nor până acum și briza însoțitoare le asigura o viteză bună spre frontiera elvețiană. La prânz treceau peste Milano, o masă vastă, cenușie ce se întindea sub ei. Acum au început să întâlnească mai mulți rivali. Fiecare balon trebuia să fie înregistrat de un observator din centrul orașului și Jason a dat drumul la aer așa încât să ajungă la câteva mii de metri deasupra acoperișurilor și străzilor. Era un oraș de geamuri colorate și beton alb, anonim și mo-

dern. În mijlocul orașului, făcând notă discordantă cu modernismul din jur, se afla crucea mare cenușie a Catedralei. Au trecut peste clopotnițele ei și peste piața mare, ticsită de privitori. Au mâncat în grabă, pui rece, udat cu cafea fierbinte dintr-un termos și curând ultimele suburbii răzlețe ale orașului Milano se pierdeau în urmă.

Schimbaseră numai câteva cuvinte de la plecarea din Cremona. Asprimea ultimei nopți îi producea încă dureri de inimă lui Storm și cearta lor — dacă se putea numi așa — îi lăsase pe amândoi abătuți și nezâmbitori. În cea mai mare parte a timpului, Storm se aplecase pe marginea coșului și se uitase în jos, încercând să se piardă în frumusețea captivantă a priveliștii de dedesubt. Peisajul devenea treptat tot mai neregulat. Câmpurile verzi lăsau locul la stânci și păduri. Au început din nou să vadă zăpadă sub ei. Pe la două după-amiază se apropiau de primii munți adevărați, plutind printre văi, la același nivel cu culmile. În fața lor, o vale largă ducea spre o câmpie și o întindere lungă de apă albăstruie ca oțelul.

— Lacul Como, i-a spus Jason. Aici încep Alpii.

— Avem un timp bun ?

— Destul de bun, a dat el din cap, verificând cronometrul. Ar trebui să fim la cea mai mare înălțime din Alpi în jur de ora cinci. Vom trece peste Zürich în zori — am putea ateriza pentru

câteva minute dacă rămânem fără carburanți. Apoi la Konstanz, probabil la mijlocul dimineții.

Au mers în voia vântului de-a lungul văii, lungi, în soarele strălucitor de după-amiază. În timp ce se apropiau de lac, un vultur a planat la câteva zeci de picioare sub ei și Storm s-a uitat fascinată în jos, la pasărea enormă, penele aripilor sale mișcându-se imperceptibil când plutea în curenții de aer înalți. Jason a venit alături de ea și au privit împreună pe când pasărea mare s-a ridicat spre est, ochii ei ascunși în pene scânteind în soare. Ei i-a atins umărul și ea s-a întors să ia ceașca de plastic cu ceai fierbinte pe care i-o întindea el. Ochii lui frumoși o priveau grav în timp ce bea.

– Îți place ?

– Vai, Jason, este lucrul cel mai uluitor pe care l-am făcut vreodată ! Este atât de... A făcut semn la splendoarea văii lungi, la culmile pe lângă care treceau, fără cuvinte. Este atât de minunat...

– Storm, știu că am fost crud noaptea trecută. Îmi pare rău.

Ea a ridicat din umeri, zâmbind cu durere.

– Am depășit momentul în cele din urmă, a spus ea confuz. Ai fost crud ca să fii amabil, nu ?

– Ceva asemănător, a admis el. Înțelegi ?

– Presupun că da, a zis ea cu ciudă. Dar asta nu înseamnă că te iert.

Jason s-a uitat la ea câteva secunde apoi s-a întors spre arzător și a trimis cu zgomot flacă-

ra violetă în gura balonului. Marginea lacului plutea sub ei şi apoi au fost deasupra suprafeţei lui albastre sticloase, observând reflexia lor roşie şi turcoaz planând în adâncurile ultramarine, ridicându-se deasupra bărcilor atât de îndepărtate în jos. La celălalt capăt al lacului lung ca un iatagan, Storm a văzut munţii ridicându-şi culmile purpurii la disanţă.

– Aceia sunt Alpii ? a vrut ea să ştie.

– Poalele lor, a încuviinţat el. La distanţă, din colo de latura de vest a văii, se vedeau două baloane, puncte de galben şi albastru pe cenuşiul-verdele stâncilor.

Fâşia lungă, albastră de apă a trecut repede pe sub ei şi Jason a deschis din nou arzătorul. Se ridicau în continuu, a observat Storm. A controlat altimetrul. Opt mii de picioare. Alarmată s-a uitat peste margine. Păreau să fie la aceeaşi înălţime deasupra pământului. S-a uitat la Jason care îi privea chipul cu ochi ironici.

– Se ridică pământul, i-a spus el. Cu cât munţii sunt mai înalţi, cu atât trebuie să ne ridicăm mai sus.

– Da, a zis ea, privind cu teamă la acele culmi de purpură crestate, de la distanţă. Sunt o mulţime de nori acolo sus, a spus ea, încercând să nu i se ghicească frica.

El a dat din cap, serios.

– Da. Nori de zăpadă. Sper să nu ningă sa să fie furtună când ajungem acolo.

Lui Storm i s-a făcut un mic ghem în stomac.

– Furtună ? Cum o să ne descurcăm ?

Jason a făcut o strâmbătură.

– Va trebui să aterizăm dacă se înrăutăţeşte. Prognozele meteo arătau că vom scăpa de vreme rea. A privit în sus la lanţul lung de munţi ascuţiţi ca dinţii din faţă, a luat binoclul dintr-una din genţi şi s-a uitat concentrat prin el la nori. Deschide radioul, i-a comandat el. Va fi un buletin meteo în cinci minute.

La radio erau în curs ultimele momente ale unui concert simfonic şi acordurile pasionate dar totuşi paşnice ale unei simfonii de Beethoven constituiau o partitură muzicală perfectă pentru voiajul spre înălţimi pe care îl făceau. Buletinul meteo era în italiană, prea rapid şi fluent chiar şi pentru Storm, ca să-l urmăreaască. Jason asculta intens, cu figura serioasă. Când s-a terminat, a aprins din nou arzătorul şi marele balon s-a înălţat şi mai sus în aer. În ciuda strălucirii soarelui, pe feţele lor frigul se făcea clar simţit şi Storm a privit tânjind la rândul de termosuri din coş. După ce a întrerupt arzătorul, Jason i-a acordat un zâmbet grav.

– Tocmai am trecut graniţa elveţiană, a informat-o el.

– Ura ! a zis ea sec. Ce a spus la buletinul meteo ?

– Se apropie o furtună mare de zăpadă, a spus el cu un oftat.

– Vai, a comentat ea şi s-a uitat în faţă la Alpi. Se puteau vedea acum piscurile care atin-

geau pătura norilor întunecați. Ce vom face ? a întrebat ea.

– Da, a spus el gânditor, cei mai mulți dintre competitori vor ateriza undeva în partea aceasta a Alpilor, la Bellinzona sau poate la San Bernardino.

– Cei mai mulți ?

– Adevărații încăpățânați vor încerca să evite furtuna pe dedesubt, pe deasupra sau vor trece chiar prin ea.

– Și vor ajunge la finiș primii ? a tras ea concluzia.

El a ridicat din umeri.

– Probabil. Depinde cât de mult vor fi întârziați de furtună – dacă sunt deviați sau chiar forțați să coboare undeva în munți. Ar dura poate mai puțin să aștepți până trece vremea rea.

– Și noi ce facem ? a întrebat ea.

Ochii lui căprui erau amuzați.

– Te ia cu frig și frică ?

– Mă ia cu frig peste tot, a recunoscut ea strângându-și mâinile înmănușate în jurul corpului.

El a dat din cap.

– E altitudinea. Spune-mi dacă te simți rău, Storm.

– Mă voi simți sigur rău dacă va trebui să zburăm prin furtună, i-a spus sarcastic.

El a surâs.

– Ei bine, să așteptăm până ajungem mai aproape și ne hotărâm atunci, a sugerat el și Storm a încuviințat din cap.

Ea s-a uitat la chipul lui, fața aristocratică, cu privirea calmă pe care ajunsese s-o cunoască atât de bine în ultimele săptămâni. Relațiile dintre ei erau bizare, încordate, ca și cum erau niște străini care au făcut recent cunoștință. Și în afară de acea îmbrățișare veselă, a observat că Jason evitase să o atingă, chiar să vină aproape de ea. Ceea ce era surprinzător de ușor în nacelă, care era plină cu echipament și uimitor de încăpătoare. Storm a bănuit că Jason se decisese să o lase absolut de capul ei de îndată ce și-a dat seama că ea se implicase emoțional. Era foarte sigură în adâncul inimii ei că Jason va scăpa de ea îndată ce va putea. Pentru totdeauna.

— Nu mai sta așa posacă, i-a întrerupt el reveria tristă. De aici încolo priveliștea este realmente spectaculoasă.

Storm s-a trezit cu senzația că ceva nu era cum trebuie. Confuză și cu o durere de cap, nu a putut să înțeleagă la început unde se găsea, apoi scârțâitul nacelei și fluieratul rece al vântului printre legăturile de nylon i-au readus totul în memorie. Cursa ! Și decizia de a forța furtuna ! S-a ridicat în capul oaselor, sacul de dormit căzând într-o parte și a șters un strat fin de zăpadă de pe nylon. Micul coș se legăna destul de neconfortabil în lumina sângerie.

A scuturat din cap pentru a-și înlătura amețeala. San Bernardino — acolo au coborât. Un sat alpin frumos, cu vite de munte scunde și

grase și capre, talangele lor cloncănind muzical. Asta fusese la ora trei. Ea s-a uitat la ceas. Cinci și cincisprezece minute. Limba violetă a arzătorului vuia în interiorul luminos al balonului și nacela sălta sub ea. San Bernardino – unde o mulțime entuziasmată de spectatori îi informase că toate celelalte baloane se deciseseră să forțeze drumul peste Alpi cât mai ținea lumina zilei...

– Numai cu câteva minute înaintea dumneavoastră, signore, l-au asigurat ei pe Jason, liderul nu e cu mai mult de o jumătate de oră înaintea dumneavoastră.

Au controlat din nou starea vremii. Potrivit crainicului elvețian furtuna de zăpadă nu se declanșa până a doua zi dimineața. Și în timp ce Jason s-a uitat în sus la munții aflați la o distanță de patruzeci de mile, Storm i-a zis imperios :

– Să mergem ! Nu vom câștiga niciodată dacă stăm aici ! Și pe când el se uita la ea, chibzuind, un alt balon a trecut deasupra lor îndreptându-se direct spre Alpi.

Și au ales să continue. Storm s-a ridicat simțind cum o mușcă frigul. După ce au părăsit San Bernardino s-a ghemuit lângă împletitura de nuiele pentru un pui de somn. Dormise aproape două ore. Coșul s-a legănat destul de neplăcut, producându-i greață când s-a ridicat clătinându-se în picioare. Din nou Jason a dat drumul la arzător și solia luminoasă a focului a

țâșnit în sus în lumina galbenă grea. Ea a venit lângă el și s-a agățat de umerii lui largi. Plafonul de nori era foarte jos deasupra lor, un strat greu de cumulus negri care cerneau multă zăpadă. Corpul mare al balonului de deasupra lor proteja coșul de cea mai mare parte a zăpezii, însă era cumplit de rece. Prin zăpada care cădea, Storm putea zări piscurile magnifice, crestate ale unui munte, la numai o mie de picioare sub ei. O lumină galbenă sângerie strălucea din vest însă cerul era întunecat și amenințător.

– Cum stăm ? l-a întrebat pe Jason, ținându-l strâns.

Un braț puternic i-a alunecat în jurul taliei și a tras-o către el.

– Nu prea bine, a recunoscut el.

– Doamne, îmi pare rău că am dormit atât de mult, a spus ea, n-am vrut să...

– E în regulă, i-a zâmbit el și i-a zărit strălucirea dinților. Din cauza altitudinii. Suntem în momentul de față la zece mii de picioare înălțime. Ea a tresărit când o sfârfulgerare la distanță a iluminat valea vastă din dreapta lor, pentru o secundă lugubră. O rafală de vânt o zgâlțâit din nou nacela trimițând un nor de zăpadă spulberată în coș și balonul a săltat solemn în aer, ca o minge ce saltă pe valurile oceanului.

– Încerc să ajung deasupra acestui nor, i-a spus el îmbrățișând-o strâns când ea se clăti-

na. Dar se pare că nu putem trece prin zăpadă. Sunt probabil o sută de kilograme de zăpadă, în vârful balonului. A întins mâna spre arzător și căldura cumplită a flăcării s-a învârtoșat în sus câteva secunde lungi. Balonul s-a avântat în sus trăgând coșul cu greutate, apoi s-a legănat oribil până s-a oprit. În lumina stranie Storm a văzut că planau între două piscuri maiestuoase, într-o vale mare care se întindea în jos în întunericul bântuit de zăpada de deasupra. Dinții ei începuseră să clănțăne și se simțea fără aer – altitudinea, a bănuit ea.

Jason a murmurat o înjurătură și a încercat din nou arzătorul. De această dată marele balon s-a ridicat impulsionat de aerul cald care se urca repede și au pătruns în sus, în stratul de nori. Imediat au fost acoperiți de o ceață groasă, de gheață, neputând vedea la mai mult de câțiva centimetri înaintea ochilor. Flacăra violetă ilumina universul alb umed, de gheață și Storm a simțit coșul ridicându-se sub picioarele ei. Și-a presat fața în căldura pieptului lui Jason începând să se simtă serios alarmată. Zăpada curgea sălbatic în jurul lor umplându-le fiecare cută a îmbrăcămintii. Era un frig crunt, fiecare răsuflare arzându-i plămânii lui Storm ca un foc rece.

Și apoi norul s-a îndepărtat și ei căzeau în vale, înfrânți. Jason a tras cu ferocitate de pârghie și izbucnirea flăcării i-a propulsat din nou în sus. O altă străfulgerare la distanță a contu-

rat un pisc triunghiular sălbatic înaintea lor, înălțându-se la o mie de picioare deasupra balonului în norul negru de deasupra. Storm a scos un țipăt speriat.

– Oberwald, a zis el calm. Are aproape douăsprezece mii de picioare înălțime. Peisajul care se vedea prin zăpadă era magnific și teribil – o mare de piscuri și trecători, separate de văi vaste goale și crevase imense.

– De ce nu putem trece prin acest nor ? c întrebat ea uitându-i-se direct în față. E din cauza zăpezii de pe balon ?

– Da, și a altitudinii însăși. Arzătorul nu e așa de eficient la această înălțime. El a privit spre ea, scuturându-i zăpada de pe păr cu o mână delicată. Nu e prea bine, Storm. Am luat o hotărâre greșită la San Bernardino.

– Amândoi am luat o decizie greșită, l-a corectat ea. Eu te-am determinat – îți amintești ?

– Nu sunt sigur ce ni se va întâmpla, a spus, cu ochii calmi și insondabili ațintiți asupra ei. Dacă ți se întâmplă ceva, n-o să mi-o iert niciodată. Nici n-ar fi trebuit să fii aici – ar fi trebuit să stai în siguranță la Londra, bând ceai fierbinte.

– Sunt aici pentru că vreau să fiu aici, l-a corectat ea, un nod ridicându-i-se în gât. N-aș fi pierdut așa ceva pentru nimic în lume, Jason.

S-a întors spre ea, presându-și buzele reci de fața ei într-un sărut tandru care a făcut să-i bată inima.

– Dumnezeu să te aibă în pază, Storm, a surâs el. Ți-am spus vreodată ce femeie minunată ești ?

– Nu recent, a zâmbit ea tremurând. Nacela se legăna oribil în rafala de vânt grea de zăpadă și s-a agățat de el.

– Ești magnifică, Storm, a spus, vechiul lui zâmbet săpându-i riduri fascinante la colțurile gurii. A tras-o mai aproape de el și de această dată sărutul a fost mai temeinic. Buzele lor erau de gheață, dar după un moment ale lui erau calde și sălbatice, vârîndu-se între ale ei cu un mesaj neîndoios, care îți topea oasele, pasionat. Uitând de furtună, de zăpadă, de pericol ea s-a agățat de el, conștientă numai de corpul lui ferm lipit de al ei, brațele lui ținând-o strâns și cu patimă. Ca rachiul, sărutul lui i s-a răspândit prin corp încălzind-o și topindu-o, aprinzându-i în interior un foc arzător. Apoi coșul s-a legănat și a scârțâit sălbatic și Jason s-a smuls de lângă ea pentru a apuca de arzător cu mâini rapide. În timp ce flacăra duduia, Storm a văzut piscul crenelat trecând repede pe lângă ei, la câteva picioare de fundul fragil al coșului. Un alt pisc ascuțit ca un pumnal s-a conturat, tăcut și mortal, din zăpada învârtejită și a trecut pe lângă ei. Gurile unei văi mari se deschideau sub ei și în lumina slabă ea a văzut piscuri imense ridicându-se în jurul lor, înălțându-se deasupra micului balon ca niște giganți ce se încruntă oribil la un minuscul intrus în regatul lor.

Sub influența arzătorului balonul s-a ridicat cu greutate și fără chef. Din nou o lamă crudă, albă de stâncă s-a ridicat din zăpadă în fața lor pentru a trece tăcută și ascuțită pe lângă ei. Era imposibil de spus ce era acum în fața lor.

– Pentru că era vorba de ceai fierbinte, a tremurat Storm bâjbâind pe fundul acum întunecat al coșului după termos, am nevoie de puțină subzistență... A găsit forma netedă, a deschis capacul și i l-a dat lui. Nu ne mai batem capul cu cești, a zis ea ambiguu. Jason a băut, a rânjit a mulțumire și i-a dat termosul înapoi. Ceaiul era călâu și slab, dar i-a dat viață. S-a dus înapoi la Jason, și-a pus brațele în jurul mijlocului lui strâns și s-a atârnat de el.

– Câștigăm cursa ? a întrebat ea.

– Cursa ? a repetat el. La dracu' cu ea. Acum sunt mai preocupat cu aducerea ta în siguranță înapoi la civilizație.

– Și a ta, a spus ea cu voce slabă.

– Ești singura mea preocupare, Storm, a zis el, ținându-i capul pe obrazul lui. Pentru mine, nu-mi pasă – dar tu nici măcar n-ar trebui să fii aici. A sărutat-o aspru. O să te duc înapoi, îți jur.

– Știu că o vei face a spus ea, cu inima plină de bucurie la cuvintele lui. Însă cursa, a zis ea jalnic. Însemna atât de mult pentru tine !

– Nu, a spus el calm. Ea nu însemna ceva, nu cursa propriu-zisă. Nici chiar călătoria cu balonul. Pur și simplu aveam nevoie să-mi recon-

sider poziția față de acel oribil proces – și toată amărăciunea pe care a lăsat-o în mine

– Și ai reușit ?

– Așa cred, a zâmbit el. Mulțumită ție.

– Mie ? A clipit ea spre el. De ce mie ? Ai...

Un versant alb crestat s-a repezit din zăpada spulberată de vânt spre ei și Jason a tras de arzător. De această dată duduitul flăcării n-a mai ridicat balonul deloc și Storm și-a îngropat fața în umărul lui în timp ce peretele sălbatic de stâncă se năpustea spre ei, convinsă că acesta era sfârșitul și rugându-se nearticulat, instictiv bucuroasă că era cu el în acest moment. Au scăpat de marginea stâncii la o distanță de numai câteva picioare îngrozitoare și s-au avântat greoi în abisul de dincolo de ea. Arzătorul duduia constant acum, cu tăișul vioi al flăcării pâlpâind în haosul alb din jurul lor. Peste zgomot, Jason a strigat la ea :

– Trebuie să fie o jumătate de tonă de zăpadă pe balon acum. Nu se mai ridică deloc !

Viscolul se întețise și lumina slăbise. Storm s-a uitat la el printre dârele aprige de zăpadă pe care vântul le spulbera între ei.

– Nu putem arunca pese bord ceva din echipament ? a întrebat ea.

– E numai material ușor, a spus el cu ochii încordați și îngrijorați. N-ar avea cine știe ce importanță. Ce avem nevoie e să scăpăm de zăpada de deasupra.

– Cum ?

– Am o idee, a spus el cu fața amărâtă și supărată. Doamne, îmi pare rău de asta, Storm.

– Să nu-ți pară, Jason. Prefer să fiu cu tine aici decât oriunde altundeva.

– Nu fi nebună, a zise el, zâmbind în ciuda îngrijorării.

– Vorbesc serios, a spus ea, ținându-i brațul și uitându-se la el cu ochi vezi adânci. Dacă știam că ești în pericol aici sus, scumpule, crezi că puteam fi fericită ?

– Storm, a spus el întinzând mâna după ea. Brusc viscolul s-a întețit, zăpada lovind în balon ca niște mănuși moi, fatale, de box, acționate de un gigant răuvoitor, ducându-i inexorabil în jos. Jason a aprins arzătorul disperat și flacăra a pătruns în zăpada viscolită care umplea nacela. Apoi o rafală dușmănoasă a aruncat un nor de zăpadă sufocantă amestecată cu gheață peste ei, orbindu-i și stingând flacăra violetă.

– Fir-ar al dracului, arzătorul nu mai merge ! a strigat el și Storm s-a împiedicat de el, zăpada înțepându-i fața.

– Ce se va întâmpla cu noi ? i s-a tăiat ei răsuflarea. Simțea cum coborau, lăsându-se constant în jos prin viscol. El o ținea strâns, adăpostindu-i fața la pieptul lui.

– Cu ceva noroc, vom ateriza pe zăpadă moale, i-a zis el imperios. Trebuie să fie vreun sat prin apropiere și avem rațiile de necesitate. În timp ce se scufundau prin aerul de gheață, Storm a simțit un suspin ridicându-i-se în gât. Cu orice

preț, trebuia să-i spună cât de mult îl iubea – acum, înainte de a fi prea târziu pentru a mai spune ceva.

– Scumpule, i s-a tăiat răsuflarea.

Jason și-a scos haina de piele, punând-o pe ea și a încercat s-o adăpostească în brațele lui.

– Când atingem pământul, i-a spus rapid, dacă suntem despărțiți – stai liniștită. Ai înțeles ? Să nu te miști. Vin eu să te caut. Ai reținut?

– Da, a spus ea. Jason, vreau...

Mâna mare albă a unui gigant, formată din gheața ce se rotea sub ei, l-a izbit cu o forță monstruoasă și i-a răsturnat în agonie în hăul alb de dedesubt.

Storm și-a venit în simțiri în zăpada adâncă, dinții clănțănindu-i ca mitraliera. Viscolul vâjâia peste panta abruptă pe care stătea întinsă. *Unde era Jason ?* S-a ridicat clătinându-se în picioare, strigându-l numele. Panica a transmis energie membrelor ei înghețate și se deplasa cu greu înainte uitând zăpada care-i biciuia fața sau stâncile de care se împiedica. Altitudinea îi dădea amețeli și a devenit conștientă că vântul cumplit îi lua strigătele de pe buze și le arunca în haosul din jurul ei. Abia vedea forma înaltă a unei culmi chiar în față, dar restul era neclar în furtuna de zăpadă. Nu se vedea nici urmă de balon sau de Jason. Și era imposibil de stabilit din ce parte venise. Amintindu-și brusc de instrucțiunile lui finale s-a

lăsat pe genunchi din nou. Frigul era acut și încetul cu încetul a început să simtă durerile și vânătăile de pe tot corpul. Balonul trebuie să fi aterizat undeva deasupra, pe piscul de lângă ea, aruncând-o jos pe această stâncă în pantă. Din câte știa, prăpăstii hidoase de mii de picioare se puteau afla de o parte sau de alta a ei. Și Jason ? O căuta, chiar acum, strigându-i numele în zăpada care curgea ? S-au zăcea inconștient, poate grav rănit ? Cuibărită în zăpadă ea a agonizat minute în șir. În cele din urmă, conștientă că frigul avea să-i paralizeze destul de repede membrele, s-a hotărât să înainteze până la piscul din față. A pornit-o dibuind înainte, mijind ochii din cauza acelor de zăpadă și gheață, rugându-se în disperare ca Jason să fie în viață, așteptând-o undeva în haosul din față. Ultima lumină a zilei începea să dispară și știa că îndată ce va veni întunericul nici unul din ei nu va avea șansa să supraviețuiască noaptea pe acel versant fără nume, gol. Chiar dacă s-ar întâlni, pericolul ar rămâne. dar știa că dacă ar ajunge să-și îngroape fața la pieptul lui, forța ei se va dubla.

Stângace și înțepenită de frig s-a cățărat pe pantă. Era un teren oribil de înșelător, un grohotiș cu pietre ascuțite acoperite cu zăpadă ușoară și s-a împiedicat și a căzut dureros de rău de mai multe ori. Apoi a căzut pe ceva neted și rece. A măturat la o parte zăpada cu o grabă frenetică – era altimetrul lor, zdrobit și inutil. Vai de rațiile lor de necesitate – trebuie

că sunt împrăştiate pe sute de metri peste versant, iremediabil pierdute. Însă altimetrul i-a dat speranţe noi. Balonul – şi bărbatul pe care-l iubea – trebuie să fie undeva prin apropiere. S-a căţărat din nou, inima bătându-i cu putere. A dat şi peste alte resturi zăcând pe jumătate îngropate în întunericul care se aduna. Iarăşi şi iarăşi, îi striga numele lui Jason în zăpada sălbatică până ce a răguşit şi apoi...

El a venit profilându-se din întunericul din faţă cu braţele întinse după ea. Suspinând, a alergat spre el aruncându-i-se în braţe.

– O, Jason, mulţumesc lui Dumnezeu că eşti în viaţă!

Şi-a presat buzele ca gheaţa de faţa ei, cu braţele strânse în jurul ei şi a ţinut-o fără să vorbească. Când tremurul ei a început să se domolească, el s-a uitat la ea.

– Nu putem sta aici, Storm. Trebuie să găsim un adăpost, ceva – chiar dacă e numai o stâncă deasupra capului. Poţi merge?

– Sunt bine, i-a zâmbit ea printre lacrimi.

El a sărutat-o din nou, aspru şi puternic.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit. Mi-era aşa teamă că ai putea fi... S-a oprit, scuturând din cap şi privind cu ochii mijiţi în zăpada care cădea. Hai, a zis, să pornim...

CAPITOLUL IX

Ţinându-se de Jason, Storm a mers înainte împiedicându-se prin viscol, mintea devenindu-i pe nesimţite la fel de amorţită şi insensibilă ca şi picioarele. O deznădejde obositoare începea să se stabilească în ea – o epuizare care îi mistuia puterea inexorabil. Bărbatul de lângă ea era un munte de putere şi ea se sprijinea tot mai mult pe voinţa lui încăpăţânată în timp ce-şi croiau drum poticnindu-se de-a lungul pietrişului înşelător, zăpada aruncată biciuindu-i cu brutalitate.

Ori de câte ori se împiedica, braţele lui puternice erau gata s-o prindă, s-o ridice pe picioare şi s-o îndemne mai departe, însă îi slăbeau puterile – parţial datorită şocului întârziat al prăbuşirii lor care începuse s-o afecteze acum. I se părea că are plumb în picioare, se târau în zăpada grea şi era prea slăbită să-şi ridice picioarele peste obstacole si fluierele picioarelor se loveau dureros de stâncile ascuţite. Numai că devenise insensibilă la durere. Insensibilă la toate.

Chiar și frigul sever părea să se domolească, lăsând o amorțeală totală în urma lui.

– Hai, fato, o ruga Jason pe când ea se poticnea din nou, mâinile strângându-i-se slab de brațul lui. S-a ridicat din nou, a făcut încă un pas și apoi a căzut în genunchi lovindu-se de o stâncă. Era prea întuneric ca să vadă figura lui Jason când s-a aplecat peste ea, încercând să-i frece picioarele cu mâinile înmănușate, pentru a i le dezmorți.

– Trebuie să mergem încontinuu, scumpo, i-a zis el imperios. Nu putem să zacem aici, murim în câteva ore.

– Nu pot, a gâfâit ea. Vai, Jason, nu e nici o speranță ! Unde suntem ? Unde mergem ? Nici măcar nu știm ce căutăm.

– Un adăpost – o mică scobitură într-o stâncă, poate o colibă ciobănească – orice care să ne adăpostească de zăpadă. A ridicat-o cu brațele lui neobosite și și-a presat fața rece de obrazul ei. Te rog, scumpo, i-a zis la ureche, nu mă dezamăgi.

Ea a stat în brațele lui, cuprinsă de extenuare, zăpada căzându-i pe fața întoarsă în sus.

– E a doua oară când mi-ai spus scumpo, a zis ea visătoare, cu ochii ei verzi încețoșați.

– Îți spun cum vrei, a spus el cu un surâs confuz, atâta timp cât te face să te miști. Te rog, Storm !

Ea s-a pus pe picioarele care erau nesigure şi aproape inutile şi a încercat să capete forţă din interiorul fiinţei ei.

– Eşti minunată, i-a zis Jason cu o notă de triumf în voce. Ţine-te de mijlocul meu, îţi pun un braţ în jurul umerilor. Acum hai să ne mişcăm. Furtuna se înteţeşte.

– Mă bucur să aud asta. Am crezut că este numai vina mea.

În întunericul care se aduna puteau spune acum că panta abruptă începuse să se niveleze şi terenul, atât cât puteau să-şi dea seama în zăpada mare, era mai neted. Însă era cumplit de frig şi singura parte din corpul lui Storm care mai simţea ceva – faţa – o durea. Capul ei blond se lăsa pe umărul lui Jason când mergea...

În visul ei erau înapoi în balon. Nu li se întâmplase nici una din aceste orori, erau sus în aerul cald şi ea era întinsă pe lucrătura de nuiele solidă, capul legănându-i-se în mişcarea constantă a balonului. Dar era oare un balon ? Nu, nu era conştientă de înălţarea lină a balonului. Era mersul constant a ceva în viaţă. Un cal, poate ? Da. Trăsura. Putea chiar să audă clopoţeii de argint, deşi nu auzea clop-clopul potcoavelor cailor pe străzile pustii ale Cremonei. Şi era Jason, magnific în costum de seară, privind-o cu ochii lui căprui cu acea jumătate de zâmbet care îi producea fiori pe şira spinării...

Realitatea s-a întors lent, fără voie, în mintea ei. Furtuna. Întunericul. Şi frigul, un frig teribil pătrunzător care storcea viaţa din ea. S-a descoperit în braţele lui Jason, capul odihnindu-i-se sub bărbia lui – putea să-i audă respiraţia iute şi neregulată ducând-o prin furtuna de zăpadă cu braţele neobosite, sigure. Doamne, nu putea să-l lase să facă asta ! De când o cără ?

– Lasă-mă jos, a cerut ea slab. Lasă-mă jos !

– Sst ! Bărbia lui era aspră pe tâmpla ei.

– Pot merge, a insistat ea cu puţină iritare. Lasă-mă jos, Jason.

– N-ai putut să faci doi paşi, a spus el, cu voce aspră şi obosită. Nu te smuci aşa, Storm, pentru Dumnezeu.

– Lasă-mă jos, a zis ea cu respiraţia tăiată, încercând să-l împingă în lături cu braţele, iraţional şi fără putere. Vreau jos, te omori în felul ăsta !

– Taci, i-a zis cu îndârjire, plecându-şi capul în faţa zăpezii biciuitoare. Dintr-un anumit motiv determinat de extenuare şi şoc, a cuprins-o o furie firavă. Îl lovea în umeri cu pumnii, înjurând.

– Lasă-mă jos, fir-ai să fii ! Vreau să mă laşi jos.

– Te pun pe genunchi şi-ţi trag una, dacă nu încetezi să te vânzoleşti, a spus el cu răutate.

Storm a încerc să-l lovească în față cu mâinile amorțite.

– Ticălosule, și-a pierdut ea răsuflarea într-o furie slabă. Te urăsc !

– Nu mă simt prea amabil față de tine, a mârâit el, strângând-o și mai tare și poticnindu-se în întuneric.

– Totdeauna te-am urât, a suspinat ea renunțând în cele din urmă la luptă. Te-am urât din primul moment când te-am văzut !

Jason aproape că era să cadă, împiedicându-se de o stâncă și ea s-a apucat cu disperare de gâtul lui, abia reținându-și furia.

– Arogantule, prost arogant ! i-a spus ea pe nerăsuflate. Urăsc totul la tine ! Mă auzi ? Te urăsc !

– Taci, pentru Dumnezeu ! i-a spus el cu severitate, cu vocea grea de oboseală.

– Nu tac, s-a smiorcăit ea fără să gândească. Vreau să mă lași jos. Nu vreau nici măcar să mă atingi.

– Da, te arunc în prima crevasă la care ajungem, de acord ?

– Îmi convine de minune, a mârâit ea. Sau a crezut că a mârâit. A spus ea asta cu adevărat ? Nostim, nu putea să-și amintească dacă o spusese sau numai o gândise. Nostim. S-a decis că ar fi cel mai bine s-o spună, totuși, ca să fie sigură. În definitiv, avusese de gând s-o spună. N-avea rost să n-o spună odată ce se gândise la asta. Un comentariu destul de muș-

cător, de fapt. Aaa, da, era o nestemată. Asta îl va mușca. Îi va arăta ea lui. A chicotit în sinea ei. Porcul arogant, asta îi va arăta din ce material e croită ea. A deschis gura – ce era ? Uitase comentariul. Comentariul ei nepreţuit, acela care urma să-i arate ce gândea ea despre el. Dispăruse. Fir-ar să fie...

Jason stătea în faţa ei în trăsură, ochii strălucitori şi amuzanţi. Acum putea s-audă clapclopul potcoavelor calului. Fusese ironic cu ea. Fir-ar să fie ! Şi apoi şi-a amintit comentariul cel nepreţuit.

– Îmi convine de minune, a spus ea, deschizând ochii pe jumătate în zăpada care cădea.

– Ce îţi convine de minune ? a rostit el cu respiraţia întretăiată. Storm nu putea să-şi amintească. Totul era atât de al naibii de fără speranţă, totuşi... O lacrimă de autocompătimire i s-a rostogolit pe obraz şi a fost ştearsă de vânt. Te urăsc, a suspinat ea. Mă auzi ? Te urăsc, Jason !

Şi apoi a alunecat pe pământ, picioarele fără putere îndoindu-i-se sub ea. Supărarea se ridica încet-încet în ea. O va lăsa să moară, aici în această furtună de zăpadă care nu se mai termina. Cum putea fi el atât de insensibil ?

– De ce m-ai lăsat jos ? a întrebat.

– O colibă, a spus el cu respiraţia întretăiată. mirarea răzbătând prin asprimea vocii.

– Ridică-mă, i-a cerut ea neînţelegându-l.

– Așteaptă aici, i-a ordonat el, respirația venindu-i în icnete imense, extenuate. Încerc să găsesc ușa.

– Nu mă părăsi !

Însă țipătul ei s-a pierdut în vânt. A întins mâinile spre el jalnic și a atins un perete. Zidul rece, aspru, inconfundabil al unei locuințe umane. Apoi ultimele cuvinte rostite de Jason i-au pătruns prin mintea obosită. O colibă ! Ajunseseră la o colibă. Stătea întinsă pe spate în zăpadă, veselia infiltrându-i-se lent și constant în corp.

S-au poticnit intrând împreună pe ușă în întunericul colibei, trântind ușa după ei în fața mugetului furtunii. Storm s-a aplecat spre pereții aspri, prea obosită ca să mai gândească măcar, în timp ce Jason bâjbâia prin întuneric ciocnindu-se de o piesă de mobilă grea, cu o înjurătură. A scăpărat un chibrit, lumina mică a pâlpâit, a crescut și s-a transformat în lumina slabă dar confortabilă a unei lămpi cu petrol. Storm s-a uitat cu ochii obosiți prin camera cu umbre.

– Ce este locul ăsta ? a întrebat.

– Coliba unui păstor de capre, cred. Trebuie să fie lemn de foc pe undeva. S-a uitat în jur, infinit de recunoscătoare pentru adăpost. Era puțină mobilă ; o masă mare, două sau trei scaune de nuiele, un pat lung, jos care părea să fie făcut din ierburi de pădure, o

mașină de gătit rudimentară. În ciuda simplității lui, locul avea nota specifică a unui cămin – perdele strălucitoare la ferestre, o pictură mare religioasă pe perete.

– Unde este păstorul ? a întrebat ea, alunecând pe un scaun, corpul fiindu-i încă rigid și amorțit.

– Aha ! Jason a descoperit o legătură mare de nuiele într-un colț și a târât-o la vatra înconjurată de pietre. Ne vom încălzi curând. Păstorul ? E jos în sat, ca orice om cu mintea la cap. Poate la zece sau cincisprezece mile de aici. A așezat nuielele pe grător cu mâini sigure. Asta trebuie să fie coliba lui când vine la păscut, petrece câteva nopți odată aici în cursul verii, când aduce caprele la păscut. A întins mâna după chibrituri și a ținut flacăra lângă lemnul subțire. În plus, aceste locuri sunt la îndemână în cazuri de necesitate ca acum. A zâmbit obosit spre ea în timp ce flacăra galbenă a început să pâlpâie fără curaj în grămada de lemne. Un iureș brusc de veselie a străbătut inima lui Storm și a alunecat înainte în genunchi, întinzând brațele spre el. El a ținut-o strâns, uitând de zăpada care-i acoperea părul și hainele. În tăcerea din jur, vântul vuia în jurul pereților groși de bârne ai colibei, ca și cum fusese lipsit de prada lui și focul a început să troznească prinzând viață. A inspirat adânc în timp ce suspinele ame-

ninţau s-o podidească şi Jason s-a dat puţin înapoi, zâmbindu-i cu ochi amuzaţi.

– Ce te face să plângi acum ? a vrut el să ştie. Te-am scos din viscol, nu ?

– Sunt atât de fericită, a spus ea, clătinându-se. Eşti minunat, Jason...

– Asta e o schimbare, a zis el sec, ridicându-se şi scoţându-şi haina grea. Acum câteva minute eram cel mai mare porc de pe pământ.

– Da, dragule, a spus ea, îngrozită în timp ce-i revenea memoria. Nu mi-am dat seama ce-am zis.

– Ştiu, a spus el ambiguu. Totuşi cred că mi-ai învineţit ochii.

– Vai, nu ! Remuşcarea a amuţit-o pe când el s-a întors într-o parte şi a început să scotocească prin dulăpiorul dintr-un colţ întunecos. Încet, a devenit conştientă de situaţia mizeră în care se găsea, hainele îi erau îngheţate şi pielea o ardea agonizant pe măsură ce circulaţia îi revenea treptat în corp. A început să tremure, uşor şi intermitent la început, apoi incontrolabil. Auzindu-i clănţănitul dinţilor, Jason s-a uitat la ea.

– Te simţi rău, a zis el insensibil, întorcându-se la căutările lui. Oricum, am găsit nişte comori aici. S-a ridicat cu un braţ de lucruri. Trebuie să facem asta pas cu pas, i-a spus el împrăştiind lucrurile de preţ pe masă. În primul rând... A destupat o sticlă lungă, neagră, a mirosit-o şi a dat din cap aprobator. A în-

genuncheat lângă ea luând-o pe după cap cu brațul și atingându-i gâtul sticlei de buze.

– Bea, i-a ordonat el.

– Ce e ? a întrebat suspicioasă, în timp ce dinții îi clănțăneau pe sticlă.

El a surâs.

– Petrol. Rachiu. Ce contează ?

Neimpresionată, Storm a deschis gura și el i-a turnat o porție generoasă pe gât. Un foc lichid i-a cuprins gâtul, a erupt lavă topită care și-a făcut loc arzând în jos spre stomac. Pe când ea tușea într-o agonie oarbă, a luat și el o înghițitură și cu respirația întretăiată a aprobat.

– Kirschwasser, a spus, clipind din pleoape pentru a-și îndepărta lacrimile din ochi. Vișinată de casă. Din nou, gâtul sticlei i-a atins buzele și înainte de a putea protesta, și mai multă lavă topită îi curgea pe gât în jos. Când a tușit de această dată, a simțit gustul slab de vișine, ca și cum un maniac criminal amestecase sirop de vișine cu napalm. Lăsând-o să tușească până își va recăpăta respirația, Jason a astupat sticla și a scotocit prin lucrurile de pe masă. Ce e asta ? Praf de budincă ? S-a uitat în pungă și apoi și-a dat seama. A, fulgi. Și lapte praf. Excelent. Îți imaginezi niște fulgi calzi cu rachiu ?

Storm a gemut. Însă începea să se simtă evident mai bine. Focul creștea în intensitate, umplând baraca mică de căldură și agonia

din gâtul şi din stomacul ei se transformase într-o căldură plăcută, ca un sistem corporal de încălzire centrală. Chiar vuietul furtunii de afară începea să capete un sunet tihnit. Îl privea pe Jason în timp ce el amesteca zăpadă topită în tigaia uzată pe care o găsise şi căreia îi adăugase conţinutul pungii cu fulgi de ovăz. El începuse să scoată aburi, a observat ea invidoasă şi s-a târât înainte pentru a i se alătura în faţa focului. Şi-a aplecat capul pe umărul lui şi el a băgat tigaia în focul strălucitor şi amândoi au stat în tăcere, ascultând vântul bătând în acoperiş, fiecare pierdut în gândurile lui.

Fiertura era fierbinte şi dulce şi infinit de reconfortantă. Pe când răzuia cu lingura pe fundul tigăii l-a privit pe Jason, pe care l-a surprins zâmbindu-i.

– Ce e atât de amuzant ? a întrebat ea.

– Tu eşti, a chicotit el. Acum cinci minute erai pe moarte. Ar trebui să te vezi acum.

– Nici tu nu arătai de invidiat, i-a spus ea uitându-se la părul lui ud şi la hainele aburinde. A supt lingura cu deliciu, simţindu-se brusc de o sută de ori mai bine.

– Adevărat, a zis el cu vioiciune ridicându-se. Scoate-ţi hainele.

– Ce ? s-a uitat la el alarmată.

– Eşti udă, i-a zis el răbdător. Şi camera se încălzeşte suficient. Nu poţi să stai cu hai-

nele alea până vine cineva în ajutor, așa că scoate-le.

– Dar eu... El nu mai asculta, scoțându-și cămașa peste cap. Storm a privit cu oarecare tulburare când și-a tras fermoarul la blugi și i-a aruncat cu dezgust :

– Așteaptă ! Nu e decent, Jason !

S-a uitat la ea cu ochii căprui și a oftat.

– Tocmai am trecut prin ghearele morții împreună, Storm. Cred că nu mai avem vreun secret unul față de altul ?

Ea s-a uitat la el. În lumina focului era magnific, o statuie de bronz vie cu pielea catifelată și fină. Chiloții albaștri îl strângeau corpul fără rușine și ea s-a uitat într-o parte îngrozită.

– Te dezbraci tu, dacă vrei, a spus ea posacă. Mă simt bine așa cum sunt.

El n-a răspuns și ea a privit în lumina gălbuie cu sentimentul clar că el rânjea la ea. L-a auzit atârnându-și hainele ude pe spătarul scaunului să se usuce. Nervoasă, a agitat focul cu o creangă și apoi și-a trecut degetele prin părul blond ud.

Niște mâini puternice au apucat-o de brațe și au ridicat-o în picioare. Ea a scâncit îngrozită în timp ce Jason a întors-o spre el. Ochii lui străluceau de amuzament. Dar erau de asemenea și foarte hotărâți.

– A trebuit să te car Dumnezeu știe cât de mult, prin viscol. Acum vreau să fiu ascultat

– Jason, a zis ea cu sufletul la gură.

El s-a dat înapoi.

– Uite, încă mai am chiloții pe mine, e în regulă ?

Ochii ei au fulgerat în jos de-a lungul corpului lui magnific și s-a colorat în obraji când a văzut chiloții sumari albaștri care se țineau de el.

– Ei, a zis el ferm și degetele lui au tras de nasturii perlați ai hainei ei de lână frumoasă odată. Hipnotizată, i-a privit mușchii puternici, delicați totuși de pe umerii largi. Pielea lui era incredibil de netedă, dar sub ea mușchii tari ca fierul pulsau și se mișcau cu forță masculină. A întors-o ca și când ar fi fost un manechin și i-a scos haina grea, udă de pe umeri.

– Jason... a început nervoasă pe când el o întorcea la loc.

– Taci, i-a zis el calm și i-a tras jacheta de cașmir peste cap.

– Jason, a rostit ea, lasă-mă !

Cu o dezinvoltură dispreţuitoare i-a dat la o parte mâinile care încercau să-l oprească și a început să-i descheie nasturii de la bluza de mătase.

– E spre binele tău, i-a spus el, ochii lui frumoși întâlnindu-i pe ai ei cu o undă de amuzament în adâncimile lor căprui

– Doamne, te urăsc, a murmurat ea, obrajii îmbujorându-i-se când i-a tras poalele blu-

zei neceremonios din fustă. Lasă-mă, fac eu restul.

– De ce ? a întrebat el rece. Îmi place. I-a scos mătasea umedă de pe braţe şi a lăsat bluza să cadă pe spătarul scaunului. Căldura focului îi încălzea pielea goală şi ea a încercat să se întoarcă cu faţa de la el.

– Mi-e suficient de cald, a strigat protejându-şi sutienul dantelat cu braţele.

– Nu e... ud ? a rânjit el glumind.

– E perfect uscat, l-a asigurat ea precaută.

Neconvins, Jason a tras-o înapoi la el şi a luat-o în braţe. Ea şi-a pierdut răsuflarea în timp ce pielea goală a stomacurilor lor s-a întâlnit.

– Nu încerc să te umilesc, Storm, a zis el cu blândeţe.

– Atunci ce...

Degetele lui sigure, delicate îi descheiaseră sutienul şi ea şi-a încrucişat braţele peste sânii plini. După care el i-a scos calm fusta udă de catifea reiată cândva elegantă.

– Jason ! a strigat cu răsuflarea tăiată, îngrozită. Fac eu restul, îţi jur !

– Dă-i drumul, atunci, a râs el întorcându-se la foc. Înjurându-l în gând, şi-a scos bocancii şi dresul simţind o uşurare de nespus în timp ce scăpa de îmbrăcămintea udă. Dogoarea uscată a focului îi invada pielea, domolindu-i înţepăturile şi durerea lăsate de calvarul prin care trecuse.

– Pot să rămân cu chiloții ? a întrebat ea nervoasă.

– Firește, a zis el ironic. Ceea ce era un lucru mare din partea lui, având în vedere că erau oricum aproape transparenți. Nu-i trecuse prin cap lui Storm, îmbrăcându-se pentru întrecere cu câteva ore înainte, că se va dezbrăca aproape goală într-o cabană alpină. Mușchii lui mari de pe spate s-au încordat când a târât patul spre foc. Ea stătea prosteşte, acoperindu-și sânii cu brațele. El s-a uitat la ea cu ochii căprui încinși.

– Mai bine vino lângă foc, a sfătuit-o el. Bagă-ți ceva căldură în corp.

A înaintat cu precauție. Patul era jos și arăta neuniform, dar era surprinzător de moale și confortabil. S-a așezat jos prudentă, evitându-i ochii. Chicotitul lui a fost grav și guturai.

– Vino lângă foc, i-a comandat el și a tras-o într-acolo de încheietura mâinii. Ești înțepenită ?

Ea a dat din cap.

– Nu mă surprinde. Corpul ți-e plin de vânătăi.

– Și al tău e la fel, i-a spus ea, uitându-se repede la el pe sub gene.

– Hai, i-a spus el sec, așază-te în dreptul căldurii.

Storm s-a mutat cu greutate și s-a așezat cu picioarele încrucișate în fața focului. Căldura

lui s-a revărsat asupra ei, o dogoare somnoroasă, senzuală care alina durerea și stinghereala. Jason s-a mutat în spatele ei și i-a simțit mâinile alunecându-i pe umeri, frecându-i mușchii obosiți de o parte și de alta a cefei. S-a încordat instinctiv.

– Ușurel, a mârâit el. Nu te mănânc.

S-a relaxat lent. Mâinile lui erau infinit de puternice, infinit de delicate, degetele lui desțepenindu-i mușchii încordați, îndepărtându-i încordarea. Treptat, Storm și-a lăsat brațele să cadă de pe sâni, permițând luminii focului să-i mângâie pielea sensibilă.

– Pielea ta e ca cea mai fină mătase, a zis el calm. E extraordinară.

Capul i-a căzut în față în timp ce se legăna în ritmul masajului tandru, puternic al mâinilor lui. Putea să simtă tensiunea ieșind din ea. Focul troznea și șoptea în fața ei și viscolul lovea în van în zidurile solide.

– Îți amintești ultima oară când am stat în fața focului ? a întrebat el.

Ea a încuviințat.

– Mult prea bine, a zis ea ușor.

El a râs liniștit.

– S-au schimbat multe de atunci, nu, Doamnă Virtuoasă ?

– Au trecut zile de când nu mi-ai mai spus așa. A închis ochii. Mâinile lui au trecut să-i frece omoplații și senzația era delicios de

mângâietoare. Dar ce s-a schimbat, Jason ? Nu tu, desigur.

– Greșești, Storm. A frecat-o cu blândețe pe umeri apoi s-a aplecat în față pentru a-i mângâia ceafa cu buzele. Ea a ridicat capul sus, buzele depărtându-i-se.

– Aproape că te-am ucis în noaptea asta, a spus el calm. Și totul pentru ce ? Pentru nimic.

– Nu pentru nimic – pentru cursa ta.

– Furtuna asta de zăpadă înseamnă sfârșitul cursei, a oftat el. Practic fiecare balon din competiție a fost deviat sau aruncat la sol. O să fie răniți, echipe de căutare – e un dezastru. Sponsorii vor contramanda totul și vor organiza o cursă de primăvară sau de vară anul viitor.

– Presupun că te vei înscrie, a sugerat ea. Ochii lui erau calmi.

– Nu, Storm, nu mă voi înscrie. Nu mai vreau să concurez. Nu mai plec nicăieri acum. Nu mai am nevoie.

– Te-ai gândit ce vei face ?

– Da. Mă întorc la profesia de avocat.

Ea a întors capul pentru a se uita la el cu ochii verzi pe jumătate închiși.

– Mă bucur atât de mult, Jason, a zis ea serios. O să poți ajuta mulți oameni dacă îți reiei profesia.

– Sper, a spus el cu un surâs. E frumos să știu că cineva are încredere în mine.

– Încredere ? Ea a zâmbit calmă înspre foc. Am mai multă încredere în tine, Jason, decât în stânca acestui munte pe care suntem cocoțați.

Mâinile lui s-au oprit secunde lungi pe spatele ei. Apoi a început s-o maseze din nou.

– Eram într-o dispoziție proastă când te-am întâlnit, Storm. Mai rea decât îți poți închipui. Nu cred să fi fost vreodată atât de deprimat N-o să mai fiu din nou așa, e sigur. Mă cufundam în propria amărăciune.

– Jason...

– Și a fost nevoie de cineva foarte special să mă scoată din această stare, Storm. Cineva cu o inimă cât oceanul.

– Eu ? a întrebat ea mirată.

Râsul lui era aproape de umărul ei.

– Să nu pari atât de surprinsă. A tras-o spre spate și ea a căzut pe pat, mâinile mișcându-i-se instinctiv să-și acopere sânii goi. El a zâmbit văzându-i pudoarea și s-a uitat la ea cu ochi care licăreau în lumina focului.

– Crezi că sunt primii sâni de femeie pe care i-am văzut ? a întrebat sec.

– Nu, a zis ea cu voce mică. Dar ești primul bărbat care i-a văzut pe ai mei.

Zîmbetul i-a dispărut de pe față. Apoi i-a luat mâinile în ale lui și i le-a ridicat de pe piept. Sânii ei erau plini, cu vârfurile roz. Jason s-a aplecat în față și i-a atins fiecare mugur mătăsos cu buzele, Storm a icnit tare, apoi

l-a îndepărtat cu mâinile care începuseră să-i tremure. El a scuturat din cap.

– Nu vreau să te atât, Storm. Am atâtea să-ți spun, nu știu pur și simplu de unde să încep...

– Jason Bentley în criză de cuvinte, a zis ea ambiguu. Pare greu de crezut. Voia să-și acopere din nou sânii însă îi ținea ferm mâinile în ale lui. I-a zâmbit, umbrele profilându-se în cutele ce i se formau în jurul gurii. Era incredibil de atrăgător, incredibil de frumos.

– A trebuit să apari tu, Storm, ca să-mi arăți drumul afară din hățișul în care mă găseam.

– Dar...

– Nu neapărat prin lucrurile pe care le-ai spus sau chiar cele pe care le-ai făcut a zâmbit el. Ci prin ceea ce ești, atât de inocentă, atât de tânără și totuși atât de puternică.

Și-a ridicat privirea și s-a uitat la el în tăcere, inima începându-i să bată puternic. Ochii lui îi mângâiau fața.

– Ești atât de frumoasă, Storm ! Când ai intrat pe ușă în acea magazie din Whitethorn Road cu lumina soarelui strălucindu-ți în păr, abia mi-a venit să-mi cred ochilor.

– Jason, nu...

Pielea catifelată a coastelor lui i-a trecut peste sâni pe când el s-a aplecat să o sărute. Gura lui era agonizant de delicată, o mângâiere ca aripa unui înger, producându-i amețeală ca și când ar fi privit de la o înălțime imensă.

– Nu mai m-ai sărutat niciodată așa, a răsuflat ea.

– Nu ? Ciudat, întotdeauna am avut de gând.

El i-a sărutat tandru gâtul și ea a oftat, brațele alunecându-i în jurul gâtului lui, trăgându-l jos peste ea. Focul fâșâia și troznea ușor, de capul lui. Stătea lungit peste ea, calm, și au ascultat vântul care șuiera peste munți.

– Am învățat multe de la tine, Jason, a zis ea cu gura în părul lui. Mai mult decât am învățat toată viața, cred.

– Ce te-am învățat ? a întrebat el și a putut să-i simtă surâsul pe piept.

– Să mă cunosc, în primul rând, a răspuns ea. Să simt, să fiu fericită, să...

– Ce ? a întrebat el ridicându-se în capul oaselor și zâmbindu-i cu ochi care te orbeau.

Storm și-a pus mâinile pe părul creț de pe pieptul lui și și-a coborât ochii.

– Să ce ? a insistat Jason.

– Nu... a început ea, apoi a ridicat privirea spre el cu ochii verzi triști. Nu cred că vrei să auzi, Jason.

– Nu ? El s-a aplecat înainte pentru a-i lua gura iarăși, un sărut delicat care s-a lipit de buzele ei cu pasiune senzuală. Apoi a sărutat-o din nou, sălbatic și aspru, brațele lui reclamând-o cu o forță aproape feroce. Sărutul lui i-a sfâșiat simțurile ca focul, turnând flăcări în centrul ființei ei, arzându-i sufletul.

Apoi s-a rostogolit pe spate, trăgând-o peste el și privind-o cu ochi înfometați, adoratori.

– Storm, a răsuflat el. Ce nume frumos – Storm.

Ea s-a uitat la el fascinată de frumusețea lui masculină, simțindu-i corpul în toată lungimea lui sub ea.

– Mi-ai salvat viața în seara asta, Jason, i-a zis ea tremurându-i vocea. M-ai dus în brațe, chiar când eram pe jumătate nebună și mă luptam să mă eliberez, nu mi-ai dat drumul...

– Deloc, a rânjit el. Și n-o voi face niciodată. În definitiv, nu oricine are ocazia să-și care toată viața în brațe.

– Jason, a zis ea, inima bătându-i să-i spargă pieptul, nu mă tachina astfel, te rog...

– Dacă ai fi murit acolo afară, Storm, m-aș fi întins lângă tine și aș fi murit acolo cu tine.

– Jason...

– Nu te tachinez, Storm. Te iubesc. Din toată inima cu fiecare fibră și mușchi ale corpului meu, cu fiecare milimetru al minții mele, al inimii și al sufletului meu.

– O, scumpul meu.

Ea s-a cufundat în flăcările sărutului lui pierzându-se în el, nemaifiind Storm Calderwood ci un suflet trăind experiența minunată agonizantă și înspăimântătoare de a se contopi cu un alt suflet. Era vag conștientă că avea un corp, un corp care se cuibărea cu o desfătare incredibilă lângă puterea fermă a

bărbatului pe care-l iubea, dar cel mai mult era conştientă de plăcerea care-i inunda spiritul, o veselie prea profundă pentru trup, prea înaltă pentru gânduri, o veselie care îi umplea toată fiinţa cu lumină. O iubea Jason – singurul bărbat din lume pe care-l iubise vreodată, singurul bărbat care a putut vreodată s-o mişte – o iubea. S-a contopit cu el, prea fericită pentru a mai avea cuvinte, în timp ce el îi mângâia părul auriu cu mâini tandre.

– Nu-mi face aşa ceva, Storm, a zis el şi era o notă rugătoare în vocea lui profundă. Ea şi-a ridicat capul pentru a se uita la el. Ochii îi ardeau de pasinue, faţa îi era încordată.

– Ce să nu fac ? a zâmbit ea paşnic.

– Nu mă face să aştept – spune-mi, pentru Dumnezeu – ţii la mine, nu ? O dată ai spus că da.

– O, scumpule, a zis ea tremurând în timp ce prindea înţelesul cuvintelor lui. Jur că nu va trebui să mă întrebi din nou. Te iubesc de săptămâni. Am încercat să mă opun, la fel de hotărât cum am făcut-o cu orice în viaţă, dar n-a fost chip. Sunt a ta, dragul meu, cu trup şi suflet !

Buzele lui le-au revendicat pe ale ei, din nou vesel şi feroce şi subit Storm a fost complet conştientă de goliciunea lor, trupurile lor atingându-se în lumina focului. Un fior adânc,

senzual a trecut prin ea și s-a întins cu o pasiune delicioasă peste corpul lui tare.

– Ai fi fost a mea de la început, i-a spus el cu un zâmbet care a zguduit-o. Te voiam atât de mult, Storm. În primul rând ca iubită. Ești atât de minunată, atât de incredibil de atrăgătoare. N-am putut să-mi iau ochii de la tine.

– Poți să te uiți cât dorești acum, a zis ea timidă, uitându-se la el cu ochii ei verzi pe jumătate închiși. El a sărutat-o din nou, mângâindu-i buzele cu un amuzament pasionat.

– Dar asta n-a fost de ajuns. Foarte curând am știut că nu va fi suficient să fiu numai iubitul tău. Voiam mai mult decât atât. Te voiam pe *tine* – trup și suflet. Te voiam alături de mine, pentru totdeauna – să avem copiii noștri, să ne croim viața împreună.

– Și... ea ? a murmurat Storm – Helena Salisbury. Te mai gândești la ea ?

– Helena ? a izbucnit în râs. Nu cred că-ți mai faci griji în privința ei, nu ? Biata mea păpușică, n-ai auzit ce-am spus în noaptea aceea la Cremona ? N-am iubit-o niciodată pe Helena, niciodată ! Și cum aș putea să mă gândesc la altcineva acum când sunt îndrăgostit de cea mai frumoasă, mai adorată, mai sexy...

Buzele ei l-au făcut să amuțească la început timid, apoi cu ardoare crescândă care i-a făcut pe amândoi să tremure.

– Jason, i-a șoptit ea uimită. Ești atât de frumos, iubitule ! Să nu mă părăsești niciodată...

– Să te părăsesc ? Da, când îmi voi fi părăsit inima și creierul, când mă voi fi părăsit pe mine și stelele și universul și voi fi ajuns la alte dimensiuni și vârstă pentru a plânge pentru totdeauna, *atunci* te-aș putea părăsi. Dar nu înainte !

– Iubitul meu drag, voi fi tot ce vrei. Te voi face foarte fericit !

– N-ai putea să dai greș, a zis el cu ochii adânci și adoratori. Te măriți cu mine, Storm ?

– Să mă mărit cu tine ? A inspirat adânc, înfiorată. Voi fi orice, voi face orice, atâta timp cât voi putea sta alături de tine tot restul vieții. Sunt a ta, sufletul meu – dacă te însori cu mine sau nu.

– În acest caz, a râs el, hai să trăim împreună. Apoi a privit expresia de pe figura ei. Inimioara mea dragă, vei fi cea mai frumoasă mireasă care va fi trecut vreodată prin naosul catedralei.

Storm a râs puțin printre lacrimi.

– Crezi că munții sunt plini de perechi ca noi în noaptea asta, scumpule – croindu-și viața împreună, făurindu-și viitorul împreună ?

– Oricine ar fi afară în noaptea asta nemiloasă, a zâmbit Jason grav, nu poate fi la fel de fericit – sau de norocos – ca noi. Sper să fie nevoie de săptămâni ca să ne găsească.

– Eu nu, a zis ea cu un zâmbet. Vreau să mă mărit cu tine cât mai curând posibil. Lu-

mina din ochii ei verzi a lăsat să i se vadă intenţia cât se poate de clar şi Jason a râs uşor şi încântat.

– Devii destul de îndrăzneaţă, scumpa mea soţie !

– Probabil că da, a zis ea calmă dar roşeaţa din obraji i-a dezminţit răceala tonului. Jason a strâns-o în braţe, încă râzând şi i-a acoperit chipul dulce, oval cu sărutări.

– Draga mea Storm, a zis el uşor, strângând-o la piept. Vreau să ştiu totul despre tine. Chiar acum – orice detaliu, de la cele dintâi amintiri până în momentul de faţă.

– N-o să ia mult, i-a surâs ea emoţionată.

– Dacă nu vei mai avea ce spune, a râs el, începe cu povestea vieţii mele. Avem la dispoziţie tot restul vieţii noastre, oricum !

Şi tot mai vorbeau, cu vocile slabe şi joase şi drăgăstoase, când s-au ivit zorile senine şi purpurii peste munţi şi primele strigăte ale echipei de salvare au început să răsune peste văile pline de zăpadă.

SFÂRŞIT

"Doamnă virtuoasă" caută un serviciu interesant și neobișnuit, spune anunțul pe care Storm eroina principală, l-a publicat cu speranță în ziar. Serviciul care i-a fost propus era cât se poate de interesant și captivant: să ia parte la o întrecere transalpină de baloane împreună cu fermecătorul Jason Bentley. O poveste de dragoste devastatoare!

— Fii atentă, Storm, a prevenit-o Steve. Bărbații pot fi complet fără milă când e vorba de femei. Apoi, din nou, pot fi îngeri. Depinde mult de cât de bine vă cunoașteți unul pe altul și cât de cu cap te comporți.

THE BEST

ISBN 973-96196-8-1

1.000 lei